ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerului internațional
POVARA TRECUTULUI

FASCINAȚIE

Table of Contents

PROLOG
CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18
CAPITOLUL 19
CAPITOLUL 20
CAPITOLUL 21
CAPITOLUL 22
CAPITOLUL 23
CAPITOLUL 24
CAPITOLUL 25
CAPITOLUL 26
CAPITOLUL 27
CAPITOLUL 28
CAPITOLUL 29
CAPITOLUL 30
CAPITOLUL 31

ELIZABETH THORNTON

FASCINAŢIE

PROLOG

Spania, decembrie, 1812

În faţa focului, aşezată la o măsuţă, tânăra era complet absorbită de munca ei. Marcus zăcea pe patul de scânduri. Lăsa impresia că doarme, dar o urmărea cum înmoaie peniţa în cerneală şi cum aşterne pe hârtie literele una după alta. Dacă ar fi făcut abstracţie de apa care se infiltrase din acoperiş şi de pereţii coşcoviţi ai încăperii şi-ar fi putut imagina că se află în Anglia. Era un vis la care recurgea oro de câte ori durerea provocată de rănile profunde nu-l lăsa să doarmă.

Chilia preotului ar fi fost salonul doamnei, iar femeia, aplecată peste masa de scris, ar fi stat la un secretaire. S-ar fi aflat la Wrotham în această perioadă a anului, sărbătorind Crăciunul. Ar fi participat la nenumărate petreceri şi baluri, iar femeile ar fi fost îmbrăcate cu rochii vaporoase, în culori pastelate, cu părul parfumat şi pielea fină.

Dar oricât de frumoase ar fi fost acele doamne, nu se puteau compara cu cea care şedea în faţa lui, la masa de scris.

Zgomotul picăturilor de ploaie ce cădeau pe acoperişul din ţiglă îl trezi din reverie. Nu, nu se afla în Anglia. Era într-o mănăstire uitată de Dumnezeu, aruncată pe nişte dealuri, la graniţa dintre Portugalia şi Spania, iar el se afla în spatele liniilor inamice, unde avusese norocul să rămână în viaţă, datorită lui *El Grande* şi trupei sale de gherilă, care-l salvaseră din mâinile unei patrule franceze. Presupunea că tânăra ce scria sârguincios ţinea evidenţa muniţiei folosite de grupul ei de partizani în războiul nemilos dus împotriva francezilor. Femeia făcea parte din gherilă, era frumoasă, dar periculoasă. Pistolul pe care-l ţinea pe masă, lângă mâna stângă, nu reprezenta doar o ameninţare deşartă, ca de altfel nici stiletul aflat în teaca lui din piele. Aici femeile se obişnuiseră să lupte cot la cot cu bărbaţii, iar cruzimea lor nu avea egal. Din fericire, englezii erau aliaţii lor.

Catalina. Îi plăcea cum suna numele, îi plăcea şi vocea ei. Nu ştia de cât timp se afla acolo, nici cât zăcuse inconştient, ştia doar că ei îi datora faptul că se mai afla în viaţă. *Catalina.* Când ea îl atingea, n-o putea considera soldat. Era atât de blândă, atât de feminină; se simţea atras de căldura trupului ei.

Prefăcându-se în continuare că doarme, gemu, încercând s-o facă să se apropie. Când era treaz, tânăra păstra o anumită distanţă. Dacă ar fi strigat-o, ea ar fi părăsit încăperea şi, după câteva clipe, locul ei ar fi fost luat de Juan.

Îi simţi palma răcoroasă pe frunte şi deschise încet ochii încercând s-o vadă mai bine. Şi avea ce vedea. Părul lung negru încadra o faţă ovală cu trăsături regulate. Ochii, puţin distanţaţi, erau umbriţi de

gene lungi, negre. Purta o cămașă bărbătească şi una din acele fuste cu buzunare ca toate femele. Îmbrăcămintea aceasta nu-i diminua feminitatea. Cunoscuse multe femei frumoase, dar niciuna n-o egala. Când o privea, se înfiora şi-şi dorea să poată întinde mâna şi s-o ia.

Gândul acesta îl făcu să zâmbească. Dacă ar fi atins-o numai cu un deget, femeia l-ar fi doborât dintr-o singură mişcare în starea în care se afla el. I-ar fi împlântat imediat pumnalul în coaste. Dacă ar fi fost capabil s-o oprească, un singur strigăt de al ei l-ar fi adus imediat pe Juan, care ar fi rezolvat ceea ce ratase ea. În Spania, orice bărbat care voia să profite de o femeie risca foarte mult. La naiba! Lui nu-i păsase niciodată de asta. Tânăra îi examină rana de la coapsă, încercând să-i înlocuiască bandajele pline de sânge. El gemu încet. Isabella! Ştia bine că numele femeii era Catalina.

Fata se opri un moment, prudentă, apoi încercă să-l calmeze; trase cearşaful şi-şi potrivi cutele fustei, înainte de a-i cerceta rana de la şold. Marcus îşi reţinu cu greu zâmbetul. Întinse mâinile, o prinse de şolduri şi rosti continuând să stea cu ochii închişi: Isabella, *querida* (Isabella, draga mea). Sărută-mă.

Presupunând că omul delira, ea luă un pahar cu apă care se afla pe podea, lângă patul lui. Cu o mână îi sprijini capul, iar cu cealaltă îi duse paharul la buze. Marcus sorbi încet, foarte încet. Sânii ei îi atinseră pieptul; îi simţi talia suplă şi mlădioasă. După ce îi dădu toată apa din pahar, încercă să plece, dar Marcus o strânse mai tare de mijloc ridicându-şi capul. Fata fu surprinsă, dar nu reacţionă imediat, şi el reuşi s-o sărute. Nu fusese sărutarea pe care şi-o dorise, ci mai degrabă o atingere fugară. Dar şi aşa, el se pregăti pentru palma care ar fi putut să urmeze. Când văzu ca nu se întâmplă nimic, se trase puţin înapoi şi o privi. Ochii ei erau înceţoşaţi şi nesiguri. Constată, spre uimirea lui, că avea ochi albaştri.

— Catalina? îi spuse el, uitând rolul pe care îşi propusese să-l joace.

În acel moment, fata îl pălmui. El gemu, de astă dată de durere, iar fata îl împinse şi se îndepărtă.

Marcus făcu o grimasă şi se ridică cu grijă, sprijinindu-se într-un cot.

— Scuzele mele, señorita. Te-am confundat cu altcineva. *Comprende?* (înţelegi?). Te-am confundat cu Isabella.

Cu mâinile în şolduri, ea rosti printre dinţi câteva cuvinte în spaniolă. Marcus ridică din umeri nedumerit, iar fata trase aer în piept şi izbucni într-o engleză stricată.

— *Madre de Dios!* (Dumnezeule!) Suntem în Spania. Spania, domnule. Dacă fratele meu, dacă *El Grande*... să nu mă mai atingi vreodată şi nici să nu mai îndrăzneşti să mă săruţi. *Jamas!* (niciodată!) Dacă o mai faci, vei fi pedepsit! *Comprende?* (înţelegi?)

Marcus ştia prea bine că *El Grande* era un bărbat temut. Nu era un

bărbat matur, ci mai degrabă un puştan, dar devenise un fel de legendă. Unii ziceau că era fiul unui nobil spaniol, alţii susţineau că fusese un simplu student la universitatea din Madrid, când francezii invadaseră Spania. Faptele lui constituiseră motiv de mândrie pentru ţăranii spanioli. Marcus considera că se cam exagerase, deoarece fiecare povestitor mai adăuga câte ceva la povestea iniţială. Niciun bărbat n-ar fi fost capabil de atâta cruzime. Un lucru însă era cert, acest *El Grande* luptase în războiul împotriva francezilor şi săvârşise fapte ieşite din comun. Unul dintre comandanţii francezi încercase să-l anihileze, ordonând uciderea prizonierilor spanioli ori de câte ori *El Grande* îi ataca soldaţii. *El Grande* răspunsese executând câte patru francezi pentru fiecare spaniol împuşcat. Până la urmă, comandantul francez fusese nevoit să renunţe.

Marcus se ridică uşor şi îi zâmbi cât putu de frumos, ceea ce nu păru s-o impresioneze pe fată.

— Ei, asta e. *El Grande* o să mă omoare şi gata.

Văzând că bărbatul nu-i lua ameninţările în serios, tânăra îşi ieşi din fire:

— Poate că o să-ţi facă altceva mai rău.

— O să mă tortureze? Nu cred. Ar fi o greşeală din partea lui.

Ea tăcu un moment, apoi îi spuse:

— Există ceva mai rău decât tortura

Bărbatul sesiză tonul ei batjocoritor şi se hotărî să muşte momeala.

— Ce poate fi mai rău decât tortura?

— Căsătoria, domnule. Asta nu te sperie?

— Va fi nevoie şi de un preot, señorita.

Ea zâmbi.

— Şi? *Padre* al nostru joacă chiar acum cărţi cu Juan. Vrei să-l chem?

Marcus nu mai zâmbi.

— Punct lovit, señorita.

Fata îl privi un moment, apoi începu să-şi strângă foile pe care scrisese.

— Nu, te rog, nu mă părăsi, o imploră Marcus. *Por favor.* Mai stai cu mine. Vorbeşte-mi. Se chinuia să-şi amintească cele câteva cuvinte în spaniolă pe care le ştia, dar majoritatea le învăţase de la prostituatele care însoţeau de obicei regimentele şi el nu le putea folosi în faţa acelei tinere. Cum se spune în spaniolă „a vorbi”? *Parler,* încercă el. Era un cuvânt franţuzesc, dar spera că va merge.

Fata ezită, apoi se aşeză lângă el.

— Despre ce ai vrea să vorbeşti?

— Hai să începem cu fratele tău, de exemplu.

— Şi?

— Aş vrea să-i mulţumesc că m-a salvat.

— *El Grande* nu este aici. El... cum spuneţi voi?... el face război cu duşmanii noştri.

— Când se întoarce?

— Curând, când se vor opri ploile. Râurile... ea ridică neajutorată din umeri. Nu se mai pot trece.

— Cine comandă aici?

Ea se încruntă.

— Cine... ? Ce?

— Cine este conducătorul aici?

— A, Juan.

Marcus o privi surprins şi neîncrezător.

— Cine, Juan, cel care are grijă de mine? El este singurul bărbat de aici? Juan nu avea vârsta pe care o arăta.

Ea rămase cu ochii plecaţi. Marcus avu impresia că râde de el, dar când fata ridică din nou capul, ochii ei larg deschişi nu exprimau urmă de zâmbet.

— Aici sunt mai multe femei-soldat, señor, mai este şi *padre*, şi nişte englezi.

— Ce fel de englezi?

— Soldaţi, ca tine. *El Grande* i-a salvat şi pe ei.

— Câţi sunt?

Ea ridică şase degete.

— Atâţia? Cine sunt? Unde se află?

— Nu ştiu. Eu nu vorbesc cu ei. Fratele meu îmi interzice s-o fac. O să ţi-l trimit pe Juan. El o să te lămurească.

Fata se ridică cu graţie, îşi puse pistolul la centură, adună filele scrise şi le încuie într-o comodă care se afla lângă cămin.

Era aproape de uşă, când Marcus o strigă.

— Aşteaptă!

— Señor?

Fata păru dintr-o dată mai încordată, şi Marcus îşi controlă tonul.

— Dar la mine vii, şi eu sunt tot englez, după cum prea bine ştii.

— Am venit aici ca să pot lucra în linişte, señor, focul şi lumânările erau deja aprinse aici. Apoi trebuia să am grijă de tine, când Juan n-o putea face. Acum te-ai făcut bine şi fratele meu s-ar supăra dacă m-ar găsi aici.

Marcus privea comoda sculptată.

— Asta este camera ta? Îi veni o idee. Vii aici ca să scrii?

Ea aprobă cu o uşoară înclinare a capului.

— Ce scrii?

— Cum se spune... un jurnal, *diario*.

— Ţii un jurnal?

— *Si*.

— Şi ce notezi de obicei în el?

— Lucruri apropiate unei inimi de femeie.

— Şi ce este apropiat inimii tale, Catalina? Te gândeşti la vreo iubire?

Ea zâmbi.

— Cred că fiecare femeie face asta.

— Nu. Sunt femei care se gândesc numai la haine, bijuterii şi la o viaţă în care să nu facă nimic. El trase aer adânc în piept, pregătindu-se pentru ceea ce voia să-i spună: O femeie ca tine s-ar putea gândi să trăiască alături de un bărbat ca mine, să zicem, un soldat sărac, care nu i-ar putea oferi decât o viaţă dură, plină de privaţiuni?

— Nu este exclus. Eşti un bărbat atrăgător, aşa cum sunteţi voi, englezii. Ea îi cercetă insistent părul negru, ochii migdalaţi, profunzi şi tenul măsliniu.

— Unii, zise Marcus, mă consideră spaniol.

— *Jamas!* Niciodată! Eşti prea înalt. Juan nu-ţi poate găsi haine pe măsură.

— Bănuiesc că vechea mea uniformă a fost ciuruită de lăncierii francezi?

— Ai pierdut mult sânge. *El Grande* spunea că eşti foarte curajos.

— Iar tu, foarte frumoasă.

Ea îl privi în tăcere, iar când se hotărî să-i vorbească, spuse doar atât:

— Ţine minte señor, nu mai pomeni de Isabella. *Jamas*! Niciodată! Ai înţeles? De astă dată nu mai zâmbea.

— *Jamas!* Niciodată, promise Marcus. O să mai vii şi mâine? Încă nu mă pot descurca singur.

— O să mai vedem. Fata ieşi, închizând încet uşa.

În următoarele trei săptămâni, Marcus prinse puteri şi începu să-şi intre în formă. Erau momente grele. Wellington şi armata lui se retrăgeau spre Lisabona, iar francezii recâştigau poziţiile pierdute. Când vor face ultima tentativă, englezii se vor afla în minoritate. Iar el, ofiţer experimentat de cavalerie, se găsea rătăcit pe undeva şi nu ştia ce îl aşteaptă sau încotro urma să se îndrepte.

Ceilalţi soldaţi britanici care fuseseră salvaţi de *El Grande* nu păreau la fel de nerăbdători ca el. Aveau răni superficiale, iar Sheppard, ofiţerul lor, îi punea să ajute femeile din gherilă, lăsate să aibă grijă de mănăstire. Marcus îi putea vedea uneori de la o fereastră mică ce dădea spre curte. Erau şase englezi: trei ofiţeri de cavalerie pe care Marcus îi ştia din vedere, un sublocotenent tânăr şi alţi doi mitraliori din Regimentul 95. Dacă Marcus n-ar fi fost grav rănit când cei din trupele de gherilă îl aduseseră în ascunzătoarea lor, s-ar fi aflat alături de ceilalţi, în capela mănăstirii. Încă nu se simţea suficient de bine pentru a li se alătura; camarazii lui îl mai vizitau din când în

când.

Catalina nu se arăta în timpul acestor vizite şi nu avea legături cu niciun alt englez, în afară de el. Îl vizita în fiecare seară şi stătea până se consuma lumânarea. Câteodată mai scria în jurnalul ei, dar, de cele mai multe ori, stăteau de vorbă. Dorea să afle mai multe despre el; la rându-i, Marcus simţea nevoia s-o cunoască mai bine. Ea îi vorbea despre ţăranii spanioli şi de suferinţele acestora provocate de soldaţii francezi, iar el îi povestea despre Anglia şi viaţa pe care o va duce la întoarcerea acasă, dacă va supravieţui războiului.

Marcus îi ascundea, însă, ceva. În realitate, nu era un soldat de rând. Fetei îi spusese că este căpitanul Marcus Lytton din Regimentul Trei Dragoni. De fapt, era bogat şi nobil, era lord de Wrotham şi avea domenii întinse în Anglia. Deşi în armată i se ştiau titlurile, nu permitea nimănui să i se adreseze conform protocolului. Nu-i plăcea ca oamenii să-l respecte datorită titlurilor lui, şi nici ca acestea să-l evidenţieze printre camarazii săi, pe care îi iubea şi îi respecta.

În relaţiile cu femeile, lucrurile stăteau puţin altfel. Marcus se folosea de titluri şi de avere pentru a le atrage în patul lui. El ştia că unei femei i se poate suci capul foarte uşor, mai ales dacă bărbatul are avere, indiferent dacă e sau nu om de valoare. Din aceste motive nu avea o părere prea bună despre femei.

Altfel stăteau lucrurile în ceea ce o privea pe Catalina. Îi admira curajul şi demnitatea. Fata ducea o viaţă grea şi dură, pe care şi-o alesese singură. Aşa cum arăta, şi-ar fi putut găsi cu uşurinţă un protector sau un soţ bogat. Ea preferase însă să se alăture partizanilor. Marcus nu-şi putea imagina cum ar reacţiona ea dacă ar afla adevărul despre situaţia lui materială. El nu dorea să schimbe nimic în modul în care se desfăşura relaţia lor. Catalina îl privea ca pe un bărbat oarecare, dar îl plăcea. Marcus era foarte sigur de asta. Când erau împreună, sexualitatea predomina. Câteodată, când el uita să-şi controleze atitudinea, fata se oprea în mijlocul unei propoziţii şi părăsea încăperea, în ciuda protestelor lui. Faptul că revenea îi spunea lui Marcus că fata îl dorea şi ea la fel de mult.

La trei zile după ce ploile torenţiale încetară, *El Grande* şi oamenii săi se întoarseră la mănăstire. De la fereastra lui, Marcus văzu gloata pestriţă: unii erau îmbrăcaţi în haine din pânză de casă, alţii în uniforme franceze. Caii lor negri erau mai bine întreţinuţi decât cei care îi călăreau, ceea ce Marcus aprecie în mod deosebit.

Uşa se deschise şi Catalina intră îndreptându-se spre el. Purta o rochie lungă, albă, iar părul i se unduia liber pe spate. Îl privi cu tristeţe. Marcus uită de bărbaţii care apăruseră în curte.

— Se poate trece prin vaduri, zise ea. Veţi pleca în seara asta. Toţi englezii.

Încercând să n-o sperie, el îi luă mâinile şi le apropie de pieptul lui.

— Ascultă-mă, Catalina. Îi vorbi, încercând s-o convingă de sinceritatea lui, deşi ea nu-i înţelegea toate cuvintele. Asta nu înseamnă sfârşitul pentru noi. Voi găsi o cale de a te revedea. Chiar dacă va trebui să aşteptăm până se termină războiul. Te voi găsi. Îţi dau cuvântul meu.

Vocea fetei tremura.

— Aş fi vrut să te sărut măcar o dată.

Marcus o sărută uşor, abia atingându-i buzele. Deodată, ea îşi înfipse dinţii cu sălbăticie în buzele lui. Marcus îşi dădu capul pe spate, iar în momentul următor, îl lovi peste faţă cu dosul palmei.

Marcus nu se înfurie, dar o privi surprins. Apoi, îşi aminti că fata este inocentă şi se dispreţui pentru că reuşise s-o înspăimânte.

— Catalina, îi spuse el, nu-ţi fie teamă. N-aş fi capabil să-ţi fac niciun rău.

Catalina se depărtă şi el văzu sângele care îi colorase buzele. Auzi zgomotul făcut de soldaţi pe scară, râsete şi o voce de bărbat care îl striga. Nici când ea îşi sfâşie rochia din talie dezgolindu-şi şoldul, Marcus nu realiză ce intenţii are.

Ea strigă ceva în spaniolă şi tăcerea se aşternu de partea cealaltă a uşii. Apoi, ameninţându-l cu pumnalul i se adresă:

— *El Grande* te va ucide când va vedea că ai încercat să mă seduci.

În sfârşit, Marcus înţelese. Nu era prima femeie care încerca să-l compromită, dar era prima care reuşea s-o facă. Buzele lui însângerate, rochia ei sfâşiată şi urma lăsată de palma ei pe obraz reprezentau dovezi de necontestat.

Întinse mâinile spre ea, exact când uşa se deschise. Fata dădu drumul pumnalului şi se repezi spre cel care intrase. Marcus văzu un bărbat ce părea chiar mai tânăr decât Catalina, cu aspect ascetic şi priviri întunecate, urmat de un grup de partizani înarmaţi. Tânărul îl izbi de perete. Marcus se simţi trădat şi se luptă cu ei, ca un nebun. Uită de rănile pe care le avusese. Nu mai simţea nicio durere. Fiecare muşchi i se încorda în încercarea de a scăpa de atacatori şi de a ajunge la fată. În cele din urmă, trei dintre ei reuşiră să-l imobilizeze; simţi lama cuţitului la gât.

Dintre vorbele rostite de fată, Marcus nu reţinuse decât un singur cuvânt - Wrotham. Brusc, totul deveni clar. Nu ştia cum descoperise fata adevărul, dar îşi calculase toate mişcările cu sânge rece, până şi momentul în care fratele ei urma să se întoarcă la mănăstire. Îl cuprinse furia. Fusese păcălit ca un puşti. Se simţea umilit. Ea nu fusese atrasă de bărbatul din el, ci de poziția lui socială şi de bani.

Când fata termină de vorbit, *El Grande* o dădu încet la o parte şi i se adresă lui Marcus, fără pic de emoţie în glas sau în priviri, într-o engleză aproape perfectă:

— Aşa răsplătesc englezii ospitalitatea unui prieten?

Marcus nu-i răspunse. Privirea lui plină de ură era îndreptată spre Catalina.

— Căţea mincinoasă! Ar fi trebuit să profit de tine când mi te-ai oferit singură. Stricato!

Pumnul lui *El Grande* îl puse la pământ. Marcus înghiţi sângele ce-i invadase gura şi strigă printre dinţi:

— Nu mă voi însura niciodată cu ea. *Jamas!*

Urmă o altă lovitură; Catalina începu să ţipe. Când *El Grande* ridică pumnul din nou, ea interveni între ei. Cu o voce rugătoare ea rosti repede câteva vorbe. Fratele ei o ascultă tăcut, apoi dădu un ordin. Marcus fu ridicat în picioare. *El Grande* se dădu un pas înapoi şi îi zâmbi dispreţuitor, cu un zâmbet care-l făcea să arate ca un puştan. Lui Marcus nu-i venea să creadă că acesta era eroul legendar care băgase spaima în duşmani.

— Ai noroc că sora mea te iubeşte. O să te însori cu ea señor, dacă nu, toţi camarazii tăi vor plăti pentru păcatele tale.

Din privirea aceea nemiloasă Marcus înţelese că, trebuie să se supună.

Căsătoria avu loc chiar în acea noapte, în pronaosul mănăstirii. Slujba fu scurtă, pentru că *El Grande* aranjase să-i conducă pe Marcus şi pe tovarăşii săi până la liniile engleze, cât mai era întuneric. Deşi mireasa şi mirele erau tensionaţi, partizanii se bucurau de eveniment. Ştiau că astfel Catalina îl păcălise pe lord; deşi cununia se făcuse în grabă, Juan avusese grijă să afle toată lumea, chiar şi camarazii lui Marcus, că cei doi se căsătoriseră din dragoste. Când sosi momentul sărutului, Catalina sesiză mânia din ochii lui Marcus, iar acesta citi dispreţul din ochii ei.

Când izbucniră uralele, el o luă de mijloc, o trase deoparte şi îi şopti printre dinţi:

— De acum îmi aparţii, Catalina, nu mai depinzi de fratele tău. Gândeşte-te la asta cât sunt plecat. Într-o bună zi, vom relua discuţia, târfă mică, şi o să-ţi dai seama că te bucuri degeaba.

El o sărută, de astă dată cu sălbăticie, exagerând gestul pentru a stârni râsul celor prezenţi. Îi dăduse capul pe spate şi i-l sprijinea cu braţul sărutând-o îndelung, dar fără pic de dragoste sau pasiune. Ea se crispă o clipă, apoi deveni inertă în braţele lui. Mâinile lui Marcus porniră în jos, dincolo de mijlocul fetei; o trase mai aproape, lipind-o de coapsele lui. Partizanii vedeau doi îndrăgostiţi înlănţuiţi şi începură să strige, încurajându-i.

Când Marcus îi dădu drumul, ea se împletici şi-şi duse palma la buzele muşcate. Părea năucită de parcă trecuse printr-o experienţă dificilă, iar faţa îi era palidă. Marcus dădu din cap satisfăcut de ceea ce reuşise, apoi îi spuse pe un ton jos:

— Ai făcut o afacere proastă, lady Wrotham. Să te gândeşti la asta când o să-ţi faci şi alte socoteli legate de averea şi de numele meu.

Se răsuci pe călcâie, îşi croi drum printre partizani şi se îndepărtă fără a se mai uita înapoi.

CAPITOLUL 1

Anglia, august, 1815

Catherine aftă adânc, apoi se îndreptă şi începu să-şi maseze spatele cu mâna. Şuviţele de păr castaniu-roşcat scăpaseră din acele de păr şi îi trebuiră câteva minute pentru a le pune la loc. La picioarele ei, pe podea, se aflau mii de bucăţele de hârtie; degetele îi erau murdare de cerneală. Scria de câteva ore, dar nu era mulţumită de rezultatul muncii ei. Ar fi vrut să se oprească, dar trebuia să continue. Şeful ei, Melrose Gunn, proprietarul *Jurnalului,* îi ceruse să-i prezinte articolul cel târziu a doua zi după-amiază. În plus, îi trebuiau bani, deşi nu putea fi considerată săracă. Căsuţa şi renta de la moşiile tatălui ei nu-i erau de ajuns pentru a face faţă cheltuielilor. Medicii, în special cei din armată, nu puteau face avere doar din practicarea profesiei lor.

Oftă din nou, apoi adună paginile pe care le scrisese şi se mai uită o dată peste ele. Erau primele eseuri dintr-o serie dedicată condiţiilor grele de viaţă ale soldaţilor şi familiilor acestora şi conţineau un apel adresat guvernului pentru a le sprijini. Acum, când se terminase războiul, iar Napoleon se afla în exil pe insula Sfânta Elena, sosise momentul să se treacă la schimbările pe care le solicita. Şi ea ştia ce să ceară. Văzuse realitatea cu propriii ei ochi când îşi însoţise tatăl care lucrase ca medic în Spania.

Acurateţe. Aceasta era pecetea lui A. W. Euman, numele sub care publica ea. Dacă ar fi scris despre Newgate, cititorii puteau fi siguri că ea vizitase închisoarea. El, nu ea, se corectă singură. Femeile erau luate în serios numai când scriau despre fleacurile muiereşti. Dacă încercau cumva să iasă din sfera casnică şi să-şi folosească talentul dat de Dumnezeu, erau imediat ridiculizate. Dacă s-ar fi aflat că A. W. Euman era femeie, nimeni n-ar mai fi luat-o în serios şi nici nu i-ar mai fi citit articolele.

Se încruntă şi reveni la problema de care se ocupa. Ceva nu mergea în articolul ei. Curând, descoperi hiba – tonul pe care se adresa cititorului, prea serios, prea inchizitorial. Nu acesta era stilul lui A. W. Euman. Umorul şi ironia reprezentau armele pe care le folosea de obicei. Trebuia să revină asupra stilului.

Oftă şi privi spre ceasul de pe şemineu. Acest articol trebuia să mai aştepte. Începuse să se întunece şi ea avea o întâlnire importantă. Întâlnire? Da, acesta era cuvântul potrivit, deşi sora ei nu o aştepta, mai ales la acea ora târzie. Făcuse două tentative de pătrundere în casa aceea în timpul zilei, dar portarul o expediase de fiecare dată. Îi scrisese nenumărate scrisori, dar sora ei nu-i răspunsese. Acum, noaptea, nimic nu o mai oprea s-o vadă pe Amy.

Se ridică, deschise sertarul de sus al biroului şi strecură cu grijă paginile articolului în interior. Dintr-un alt sertar luă un pistol, de proveniență franceză, pe care tatăl ei îl găsise cu ocazia asediului de la Badajoz. Se gândise că pistolul aparţinuse probabil metresei unui ofiţer francez, şi fusese făcut de comandă la Paris, dar n-avea certitudinea. În orice caz, pistolul era mai mic şi mult mai uşor decât cel al tatălui ei. Nu era încărcat. Din spatele aceluiaşi sertar ea scoase ceea ce era necesar pentru a arma pistolul. O făcu cu mişcări rapide şi sigure. Încărcase pistolul de mai multe ori. O învăţase tatăl ei cum să-l folosească.

Scutură din cap, pentru că nu-i plăcea ceea ce trebuia să facă. Cum de ajunsese până aici? Cine şi-ar fi închipuit până unde vor ajunge lucrurile? Odinioară fuseseră fericiţi în căsuţa lor de pe Hampstead Heath, aflată la patru mile distanţă de centrul Londrei. Nu fuseseră bogaţi, dar nu duseseră vreodată lipsă de ceva. Ca medic, tatăl ei avea oarecare stare. Era un bărbat cu o educaţie solidă, ca de altfel şi soţia lui. Fusese guvernantă cândva şi se ocupase şi de educaţia celor două fiice. Această lume atât de fericită începuse să se clatine când mama lor murise, căzând victimă unei gripe rebele.

Catherine împlinise doisprezece ani când sosi sora tatălui ei ca să aibă grijă de toţi. Mătuşa Bea era mult mai severă decât mama lor. Catherine s-a adaptat uşor, spre deosebire deAmy.

Amy era mai mare decât Catherine şi mai frumoasă. La optsprezece ani ar fi vrut să meargă la petreceri şi să se întâlnească cu băieţi. Îşi dorea toalete scumpe şi lecţii de dans şi susţinea că toate acestea i se cuveneau. Fuseseră certuri şi discuţii în familie. Amy se furişa din casă pentru a se întâlni cu prietenii. Mătuşa Bea discută cu tatăl fetelor, dar nu primi niciun ajutor de la el. Martin Courtnay era ori disperat, ori beat. Nu reuşise să-şi revină după moartea soţiei.

Catherine strânse pistolul în mână şi se întrebă a mia oară cum ajunseseră în situaţia aceea. Nu mai rămăseseră decât ele. Dar, cu toate că avea o soră, se simţea singură pe lume.

Auzi o uşă trântindu-se şi voci în bucătărie. Nu, nu rămăsese singură pe lume. Îi avea pe cei doi McNally. Domnul McNally fusese ordonanţa tatălui ei în campania din Spania. Îl însoţise şi doamna McNally, una dintre puţinele soţii cărora li se permisese să fie alături de soţii lor pe câmpul de luptă. Catherine trecuse peste voinţa tatălui ei, dar acum se bucura că o făcuse. Dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost împreună în acel ultim an de viaţă al tatălui şi nu i-ar fi cunoscut pe cei doi McNally. De fapt, ei nu erau doar nişte servitori. Trecuseră împreună prin toate primejdiile războiului şi asta însemna foarte mult.

Catherine îşi aduse aminte de articolul pentru ziar. Trebuia să-l termine. Nu se gândea numai la ea, ci şi la lefurile celor doi soţi, care depindeau de ea. Dacă nu le putea asigura acei bani, nu ştia ce s-ar fi

întâmplat cu ei. Cu atâţia bărbaţi care se întorceau din război, slujbele deveniseră o problemă, ca să nu mai vorbim de faptul că cei doi soţi nu mai erau tineri. Trebuia să termine cât mai repede articolul.

Se îndreptă hotărâtă spre dormitorul ei de la primul etaj. Cu toate că era abia sfârşitul lui august, vremea se răcise. Îşi puse haina cafenie cu blăniţă la guler şi la mâneci şi observă că aceasta fusese înlocuită cu alta mai nouă. Desigur, doamna McNally făcuse asta. Cizmele ei vechi din piele de viţel aveau tălpi noi; era isprava domnului McNally. Şi ea nu făcuse nimic deosebit pentru a beneficia de devotamentul lor. Era însă fiica tatălui ei, lucru suficient pentru cei doi McNally. Simţi că o podidesc lacrimile. Se privi în oglindă, punându-şi boneta şi rămase aşa, cu gândurile duse departe. În curând va împlini douăzeci şi şase de ani. Din oglindă o privea o domnişoară bătrână. Ura acest cuvânt. Renunţă să se mai studieze. Preocuparea pentru felul în care arăta era ceva sub demnitatea unei femei care se mândrea cu inteligenţa ei. Mătuşa Bea îi insuflase acest mod de a gândi. Nu o preocupa felul în care arăta. Nici acum nu şi-ar fi făcut probleme, dacă n-ar fi trebuit să se întâlnească cu frumoasa şi sofisticata Amy.

Îşi trase boneta mai jos şi se mai uită o dată în oglindă, amintindu-şi când o văzuse ultima oară pe Amy. Prietena ei, Emily, şi soţul acesteia o luaseră la Teatrul Regal, la spectacolul *Bachus şi Ariadne.* În pauză Emily îi arătase diferite persoane cunoscute care erau prezente în acea seară. Catherine nu prea mergea la teatru şi se bucură enorm când privirile i se opriră asupra unei frumuseţi care se afla într-o lojă, înconjurată de admiratori. Catherine îşi lungise gâtul ca să vadă mai bine femeia care capta atenţia admiratorilor şi, deodată, inima încetă să-i mai bată. Era Amy.

— Aceea, spuse Emily pe un ton mai scăzut, este doamna Spencer, ştii, cea mai căutată curtezană a Londrei. Se spune că Prinţul de Wales este unul dintre amanţii ei.

Catherine se simţea prea rău ca să mai reacţioneze. Amy era un subiect de discuţie prea dureros chiar şi cu cea mai bună prietenă a ei.

Alungă acea imagine din minte şi-şi legă mai bine boneta, ascunzând sub ea șuvițele părului ei urât, roşiatic. Acesta i-ar fi trădat imediat identitatea şi n-ar fi vrut ca cei care o păzeau pe Amy să o recunoască înainte ca ea să reuşească să treacă pragul. Îşi luă poşeta şi şi-o trecu peste braţul stâng. Nu avea nevoie de mănuşi. Era mai bun manşonul de blană al mamei, căci îi permitea să ascundă pistolul.

Catherine se îndreptă spre centrul oraşului în careta cea veche a tatălui ei, trasă de un singur cal. McNally stătea pe capră şi ridicase copertina pentru a o proteja pe Catherine de burniţă. Se lăsa întunericul şi în lumea bună începea seratele şi balurile. Îşi alesese cu grijă momentul. Trebuia să ajungă, după cum ştia McNally, la Teatrul

Regal din Haymarket. Omul era obişnuit cu ciudăţeniile stăpânei lui, şi le punea pe seama ocupaţiei ei de jurnalistă. Cei doi McNally făceau parte dintre puţinii care cunoşteau adevărata identitate a lui A. W. Euman. McNally fusese fericit să constate că stăpâna lui se îndrepta spre una dintre zonele onorabile ale oraşului. El mai participase la escapade în locuri care-l făcuseră să simtă fiori reci pe şira spinării. De exemplu, Newgate. Sau Whitechapel. El ştia că stăpâna lui, Catherine, era în stare să-şi poarte de grijă singură. În Spania dovedise mai mult curaj decât un soldat, ca şi Mary a lui. Asta însă nu-l oprea să-şi facă probleme în privinţa ei; şi-ar fi dorit ca ea să fie o domnişoară fragilă, sensibilă, genul de fată care îşi găsea uşor un soţ.

Îşi zise că fata n-ar întâmpina prea mari dificultăţi dacă s-ar hotărî cu adevărat să-şi găsească un soţ. De exemplu, şeful ei, Melrose Gunn, ar lua-o bucuros de nevastă. Observase că acesta n-o scăpa din ochi, chiar dacă se aflau într-o încăpere plină cu oameni. Catherine merita asta, de fapt aşa ar sta lucrurile dacă ea ar fi mai atentă cu felul în care arăta. N-ar strica să adopte o atitudine de doamnă şi maniere corespunzătoare. Bărbaţilor le plăceau fetele mai docile, mai blânde, mai ascultătoare. Mary a lui o învinovăţea pe mătuşa fetei pentru faptul că n-o învăţase să fie cât de cât cochetă. Îl învinuia şi pe tatăl ei care-i acordase prea multa independenţă. Martin Courtnay îi dăduse prea multa libertate la Lisabona.

Abstracţie făcând de toate acestea, Catherine se impunea imediat ca o tânără de valoare, care avea obiective mai importante decât acela de a atrage admiraţia bărbaţilor. Ea îşi pusese în gând să contribuie la schimbarea lumii. McNally trase aer în piept, apoi începu să chicotească. Dacă cineva putea face asta, atunci, cu siguranţă ar fi fost Catherine.

Când ajunseră în faţa Teatrului Regal, ploaia se oprise. Catherine rămase câteva momente pe trotuar, privind în jurul ei. Haymarket era zona cea mai aglomerată a oraşului. Westminster-ul se afla la mică distanţă, la fel şi Carlton House, palatul Prinţului Regent. Se găseau în zona aceea mai multe cafenele şi cluburi decât în orice altă parte a oraşului.

Lui Catherine îi plăcea aroma de cafea şi de bere, iubea zgomotul făcut de vehicule pe străzile acoperite cu piatră de pavaj, şi în special lumea care trecea în sus şi în jos, grăbindu-se nu se ştie unde. Încotro se duceau toţi aceşti oameni? Ce fel de afaceri, ce vise, ce plăceri aveau? Acest ultim gând o făcu să-şi reamintească de ceea ce avea de făcut. Uneori, lucrurile nu sunt aşa cum par. Dacă dai puţin la o parte ceea ce se vede la suprafaţă, poţi descoperi vicii ascunse. De altfel, zona era renumită pentru localurile de prostituţie.

Lui McNally îi străluciră ochii când o văzu traversând strada şi dispărând în Teatrul Regal. Ea nu-l lăsa s-o însoţească atunci când îşi

intervieva subiecţii. Susţinea că aceştia nu-i făceau nicio declaraţie dacă mai era cineva de faţă. Nu-i plăcea s-o lase singură, dar nu avea de ales.

Auzi strigătul unui vizitiu, care îl atenţiona că-i ocupase locul. McNally lăsă să-i scape o înjurătură care-l lăsă cu gura căscată pe vizitiul scoţian şi rămase pe loc.

— Ai dracului străini! strigă vizitiul.

McNally se pregăti sufleteşte pentru o lungă aşteptare.

Când Catherine intră în foaierul teatrului auzi un ropot de aplauze. În curând holul avea să se umple de spectatorii grăbiţi să plece. Părăsi holul ieşind pe o uşă laterală. Intrase în teatru doar pentru a scăpa de McNally. Nu voia ca omul să afle că destinaţia ei era locul cel mai rău famat din Pall Mall. Mulţi auziseră deAmy Spencer, cea mai cunoscută curtezană a Londrei, care locuia în Pall Mall. Auzise şi ea de doamna Spencer, dar până când n-o văzuse pe Amy, nu făcuse legătura.

Pall Mall era luminat de lămpi cu gaz şi de luminile din cafenelele şi tavernele care se intercalau printre reşedinţele private, ceea ce o făcea destul de sigură. Cu toate acestea, o femeie care trecea singură pe stradă era considerată o pradă uşoară. Catherine strânse pistolul mai tare şi iuţi pasul.

Ajunsese aproape de casa care o interesa, când o trăsură opri chiar în faţa acesteia. Catherine se trase în întunericul unei alei şi urmări cum din trăsură coborâră trei femei şi însoţitorii lor. Femeile erau tinere, frumoase, îmbrăcate elegant şi pline de bijuterii. Bărbaţii purtau fracuri negre. Doar lavalierele şi vestele colorate mai înveseleau puţin sobrietatea costumaţiei. Cuplurile râdeau mult şi gesticulau. Unul dintre domni se cam clătina pe picioare.

Catherine aşteptă până când cele trei perechi intrară în casă, apoi privi repede în jur, îşi îndreptă umerii şi porni hotărâtă spre uşă. Învăţase să se stăpânească de pe vremea când fusese în Spania. Acolo aflase că soldaţii aveau adevărate căderi nervoase înaintea bătăliilor. După ce luptele începeau, nervii li se mai destindeau. Atunci, oare de ce ei îi tremurau genunchii?

Uşa fu deschisă de către acelaşi portar sobru, în livrea argintie, care o mai oprise de două ori să intre. Din interior răzbăteau voci şi râsete. De astă dată, nu se mai încurcă în cuvinte. Puse pistolul sub nasul portarului, care se dădu înapoi, lăsând-o să intre. Până aici, toate bune.

— Vă rog să-i comunicaţi doamnei Spencer că vreau să-i vorbesc, zise ea. Nu. Nu ridicaţi braţele. Nu vă fac nimic. Dacă doamna Spencer refuză să mă vadă, spuneţi-i c-o să trag cu pistolul ăsta până când o să sperii toată lumea din casă, că să nu mai vorbim de faptul că şi poliţia va fi informată. Preveniţi-o că dacă nu vrea să mă vadă, o să pretind că am fost violată. Cred că oaspeţilor ei nu le-ar conveni scandalul.

Spuneţi-i toate acestea din partea mea.

Din capătul scărilor se auzi vocea lui Amy.

— John, cine este?

Catherine indică o uşă care se deschidea din holul de la intrare.

— Puteţi să-i spuneţi doamnei Spencer că o voi aştepta acolo, zise ea, apoi deschise uşa şi intră.

Încăperea era luminată de două lumânări aşezate la capetele unui şemineu. Catherine se plasă cu spatele la lumină pentru a-şi vedea bine sora când aceasta va intra în încăpere. Era sigură că Amy acceptase s-o primească, deoarece avea casa plină de oaspeţi de viţă nobilă, cărora nu le-ar fi convenit un scandal. Nici cea mai vestită curtezană nu putea să-şi permită asemenea lucruri.

Nu avu mult de aşteptat. Uşa se deschise şi, într-un val de parfum, Amy apăru în faţa ei. Arăta superb. Faţa îi era încadrată de bucle negre, diamante îi străluceau la gât şi purta o rochie transparentă, care se mula pe sânii şi pe coapsele ei lungi. Era imaginea Salomeei.

Vocea strică însă efectul prezenţei sale. Era rece şi dură.

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi şi să intri cu forţa în casă?

Catherine se strădui să-şi păstreze calmul.

— Am îndrăznit pentru că doresc să vorbesc cu sora mea.

— Sora ta? Amy o privi cu dispreţ. Din câte îmi amintesc, la Lisabona mi-ai spus că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Acum ce cauţi aici, Cat?

Trecuse multă vreme de când nu-i mai spusese nimeni Cat. Îşi drese glasul şi-i răspunse:

— Atunci, la Lisabona, m-am supărat rău pe tine. Eram şocată. Te acuzam că ai contribuit la moartea tatălui nostru. Am spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun, pe care le-am regretat imediat. A fost prea târziu. Nu te-am mai găsit. Nu te învinuiesc că ai ajuns aşa. Îi învinuiesc pe bărbaţii care te privesc ca pe o pradă. Îmi pare rău pentru acel episod de la Lisabona, Amy.

Amy se răsti la ea.

— Scuteşte-mă de discursurile tale patetice şi ieşi din casa mea. Ce te face să crezi că trebuie să-ţi fie milă de mine? Uită-te în jurul tău, Cat. Este casa mea. Am cumpărat-o cu banii mei, da, chiar şi mobila din interior.

— Amy...

— Sora ta a murit pentru tine. Asta mi-ai spus la Lisabona. Amy pe care ai cunoscut-o nu mai există.

— Nu pot să cred. Acum, când te-am regăsit, de ce nu-mi dai o şansă?

Amy făcu câţiva paşi prin încăpere, se opri şi o întrebă:

— Ce vrei de la mine?

Catherine ştia că nu putea obţine de la ea ceea ce ar fi vrut. Amy

nu s-ar întoarce niciodată la Hampstead după ce a trăit în lux. Dar ar putea face şi altceva decât să-şi vândă trupul.

În timp ce Catherine se străduia să găsească vorbele potrivite, Amy trase aer în piept şi-i spuse exasperată:

— Dacă îţi închipui că m-ai putea convinge să renunţ la toate astea – făcu un gest cuprinzător cu mâna –, ar trebui să renunţi. Am propria-mi lojă la operă, da, propria-mi trăsură. Dau baluri şi recepţii şi fac parte din înalta societate. Rochiile mele sunt lucrate la cele mai scumpe croitorese din Londra. Ceea ce vezi la gâtul meu sunt diamante adevărate. Ce să-ţi mai spun?

— Societatea înaltă din care faci tu parte este alcătuită din ticăloşi şi hoţi, dar chiar şi aceşti nenorociţi nu te prezintă surorilor lor ca să nu le strici reputaţia. Iar această casă este de notorietate. Ai deja treizeci şi trei de ani. Cât o să mai continui aşa?

— Ticăloşi şi hoţi? râse Amy. Ce ştii tu despre ei? Du-te acasă, Cat, acolo este locul tău. Ai avut dreptate când ai spus că nu ai nicio soră. Nici eu nu mai am.

Ca reacţie la tot ce i se spuse, Catherine lăsă manşonul cu pistolul şi deschise poşeta. Se uita la sora ei, în timp ce banii i se strecurau printre degete, căzând pe parchet.

— Tu mi i-ai trimis? Tu, Amy? De ce ai făcut-o?

O clipă, Amy păru că se luptă cu ea însăşi, apoi ridică din umeri şi răspunse:

— Te-am văzut de la fereastră acum două zile când ai mai fost aici. Arătai atât de jalnic încât mi-am închipuit că ai nevoie de ei. Cred că tata nu ţi-a lăsat prea mare lucru.

— Vezi? Nu eşti ceea ce vrei să pari. Suntem surori Amy. Asta înseamnă mult.

— O, pentru Dumnezeu, ia banii şi pleacă, să nu te vadă cineva aici.

— Nu am nevoie de banii tăi. Speram să fim prietene ca altădată.

— Prietene! exclamă Amy. Apoi, coborî vocea: Tu ai fost întotdeauna cea deşteaptă, Cat, dar ţi-a lipsit simţul realităţii. Văd că nu te-ai schimbat. Uită-mă. Nu vreau să mai aud de tine.

— Atunci scrie-mi, măcar. Sau, mai precis, răspunde-mi la scrisori.

— Pentru ce? Tot ce ne-am putea spune a fost deja spus.

Catherine nu apucă să răspundă, căci se auziră voci de bărbaţi care o chemau pe Amy.

— Trebuie să plec, zise aceasta. Şi tu, de altfel. Să nu mai apari pe aici. Se îndreptă grăbită spre uşă, ezită o clipă, dar ieşi fără să spună un cuvânt.

Când uşa se închise, Catherine tresări. Ştiuse de la început că va fi refuzată, dar durerea era la fel de puternică. O durea mai tare că nu-şi mai recunoştea sora. Nu simţea nevoia să plângă. Ar fi vrut să se

răzbune pe toţi bărbaţii responsabili pentru ceea ce ajunsese sora ei. Amy fusese o romantică, o fată visătoare, dar dăduse peste oameni ticăloşi. Nici mătuşa Bea n-o ajutase cu nimic. În plus, greşise şi ea cu ceea ce-i spusese atunci, la Lisabona.

Îşi luă manşonul şi poşeta, lăsând banii, acolo unde căzuseră. Portarul o conduse ţinând-o de cot până la intrare şi o împinse afară. Uşa se trânti în urma ei.

Rămase o clipă pe loc. Scrisese cândva o serie de articole despre curtezanele notorii din Londra. Coborî treptele tocmai când trei bărbaţi coborau dintr-o trăsură. Erau nişte „domni", gândi ea cu dispreţ, simţind nevoia să-i scuipe. Trecu pe lângă ei, furioasă. Primul se dădu la o parte, făcându-i loc. Cel de al doilea, însă, o prinse de încheietura mâinii şi o întoarse spre el.

— O, zise el, de ce te grăbeşti aşa? Aici are loc petrecerea, dragă. Nu te duci în direcţia bună. Bărbatul mirosea puternic a alcool. Catherine lăsă capul în jos.

— Marcus, las-o în pace, zise cel de al treilea. Este o prietenă de-a lui Amy. E o doamnă respectabilă.

— Dacă e respectabilă, ce caută laAmy?

Cei doi bărbaţi începură să râdă şi urcară treptele de la intrare.

— Ridică-ţi privirile, dragă, zise bărbatul. Vreau să văd ce ascunzi sub bonetă. Promit că n-o să te muşc.

Catherine rămase pe loc, încercând să reziste, când bărbatul îi ridică bărbia, dându-i capul pe spate.

Era un bărbat înalt, bine făcut, cu o constituţie atletică. Avea părul negru, ochii albaştri şi zâmbea. Zâmbetul îi dispăru brusc.

Catherine cunoştea prea bine acea figură pe care sperase să n-o mai întâlnească vreodată. În faţa ei se afla Marcus Lytton, conte de Wrotham. Soţul ei.

Uşa se deschise şi lumină chipul lui Catherine.

— Vii, Marcus? Neprimind niciun răspuns, cei doi domni intrară.

Catherine simţi cum Marcus o strânge cu putere de mijloc.

— Catalina! zise el. Catalina! Dumnezeule, tu eşti?

CAPITOLUL 2

Catherine se smuci încercând să scape din braţele lui. Speriată, respira cu greu. Omul care se afla în faţa ei era capabil s-o omoare. Făcu repede o mişcare spre dreapta şi-şi scoase pistolul din manşon.

— Stai acolo unde eşti! Vocea îi tremura la fel ca şi mâna în care ţinea pistolul. Încercă să le controleze. Nici în visele cele mai negre nu-i apăruse acest moment. Marcus ar fi trebuit să se afle la Paris. Nu frecventau aceleaşi cercuri. Trecuseră trei ani de când nu-l mai văzuse. Poate că el nu-şi mai amintea de felul în care arăta ea. Nu avea cum să-şi mai amintească exact trăsăturile ei. Prea multe femei trecuseră de atunci prin viaţa lui.

— Stai acolo unde eşti! repetă ea de parcă bărbatul ar mai fi făcut o tentativă, de apropiere. Când omul ridică mâinile, ea izbucni: Nu ştiu cine îţi închipui că sunt, dar te previn că te înşeli. Este prima oară când te văd. Nu te cunosc.

Nesiguranţa şi îndoiala umbriră privirea bărbatului.

— Eşti englezoaică, zise el.

— Sigur că da. Ce ai vrea să fiu?

— Soţia mea era spaniolă.

— Catalina a fost soţia ta?

El încuviinţă, dând din cap.

— Deci, nu pot fi eu aceea.

— Da, aşa s-ar părea. Bărbatul schiţă un gest care exprima regretul, apoi renunţă şi braţele îi căzură pe lângă corp. Te rog să mă scuzi. Sper că nu te-am speriat prea tare. Îmi cer cele mai sincere scuze. Acum, când te văd mai bine, îmi dau seama că nu eşti Catalina, cu toate că semeni foarte mult cu ea. Cuvintele lui o liniştiră şi lăsă pistolul în jos. Văzând câţiva curioşi, care se opriseră să urmărească incidentul, ea ascunse arma în manşon. Tremura şi simţea nevoia acută de a părăsi cât mai repede acel loc. Încercă să se comporte cât mai normal.

— Îţi accept scuzele, zise ea. Se înclină, schiţă un zâmbet şi dădu să plece. Nu apucă s-o facă, căci o mână puternică de bărbat o apucă strâns, fără să ţină cont de ţipetele ei. Cu celălalt braţ bărbatul îi presă manşonul de corp, astfel încât nu mai putu să facă nicio mişcare şi nici să scoată pistolul. Se zbătu, încercă să-l lovească pe agresor, dar fu luată pe sus şi dusă spre trăsura care se oprise.

— Soţia mea, le spuse Marcus celor prezenţi, vrea să fugă cu lordul Berkeley. Eu aş lăsa-o, dar avem şase copii.

Catherine îl muşcă de mână şi, de durere, el îi eliberă gura. Ea începu să ţipe

— Este o minciună! Nu-l cunosc pe acest om!

Oamenii reacţionară murmurând, dar Marcus li se adresă celor din jur liniştindu-i:

— Căsătoria noastră a fost aranjată. M-a luat pentru averea şi titlul meu. A sosit vremea să regrete ceea ce a făcut. Apoi i se adresă lui Catherine: Nu-i aşa, draga mea soţie?

Catherine era conştientă că pierdea simpatia celor din jur şi, disperată, li se adresă din nou:

— Vă rog, chemaţi gărzile şi o să vedem cine are dreptate. Nu sunt soţia lui, credeţi-mă.

Cuvintele ei avură efectul scontat. Cineva spuse:

— Da, să chemăm garda. Dă-i drumul.

Marcus ignoră spusele celor din jur. El deschisese uşa trăsurii şi o împingea pe Catherine înăuntru. Oamenii reacţionară şi se repeziră spre ei încercând să-l imobilizeze pe Marcus. Catherine profită de ocazie şi o luă la fugă.

Privi peste umăr, dar nu-l mai văzu pe Marcus şi asta o îngrijoră. Se îndreptă spre o tavernă, dădu să intre, dar se opri pe trepte, văzând un chelner în prag. Ocoli, căutând uşa din spate. Străzile care dădeau în Pall Mall erau cu totul altfel decât i se păruseră ei în timpul zilei. Luminile erau suficient de puternice pentru a lumina acele locuri întunecoase. Renunţă să intre şi o porni repede spre o arteră principală mai luminată. Curând însă îşi dori să fi rămas în tavernă. Pereţii caselor ce mărgineau strada păreau să se apropie încercând s-o strivească. Se grăbi, dar fu cât pe ce să cadă, căci alunecă pe resturile de bălegar care nu fuseseră curăţate de pe trotuarele din faţa grajdurilor. Îşi duse batista la nas.

Când ajunse la intersecţia cu Charing Cross, se opri să-şi mai tragă sufletul. Bănuia că Marcus nu renunţase la urmărire. Era nebun şi reacţiona ca atare. Reuşise s-o sperie, ceea ce nu i se întâmpla prea des. Îi trecu prin minte că a greşit neaşteptând venirea gărzilor.

Se rezemă de peretele de cărămidă al unui grajd şi încercă să-şi facă un plan. Dacă voia să se ducă la McNally, trebuia să traverseze strada. În cazul în care Marcus se mai afla pe Pall Mall, o va observa. Era riscant. Trebuia să se întoarcă. Dacă o lua la dreapta şi înconjura Charing Cross, ieşea tocmai pe Strand. Acolo avea şansa să găsească o trăsură care s-o ducă la Haymarket.

Mai exista o posibilitate. Poliţia Călare se afla la Whitehall, la o aruncătură de băţ de Charing Cross. Dacă putea să ajungă la Whitehall, va apela la poliţişti. Aceştia urmau să-l aresteze pe Marcus Lytton, conte de Wrotham. Îi displăcu ideea. Îi vor pune tot felul de întrebări la care ea nu avea chef să răspundă.

Deci, trebuia să se întoarcă.

Îşi adună forţele pentru a părăsi locul în care se ascunsese. Se uită repede la stânga să se asigure că drumul e liber, apoi păşi hotărâtă şi o

luă la dreapta. Mergea repede, privind drept înainte, ignorând privirile bărbaților care căutau companie de o noapte.

Ajunse la Whitehall şi când privi peste umăr îl văzu pe Marcus! Mergea în spatele ei, păşind repede, fără să fugă, dar distanţa dintre ei se micşora.

Renunţă la ideea de a se duce la Charing Cross, la Strand, îşi ridică puţin fustele şi se năpusti spre Whitehall. Fugi gâfâind câteva sute de metri şi ajunse în faţa Poliţiei Călare. Văzu câţiva soldaţi în uniforme albastre care erau de serviciu. Unul dintre ei îi ieşi în întâmpinare.

— Vă rog să mă ajutaţi. Sunt urmărită de bărbatul acela, zise ea indicându-l cu degetul pe Marcus. Este un nebun.

Căpitanul Hailey o cântări din priviri şi ajunse la concluzia că este o doamnă respectabilă, care nu minte. Chemă doi soldaţi şi se îndreptă împreună cu ei spre Whitehall. Catherine se retrase sub arcada care dădea spre terenul pentru paradă, de cealaltă parte a clădirii. Când apăru Marcus, inima începu să-i bată mai tare şi se retrase în umbra zidului.

— Marcus? Ofiţerul păru uimit. N-am ştiut că te-ai întors la Londra. A venit aici o doamnă care pretinde că eşti nebun.

Catherine îşi zise că o paşte ghinionul. Marcus fusese ofiţer de cavalerie, şi ofiţerii se cunoşteau între ei. Nu putea spera să aibă câştig de cauză. Se auziră râsete, apoi vocea lui Marcus care spunea:

— Şi-a pierdut poşeta. Voiam să i-o înapoiez. Unde este doamna?

— Este... trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Catherine nu mai aşteptă. Trecu pe sub bolta de care stătuse rezemată. În faţa ei se aflau terenurile de paradă, apoi parcul St. James. Fugi cât putu de repede. Ajunse la poarta parcului şi o găsi deschisă. Răsuflă uşurată. De obicei, noaptea parcul era închis, căci se ştia că devine locul preferat al prostituatelor şi al peştilor. Porţile închise nu constituiau un impediment pentru ele, nici patrulele şi nici hoţii care se refugiau acolo noaptea. Catherine ezită. Îi era frică să intre, dar teama pe care i-o inspira Marcus fu mai puternică. Intră şi dispăru imediat de pe alee. În lumina palidă care se strecura de la Whitehall, de-abia putea să deosebească copacii şi tufişurile. Merse cu capul în jos, acoperindu-şi faţa cu manşonul, până când ajunse în mijlocul unor tufişuri dese, unde se lăsă în genunchi, ascunzându-se. Făcuse prea mult zgomot când fugise peste terenul de paradă şi ştia că lui Marcus nu i-ar fi fost greu s-o descopere. Nu putea decât să spere că el o va lua pe aleea principală, care îl va duce spre mijlocul parcului, îndepărtându-l de locul în care se afla ea. Atunci, se va strecura din ascunzătoare şi va fugi înapoi, spre Whitehall.

Pământul era îmbibat cu apă şi hainele ei se umeziră. Scoase pistolul din manşon şi-l ţinu câteva momente în mână, amintindu-şi ce-i spusese McNally: „Un soldat bun trebuie să se asigure dacă nu

cumva pulberea s-a udat". În clipa aceea îşi dădu seama că nu era singură. Marcus o urmase şi jucase acelaşi joc al aşteptării şi al pândei, ca şi ea. Teama îi paraliză toţi muşchii. Cercetă atentă terenul. După câteva clipe, care ei i se părură o veşnicie, văzu o umbră, auzi o respiraţie greoaie, apoi paşi care se îndreptară pe alee. Respiră liniştită, apoi încercă să-şi imagineze traseul celui care o urmărea. Nu prinse decât nişte zgomote dinspre lac provocate de vâslele bărcilor care mai întârziaseră, râsete şi ţârâitul greierilor.

Nu-şi dădu seama cât timp se scursese de când stătea ascunsă, dar hotărî că putea să părăsească ascunzătoarea şi ieşi din tufiş. Se strecură cu grijă spre poarta care ducea la terenul de paradă privind mereu peste umăr. Numai când trecu de poartă, îşi mai veni în fire. Brusc, o umbră ieşi din întuneric foarte aproape de locul în care se afla. Teama puse din nou stăpânire pe ea. Ridică piedica pistolului şi trase, dar îşi dădu seama că greşise ţinta. Se întoarse încercând să scape, însă nişte mâini puternice o făcură prizonieră.

— Căţea! strigă Marcus.

Ea încercă să ţipe, dar o lovitură puternică o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Gemu şi-şi duse mâna la obraz. Brusc, îşi aminti tot ce se întâmplase şi încercă să se ridice. Bărbatul, aplecat deasupra ei, o împinse înapoi.

— Uite, bea asta, îi spuse el. O să te simţi mai bine peste câteva minute.

Nu avea putere să se lupte cu el. Era ameţită. Luă o înghiţitură din lichiorul pe care i-l întinsese el şi începu să tuşească.

Rămase cu ochii închişi şi cu capul sprijinit de marginea scaunului. Se strădui să înţeleagă ce se întâmpla cu el. Marcus n-o mai ameninţa.

Catherine deschise ochii şi privi în jur.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

— Într-un birou.

— Suntem la Poliţia Călare?

— Da.

— Şi unde sunt gărzile?

— Îşi văd de treabă, presupun. Le-am spus că am făcut o confuzie, că te-am speriat foarte tare, iar tu te-ai apărat cu pistolul.

— Dar ăsta este adevărul!

— Da, aşa se pare.

Îl urmări cum îşi trage un scaun aproape de ea. Îi zâmbi şi zâmbetul lui trăda bunăvoinţă. Marcus întinse mâna spre ea, dar Catherine se trase înapoi speriată.

— N-am mai văzut o asemenea culoare de păr, zise el. Este foarte frumoasă.

Ea îşi duse instinctiv mâna la cap. Părul îi cădea liber pe umeri. Boneta îi fusese scoasă şi se afla pe un birou, alături de pistol şi manşon.

El îi spuse dintr-o dată:

— Îţi datorez scuze. Te-am confundat cu soţia mea. Acum, la lumină, când ţi-am văzut şi părul roşu, mi-am dat seama că am greşit. Te-ai angajat într-o adevărată luptă cu mine, ceea ce m-a făcut să cred că îţi este teamă să nu fii descoperită. Făcu o pauză, apoi spuse încet, foarte încet: Eu mă numesc Wrotham, dar tu... ?

Răspunsul ei veni imediat:

— Eu sunt cea pe care ai reuşit s-o sperii de moarte.

— Da, înţeleg, zise el, râzând.

Lui Catherine nu-i venea să se amuze. Se gândea la ce ar fi trebuit să facă. Un singur cuvânt greşit i-ar fi fost fatal. Se întreba dacă era bine să-şi spună numele. Renunţă. Ce-ar fi putut să-i spună? Că o chema Catherine? Că fusese în Spania în aceeaşi perioadă în care el se căsătorise cu Catalina? Părul ei era roşu datorită vopselii. Nu, nu trebuia să-i spună nimic despre ea. Dacă putea să eludeze adevărul, trebuia s-o facă. Nu era decât o doamnă respectabilă pe care el o atacase. Aşa trebuia să rămână lucrurile.

Catherine se ridică şi Marcus procedă la fel.

— Ţine-ţi scuzele şi du-te la dracu' cu ele cu tot, spuse ea. Voi chema garda. Vreau să depun o plângere împotriva ta. M-ai atacat.

— Şi eu pot să te acuz că ai vrut să mă împuşti. Tu ai avut pistolul. Te rog să stai aici până se lămuresc lucrurile. Spune-mi, nu vrei să ştii cine sunt? Eu aş dori să aflu mai multe despre tine. Te rog, stai jos.

Amintindu-şi rolul pe care trebuia să-l joace, Catherine spuse:

— Ştiu tot ceea ce ar trebui să ştiu despre tine.

— Ce ştii?

Nu minţea. Ştia totul despre el. Îi urmărise evoluţia încă dinainte ca el să se înroleze. Fusese un tip norocos, arăta bine, era bogat şi avea un titlu de nobleţe. Nu-i lipsise nimic. O armată de servitori îi îndeplinise fiecare dorinţă. Rezultatul fusese cel aşteptat: ajunsese să creadă că toată lumea îi aparţinea. Se angaja pentru nimicuri în dueluri; schimba amantele foarte des şi credea că nicio femeie nu-i poate rezista. Nu-l interesau decât plăcerile de moment. Chiar şi după ce se înrolase, continuase să se poarte la fel de uşuratic. În Spania, crezuse pentru un moment că a întâlnit o femeie deosebită, dar asta fusese doar o impresie. Rămăsese acelaşi bărbat lipsit de scrupule şi de sentiment pe care-l cunoştea prea bine.

Constată surprinsă că, împotriva voinţei ei, se reaşeză pe scaun. El era prea înalt, prea puternic şi, fără pistolul din manşon, Catherine nu se simţea în siguranţă în preajma acestui bărbat.

— Eşti Marcus Lytton, conte de Wrotham, spuse ea. Ai o reputaţie

prea „grozavă”.

— Reputaţie? El ridică o sprânceană a mirare: n-am ştiut că faptele mele de arme sunt atât de cunoscute.

Rânjetul lui o făcu să mai prindă puţin curaj şi se auzi spunându-i:

— Reputaţia ta de ticălos, despre asta vorbeam.

— Mă flatezi.

— Numai tu poţi să gândeşti astfel.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea, apoi el îi spuse încet:

— Mă dau bătut, domnişoară... o, da, dar nu vrei să-mi spui cum te cheamă? Sper că nu insinuezi că aş fi avut vreo intenţie... în ceea ce te priveşte?

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Adevărat?

Marcus o provoca. Îi răspunse cu aceeaşi monedă:

— Din câte ştiu, eşti căsătorit, domnule.

— Ce ştii despre soţia mea? o întrebă el, cu severitate.

Ea ezită, apoi ridică din umeri:

— Până acum n-am ştiut decât ceea ce ştie toată lumea, că te-ai căsătorit cu o spaniolă, când ai luptat alături de Wellington, în Spania.

— Şi ce altceva mai ştii?

De astă dată, ea nu mai şovăi:

— Ştiu că o urăşti suficient de tare ca s-o ucizi.

Ochii îi străluciră, dar curând o privi cu acel zâmbet pe care i-l cunoştea prea bine.

— Ai înţeles greşit. Soţia mea este cea care ar vrea să mă omoare. Şi s-ar putea să reuşească. O, nu mă privi aşa. Ştiu că se poate întâmpla şi în cele mai bune familii. Divorţul este greu de obţinut, după cum ştii, iar în cazul unei catolice, aproape imposibil. Vocea lui căpătă accente dure; după cum vezi, Catalina şi cu mine suntem legaţi până la moarte. Este o situaţie greu de suportat.

Mintea lui Catherine lucra cu febrilitate. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar nu îndrăzni. Chiar şi după atâta timp, bărbatul se dovedea la fel de suspicios. Încercă să glumească.

— Sunt sigură că exageraţi, domnule.

— Oare? M-aş mira să fie aşa. Atitudinea lui se schimbă brusc. Am vorbit destul despre mine. Vreau să aflu ceea ce mă interesează şi până atunci nu-ţi dau drumul să pleci. Vocea lui exprima veselie, ceea ce nu se putea spune despre starea lui Catherine. Era conştientă de existenţa acelei laturi întunecate a caracterului lui şi ştia că pericolul nu trecuse încă. Ar fi vrut să plece de acolo fără ca el să ştie cine era, sau unde putea s-o găsească.

— Domnule, apelez la cavalerismul dumitale şi te rog să-mi dai drumul. Mă aşteaptă cineva. Dacă ar afla, să zicem de... păţania mea din seara asta, s-ar supăra foarte tare.

Se lăsă o tăcere plină de subînţelesuri, ca şi când vorbele ei l-ar fi deranjat.

— A, da! Să înţeleg că pe acest domn l-ai întâlnit în seara asta, în casa doamnei Spencer? Sau aveaţi întâlnire?

Catherine fu cuprinsă de panică.

— Doamna Spencer? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

— Adevărat? Aş putea jura că te-am văzut ieşind din casa ei. Ce s-a întâmplat? V-aţi certat? Ea te-a dat afară din casă în zdrenţele astea? Ştiu cât de geloase pot fi femeile uneori. Eşti foarte frumoasă. I-ai furat vreun iubit? Aşa este? Cine te aşteaptă? Worchester? Berkeley? Indiferent cât ţi-au oferit ei, eu pot dubla suma.

Puţin mai înainte, Catherine tremura de frică. De astă dată fu cuprinsă de mânie. Se simţea insultată şi ştia că el o făcea dinadins. Nu mai simţi tremurul genunchilor când se ridică. Era Catherine Courtnay şi până acum niciun bărbat nu i se adresase de o asemenea manieră.

— Ceea ce am eu de rezolvat cu doamna Spencer nu te priveşte pe dumneata, zise ea pe un ton categoric.

— Deci ai fost acolo!

— Şi dacă am fost, care este problema?

Acesta fu momentul în care ea făcu gafa pe care sperase din tot sufletul s-o poată evita. El se ridică, privind-o cu ochi strălucitori. Brusc, întinse mâna spre ea şi o îmbrăţişă, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei ei subţiri. Apoi o sărută.

Catherine gemu, nu de plăcere, ci de durere. O mai durea maxilarul de la lovitura pe care o primise. Se încordă, aşteptând ca sărutul să se termine şi durerea să ia sfârşit.

El profită de pasivitatea fetei şi o trase mai aproape de pieptul lui. Catherine îşi pierdu respiraţia. Acest sărut nu avea nimic comun cu cel pe care i-l dăduse el după căsătoria lor, în Spania. De astă dată, el dovedea pasiune şi tandreţe.

Luată prin surprindere, pe moment, se lăsă pradă braţelor lui. Apoi îşi aminti cu cine avea de-a face şi-l lovi cu putere în fluierul piciorului. Marcus îi dădu drumul imediat. Ea se pregăti să-l mai lovească o dată, dar bărbatul o prinse de încheietura mâinii. Îşi recăpătase acel aer batjocoritor.

— A, deci nu eşti una dintre prietenele lui Amy, zise el. A trebuit să descopăr singur.

Ea îl lovi din nou, dar lovitura nu mai avu acelaşi efect.

— Îmi cer scuze, zise el, dar din cauza ta am ajuns în situaţia asta. Dacă mi-ai fi răspuns la întrebări cu sinceritate, n-ai fi ajuns aici.

Fata simţi că-l urăşte pentru râsul şi privirile batjocoritoare. Era inutil să încerce să se eschiveze. Într-un fel sau altul, bărbatul avea să afle ceea ce voia.

Ea îşi duse mâna la unul dintre buzunare.

— Iată cartea mea de vizită. Şi cu asta cred că am încheiat discuţia.

— Domnişoara Courtnay, de la Hampstead, Heath House, citi Marcus. De ce nu mi-ai oferit această carte de vizită de la început, ca să nu mai treci prin ce ai trecut?

Fără o vorbă, ea îşi puse boneta pe cap, îşi luă manşonul, apoi pistolul şi se întoarse să plece.

— Ai uitat ceva, zise el, întinzându-i poşeta. Ce ciudat! Toate doamnele pe care le cunosc îşi păstrează ceea ce au de valoare în poşetă, nu în buzunare!

Fata îi smulse poşeta, fără ca el să se opună. Marcus făcu un pas în faţa ei, apoi se dădu politicos la o parte, invitând-o să treacă.

— Deci este adevărat ce se spune despre femeile cu părul roşu, zise el, chicotind. Ai un temperament vulcanic.

Catherine primi această remarcă cu dispreţ şi, cu capul sus, străbătu coridorul. Nu-i păsa că el putea chema garda s-o aresteze pentru că încercase să-l ucidă. Se putea apăra singură. Iar dacă el va încerca să-i afle trecutul, nu va găsi nimic care să-i confirme că ea era Catalina.

Marcus tuşi în spatele ei, dar fata îl ignoră.

— Cred, zise el pe un alt ton, că n-ai luat-o pe unde trebuie.

Ea îşi încetini paşii.

— Pe aici este ieşirea.

Fata trase aer în piept, se întoarse şi o porni după el. Marcus nu mai spuse nimic până la Whitehall.

— Cum vei ajunge de aici la Hampstead?

Catherine îl ignoră şi făcu semn unei trăsuri care trecea. Marcus îi deschise portiera.

— La Teatrul Regal, zise ea.

— Să nu-mi spui că eşti actriţă, zise Marcus, aşezându-se alături de ea.

Catherine stătea ţeapănă, decisă să nu răspundă la întrebările lui. Nu simţea nevoia să discute cu el. Marcus continuă să vorbească tot felul de nimicuri până când trăsura ajunse la teatru. O lăsă pe ea să plătească vizitiul, ceea ce o dezamăgi. Ar fi vrut să i se dea ocazia de a-i arunca banii în faţă, dar înţelese că şi el se aştepta la asta.

McNally se întoarse când îi văzu venind. Îl lăsă pe Marcus s-o ajute să urce în trăsură.

— Mergem acasă, McNally, zise ea.

— Un moment, interveni Marcus adresându-i-se lui McNally. Domnişoara Courtnay a avut un mic accident. N-a fost ceva serios. Trebuie să-şi pună o compresă la bărbie când ajunge acasă. Cred că i-ar prinde bine şi un brandy.

— Desigur, domnule, zise McNally. El recunoştea de la distanţă un ofiţer, şi mai ales un domn, şi acesta i se şi părea cunoscut.

— O să trec pe la dumneata peste vreo zi sau două să văd cum te mai simţi.

Trăsăturile fetei păreau cioplite în piatră.

— Dă-i drumul, McNally, zise ea.

McNally se uită la Marcus. Marcus privi profilul ca săpat în piatră al lui Catherine, apoi rânji.

— Dă-i drumul, McNally, zise şi el.

McNally îşi îndemnă calul să pornească. Marcus urmări trăsura care făcu rondul şi traversă Haymarket, apoi dădu colţul spre Piccadilly. În acel moment, zâmbetul îi dispăru şi îi reapăru acea privire pe care o avea de obicei. Era aproape sigur că fata nu era Catalina, dar mai stăruia o mică îndoială. Existau multe deosebiri între fete, dar şi multe asemănări. Marcus aflase că soţia lui venise în Anglia. De aceea fusese atât de şocat când o văzuse pe domnişoara Courtnay. Auzind-o vorbind, îşi dăduse seama că se afla în faţa unei persoane culte, ceea ce îl dezorienta. Dorise să se convingă că nu era Catalina, dar se înfuriase când fata încercase să-l împuşte.

Clătină din cap, amintindu-şi cât de uimit fusese când fata îşi scosese boneta şi claia de păr roşcat i se revărsă pe umeri. Atunci, sesizase şi alte deosebiri. Fata avea tenul foarte alb şi câţiva pistrui pe nas. Trăsăturile îi erau delicate. Când îşi revenise, el observă că nu avea nimic din sexapilul debordant al Catalinei, amănunt pe care nu-l uitase. La Catalina îl atrăsese tocmai acea senzualitate latentă, brusc revărsată, căreia el îi căzuse pradă, crezând că era dragostea adevărată.

Nu, în mod sigur, domnişoara Courtnay nu era Catalina, cu toate că îi lăsase o impresie puternică. Fata părea rece şi distantă, dar nu era lipsită de temperament. Nu regreta sărutul pe care i-l dăduse. Fata îl lovise, de fapt, îl lovise destul de puternic, ceea ce nu i se mai întâmplase până atunci. Amintindu-şi, nu-şi putu abţine râsul. Fata era foarte puternică. De aceea îi stârnise curiozitatea.

Existau încă întrebări care îl chinuiau. Ea nu-i spusese ce căutase la Amy. Şi mai erau şi alte lucruri care îl descumpăneau: fusese foarte speriată la început, când dăduse cu ochii de el; nu-i spusese ce căuta noaptea pe străzile Londrei şi, ceea ce îl uimise cel mai mult era faptul că umbla înarmată.

Aşa s-ar fi comportat Catalina.

Domnişoara Courtnay era o enigmă şi el îşi propuse s-o dezlege.

Prima sursă de informaţii va fi Amy, hotărî el. Aveau un trecut comun. Ea îi fusese cândva amantă, şi rămăseseră foarte buni prieteni. Dacă Amy ştia ceva, îi va spune.

CAPITOLUL 3

Marcus îşi amintea totul foarte bune. Fusese adus în ascunzătoare lui *El Grande*, din munţi, pentru a i se vindeca rănile. La vremea aceea, gândurile îi zburau spre Anglia. Nu visa decât baluri, englezoaice frumoase în veşmintele lor transparente, parfumul lor, părul înmiresmat şi pielea lor catifelată. Se trezi din amintiri sprijinit de unul dintre pilonii unei minunate săli de bal, care aparţinea lui lady Tarrington. Constată că se plictisise de moarte. Nimic nu se schimbase în cei cinci ani cât el fusese departe de Anglia, luptând împotriva francezilor. Aceleaşi conversaţii plicticoase, aceleaşi fete frumoase care se agăţau cu disperare de fiecare vorbă aruncată la întâmplare de el. Numai numele şi figurile se schimbaseră. Dacă gazda n-ar fi fost chiar naşa lui, ar fi plecat imediat.”Bine ai venit acasă, Marcus”, îşi ură el gânditor, golind paharul de şampanie. Apoi îşi aminti că într-o seară, exact ca aceasta, luase hotărârea de a-şi schimba viaţa. Cea de a douăzeci şi noua aniversare a lui se apropia şi se simţea bătrân ca Matusalem. Văzuse tot ce se putea vedea, făcuse tot ce se putea face şi asta nu era bine pentru un tânăr de vârsta lui. Totul venise uşor. Niciodată nu avusese pentru ce să lupte. Afacerile lui erau derulate de cele mai strălucite minţi în domeniu, iar fratele lui, Penniston, se ocupa de domeniul Wrotham mai bine decât oricine. Nu era nevoie să se căsătorească pentru a avea moştenitori, dacă nu simţea nevoia s-o facă. Dacă lui i s-ar fi întâmplat ceva, existau ceilalţi doi fraţi vitregi care moşteneau titlul. Devenise cartofor, îi plăceau băutura şi femeile. Avea tot ce îi trebuia unui tânăr pentru a fi fericit, dar cu toate acestea nu-şi găsea locul nicăieri şi nu putea să-şi explice nemulţumirea. Nu-şi mai aminti cine participase la acel pariu. Nu-şi aminti decât că fuseseră patru şi plecaseră de la balul lui lady Castlereagh. Ajunseseră într-un bordel cu cele mai renumite prostituate. Acest gând îi rămăsese în minte. Nu-i plăcuse niciodată ceea ce se putea cumpăra cu bani. Pentru prima oară în viaţă, îşi dorea ceva care să nu aibă preţ. Apoi, trecuseră la pariuri. Unul dintre ei începuse să vorbească despre viaţa grea a soldaţilor. Dacă el putea să îndure această viaţă timp de şase luni, ei se angajau să înghită blăniţele de castor pe care le aveau drept gulere cu oricare dintre sosurile pe care l-ar alege el. Începuse totul ca o glumă. Nu se aşteptase nimeni ca el să ia pariul în serios. De fapt, pariul nu avea nicio legătură cu hotărârea pe care o luase atunci. Ineditul vieţii de soldat îl făcuse să acţioneze, şi sub acest impuls se înrolase. Avea să regrete de multe ori hotărârea pe care o luase. După o vreme însă, încetă să se mai gândească la ea. Devenise soldat. Avea ceva de făcut, îşi făcuse un scop din alungarea francezilor din Spania. Două luni mai târziu avusese loc bătălia de la Waterloo, după care

serviciile lui deveniră inutile.

Acum era cu cinci ani mai bătrân şi devenise şi ceva mai înţelept. Nu dorea să revină la vechiul său stil de viaţă. Reuşise să supravieţuiască războiului, în timp ce mulţi dintre tovarăşii săi îşi găsiseră sfârşitul pe câmpul de luptă. În orice caz, nu se va călugări. Se schimbaseră doar perspectiva din care vedea lucrurile şi preferinţele.

Fără să vrea, îi reveni în minte imaginea unei femei cu părul roşu. Amy nu-i fusese de niciun ajutor. De fapt, se distrase copios când Marcus îi descrisese fata. Ea îi reamintise că nicio femeie respectabilă nu lua parte la petrecerile ei. El nu-i spusese numele fetei şi nici nu insistase să obţină amănunte pentru că nu voise să-i producă neplăceri domnișoarei Courtnay. Mai aşteptase o zi, sperând că se va calma, apoi se dusese s-o vadă, acasă, la Hampstead.

Fata îl primi cu ostilitate, dar Marcus era la fel de încăpăţânat ca şi ea, şi, în cele din urmă, fu nevoită să-l primească. Petrecuse o oră plăcută în compania ei. Remarcase casa, care avea propria ei poveste. Era cam dărăpănată, neglijată de multă vreme, arăta ca o femeie frumoasă care a început să îmbătrânească. Se vedea că lipseau banii. De la cea care le servi ceaiul şi prăjiturile, află că numele de botez al domnișoarei Courtnay era Catherine şi că tatăl ei, un medic cu faimă, servise în campania din peninsulă, iar Catherine îl însoţise în Portugalia. La întoarcerea în Anglia el îşi pierduse viaţa într-o întâmplare nefericită.

Felul în care arăta Catherine îl puse pe gânduri, dar suspiciunea că ea ar fi Catalina nu-l încerca. Era prea englezoaică, prea sobră, prea directă. Reprezenta tipul de fată pe care naşa lui ar fi numit-o „domnişoară”. În ceea ce-l privea, n-o considera aşa. Fata avea limba cam ascuţită, ce-i drept, iar uneori ochii ei păreau că aruncă flăcări. Avea mult temperament şi el se întreba ce-ar trebui să facă pentru a-l transforma în pasiune.

Nu prea avea timp de gândire. Se cunoscuseră întâmplător. Nu făceau parte din aceeaşi societate. Fata îi spusese foarte clar că el, contele de Wrotham, nu era o persoană agreată. Se simţi dezamăgit, pentru că ea, Catherine Courtnay, era cea mai interesantă femeie pe care o cunoscuse.

Curând după aceea avu loc o petrecere câmpenească. Se duse şi el. Un chelner sosi cu o tavă pe care se aflau cupe cu şampanie. Marcus luă o cupă, apoi o refuză pe cea de a doua. Cu coada ochiului văzu cum naşa lui se pregătea să-i prezinte o tânără îmbrăcată în roz, care nu avea mai mult de optsprezece ani. Altădată ar fi refuzat categoric, căci prefera femeile ceva mai coapte, măritate, cu soţi care se complăceau în situaţia de încornoraţi. Marcus zâmbi şi îşi spuse că se maturizase.

Se îndreptă spre sala de biliard unde se adunau de obicei bărbaţii. Nu-l interesa jocul, dar fusese unica modalitate de a scăpa de conversaţia plicticoasă din sala de bal. Începuse să se simtă mai bine în compania bărbaţilor, mai ales a celor care, ca şi el, fuseseră pe front.

Îl evită pe căpitanul Gronow, care nu mai înceta să vorbească despre bătălia de la Waterloo. Afară, pe terasă, câţiva domni îşi fumau ţigările. Spre deosebire de Gronow, care intrase în luptă spre sfârşit, ceilalţi erau consideraţi veterani. Aceştia luptaseră mult timp alături de Wellington; dar ei nu vorbeau prea mult despre experienţele lor din război.

Unul dintre ei îl văzu pe Marcus şi se îndreptă spre el. Freddy Barnes, cu un an sau doi mai mare decât Marcus, era genul de bărbat permanent bine dispus. Nu se plângea niciodată de nimic şi de aceea Marcus îl agrea. Aveau multe în comun. Amândoi luptaseră alături de Wellington încă de la începutul campaniei şi fuseseră „observatori" - un fel de spioni care, îmbrăcaţi în uniformă, pătrundeau pe teritoriul inamic pentru a observa mişcările trupelor franceze. Nu erau genul clasic de „spadasini", ci adevăraţi ofiţeri de cavalerie ai căror cai zburau cu viteza vântului. De foarte multe ori, erau urmăriţi şi alungaţi până la graniţă de cavaleria francezilor.

Într-una din aceste misiuni, Marcus căzuse într-o ambuscadă franceză şi fusese salvat de *El Grande.* Ceva asemănător i se întâmplase şi lui Freddie. Când fu adus Marcus, Freddie, aflat deja acolo, îl vizitase de multe ori în perioada convalescenţei. Fusese martor şi la căsătoria lui cu Catalina.

Marcus îi făcu semn în direcţia lui Gronow:

— Când îl auzi vorbind, ai impresia că a fost un erou în acest război. Cred că la Waterloo n-a văzut decât fundurile cailor şi gardul viu.

Continuară să glumească pe această temă, minimalizând amintirea încercărilor grele prin care trecuseră. Într-un moment în care conversaţia lâncezea, Freddie îl întrebă:

— Ce se mai aude despre soţia ta, Marcus? A venit în Anglia, sau este tot în Spania?

Aceasta era întrebarea pe care o evitase Marcus toată seara, sau, mai precis, încercase s-o facă. Toată lumea aştepta s-o vadă pe lady Wrotham. Circulau tot felul de zvonuri despre căsătoria lui, deşi mulţi englezi se căsătoriseră cu fete din Spania. În ceea ce-l privea, Marcus dădea cât mai puţine amănunte. Cum putea să explice că soţia lui nu se afla acolo, cu el. Dacă ar fi spus adevărul, ar fi fost asaltat de zeci de fete care puteau pretinde că erau Catalina, sau cu numeroşi indivizi dornici să-i ofere informaţii, contra cost, desigur. În ceea ce-l privea, se hotărâse s-o găsească prin mijloace proprii.

— O, ea este încă în Spania, zise Marcus, dar va veni în curând. Acceptă ţigara pe care i-o oferi Peter Farrel şi se întoarse într-o parte pentru a şi-o aprinde, încercând astfel să pună capăt discuţiei.

Tactica folosită avu rezultatul dorit şi nimeni nu mai întrebă de Catalina. Cu un an în urmă, când Napoleon fusese exilat şi luptele încetaseră o vreme, plecase în Spania, pentru a-i da de urmă. Rămase cu convingerea că se întâmplase ceva cu Catalina şi fratele ei; probabil pieriseră în luptă, altfel ar fi primit un mesaj din partea lor. Se dusese şi la mănăstirea unde o cunoscuse pe Catalina, fără prea mari speranţe de a o găsi. Călugării renovau mănăstirea. De la unul dintre ei, Juan, află că *El Grande* era de fapt marchizul de Vera el Grande, deci un nobil spaniol, însă vila lui aflată la periferia Madeirei era o ruină. El şi Catalina fuseseră singurii supravieţuitori din familia lor. Francezii crezuseră că i-au ucis pe toţi, dar curând îşi dăduseră seama că se înşelaseră. *El Grande* scăpase, îşi luase sora şi se ascunseseră. La puţin timp, devenise eroul legendar al partizanilor. Juan îi mai spuse şi altceva lui Marcus - *El Grande* plecase împreună cu Catalina, în Anglia.

De atunci, Marcus nu mai aflase nimic. După calculele lui, ei ajunseseră în Anglia cu doi ani în urmă. Se aşteptase ca soţia lui, Catalina, să-i pretindă să stea cu familia lui la Warwickshire, sau cel puţin, ceva bani. O căută cu gândul de a o pedepsi pentru ceea ce-i făcuse. Petrecuse multe ore imaginându-şi tot felul de pedepse pentru acea aventurieră care îl forţase s-o ia de nevastă.

Catalina se dovedi însă mult mai inteligentă decât o crezuse el şi evitase să cadă în mâinile unui soţ care o ura.

Marcus reuşi să afle data la care marchizul Vera el Grande şi sora lui ajunseseră în Anglia, din evidenţele autorităţilor portuare. De atunci însă nicio veste. Dispăruseră. Ciudat i se părea şi faptul că ea, Catalina, nu-şi folosise numele de femeie căsătorită. Ce punea la cale? Când îşi vor face apariţia?

La câteva săptămâni de la întoarcerea în Anglia, se întâmplase un lucru care îl pusese serios pe gânduri. Fusese victima unui atac. Atunci se gândi că dacă el ar muri, Catalina ar deveni o văduvă bogată, aşa că Marcus era mai hotărât ca oricând s-o găsească. Trebuia să descopere ceva cu care s-o ademenească, s-o facă să-i cadă în capcană. Alungă aceste gânduri şi reveni la conversaţia care se desfăşura.

Auzi pronunţându-se un nume cunoscut lui.

— Locotenentul William Harris? îl întrebă el pe Freddie. Nu a stat cu noi în ascunzătoarea lui *El Grande?*

— Cred că el este, zise Freddie. Ce întâmplare!

— Despre ce vorbeşti? întrebă Marcus.

— A supravieţuit războiului, dar a murit într-un accident cu o barcă. Se uită mai atent la Marcus. Ai citit despre accidentul ăsta în *The Journal?* S-a petrecut în parcul St. James, acum câteva zile. El şi

prietenii lui băuseră cam mult.

Marcus îşi aminti de mănăstirea din Spania şi de figura unui tânăr căruia nu-i dăduseră tuleiele, care şedea la masa de scris a Catalinei, cu Freddie, în timp ce el vorbea. Încercaseră să-l atragă şi pe Harris în conversaţie dar, timid, tânărul nu vorbise prea mult.

— Asta înseamnă că am rămas doar noi doi, zise Marcus, continuându-şi gândurile.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Freddie.

Marcus îşi dădu seama că se afla în centrul atenţiei, aşa încât continuă:

— Din cei cinci ofiţeri salvaţi de *El Grande* am rămas numai noi doi. Tu şi cu mine, Freddie. Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

Freddie îi răspunse:

— Când am părăsit ascunzătoarea lui *El Grande* şi am încercat să trecem graniţa în Portugalia, am dat peste un regiment francez de cavalerie. În învălmăşeala de atunci, unul dintre puşcaşi a fost ucis. Nu-i mai ştiu numele, aşa cum nu ştiu ce s-a întâmplat cu ceilalţi.

— Am uitat de puşcaş, spuse Marcus.

— Apoi, maiorul Sheppard s-a împuşcat în timp ce îşi curăţa pistolul. Ciudat, nu?

— Şi, continuă Marcus, căpitanul Brinsley a fost trântit de propriul cal şi a murit. Stupid accident.

Cineva întrebă:

— Brinsley a fost cu voi la ascunzătoarea lui *El Grande?*

— A fost, zise Freddie.

Farrel trase din ţigară, apoi i se adresă lui Marcus:

— Parcă şi asupra ta au fost trase nişte focuri răzleţe în Hyde Park? Am auzit ceva despre asta.

Marcus se întoarse spre Farrel. Acesta era foarte înalt şi cine îl vedea prima oară avea impresia că este un molâu. Marcus însă ştia cum stăteau lucrurile. Dintre soldaţii care serviseră alături de Wellington, maiorul Peter Farrel fusese cel mai des felicitat pentru expediţiile lui reuşite.

— Ai dreptate, zise Marcus. Un dobitoc mi-a zburat pălăria de pe cap în timp ce traversam podul spre serpentină. Am sărit după ea. Era o pălărie foarte scumpă.

După ce râsetele se mai potoliră, Farrel îl întrebă:

— Ai mai aflat ceva despre *El Grande?* Cine era, de fapt?

— Da, zise Marcus, cumnatul meu era marchizul de Vera el Grande.

* * *

Freddie Barnes părăsi casa lui lady Tarrington destul de tulburat. Minţise. Şi nu numai atât. El nu ştiuse despre atacul asupra lui Marcus. Acum, când aflase, încerca să facă legăturile necesare. Poate

că nu era nicio legătură între accidentele suferite de Sheppard, Brinsley şi Harris şi tentativa de omor asupra lui Marcus. Toate acestea se înşirau ca nişte accidente nefericite, dar erau, oare, întâmplătoare?

Începură să cadă stropi grei de ploaie. Ridicându-şi gulerul, Barnes făcu semn unei trăsuri. Locuia în St. James, dar trăsura nu opri acolo. Dădu colţul spre Piccadilly şi se îndreptă spre strada Bond. Freddie ştia că nu este aşteptat. Se înţeleseseră să stabilească întâlnirile în prealabil, dar simţi că de astă dată se aflau într-o situaţie excepţională.

Când intră în vestibul, auzi vocea unei femei care ţipa de plăcere şi sunetele guturale ale partenerului ei. Se înfurie şi simţi o durere acută în stomac. Deci, acesta era motivul pentru care partenerul lui nu-l primea decât după ce stabileau întâlnirile. Era un libertin. Nu-l interesau decât banii pe care îi dădea Freddie Barnes, pentru a trăi cum îi place. În afară de bani, acesta mai cerea şi discreţie.

Tocmai se gândea să plece când uşa dormitorului se deschise şi iubitul lui apăru în cadrul uşii. Era îmbrăcat într-un halat maro, de brocart. Când îl văzu pe Freddie, trase repede uşa.

— Freddie, zise el mimând bucuria că-l vede. Mi-am închipuit că eşti tu. N-ar fi trebuit să vii aşa, neanunţat.

— Nu, zise Freddie care nu putu să se abţină de la a-l persifla. Nu se vedea nici urmă de regret pe faţa amicului său. Nici măcar nu avea buna-cuviinţă să pară stânjenit. Dacă tot am venit până aici, aş vrea să-ţi înapoiez cheia asta.

Bărbatul făcu un pas înainte.

— De ce, Freddie? Din cauza unei femei? Freddie, ştii bine că nu înseamnă nimic pentru mine. Puse o mâna pe umărul lui Freddie şi-l strânse încet. Mă simţeam atât de singur fără tine. Ea se afla aici. Asta a fost totul.

Cu toate că îl dispreţuia, Freddie nu mai ripostă. Dragostea îl face pe bărbat slab. Şi el era un bărbat adevărat, în pofida dispreţului pe care i l-ar arăta prietenii dacă ar afla secretul lui. Făcuse parte şi el din trupa de ofiţeri observatori. Luptase corp la corp cu inamicul. Era un bărbat puternic, dar nu într-atât de puternic încât să termine cu acest iubit care îşi bătea joc de el.

I se adresă pe un ton plictisit:

— Uite ce e, m-am întâlnit cu Wrotham în seara asta. Nu, nu i-am spus nimic, dar nu asta este problema. Se petrec nişte lucruri ciudate. S-ar putea să nu fie nimic, dar am vrut să aflu dacă tu ştii câte ceva despre toate astea. Au fost trei accidente şi un atac. O să-ţi explic mai târziu. Înţelegi? Asta este tot.

— Fii mai explicit. Tânărul aruncă o privire spre uşa închisă. Scap imediat de femeia aia. Du-te acasă şi aşteaptă-mă acolo. Vin cât pot de repede. Vorbim atunci.

Freddie vru să mai spună ceva, dar renunţă. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Freddie? Urmă un moment de tăcere, apoi partenerul lui spuse: El ştie ceva despre mine?

Freddie se crispă.

— Ştii că nu dezvălui secretele oamenilor, deci n-aş spune nimic despre tine fără permisiunea ta.

Însoţi cuvintele cu un zâmbet dulce.

— Asta-mi place la tine, Freddie. Eşti un om de onoare. Continuă tot aşa. Vin la tine cât de curând.

Freddie ajunse acasă epuizat. De ce nu avusese puterea să-l trimită la naiba pe iubitul lui? În felul acesta s-ar termina relaţia lor, şi el nu putea renunţa. Oare nu mai avea mândrie, nici demnitate? Se umilise destul. Dumnezeule, ce se întâmpla cu el?

Îşi turnă un pahar de brandy şi-l dădu peste cap. Apoi se aşeză în faţa şemineului cu sticla în mână meditând la viitorul lui. Avea treizeci şi cinci de ani. Trebuia să se însoare şi să aibă o familie. Asta ar bucura-o imens pe mama lui. Începu să râdă şi-şi mai turnă un brandy. Uneori, îşi dorea să fi murit. Pleoapele îi deveniră grele şi închise ochii.

Visă că se îneacă. Avea iarbă de mare înfăşurată în jurul gâtului. Se simţea tot mai rău, nu mai avea aer. Când îşi dădu seama că cineva îl strângea de gât, fu prea târziu. Fu incapabil să mai lupte.

Ransom Bank se afla la est de Pall Mall , lângă Charing Cross. La câteva minute după ce se deschiseseră uşile, o trăsură opri în faţa clădirii şi un tânăr coborî. După ce intră în bancă, întrebă de domnul Stevenson, directorul adjunct şi fu condus într-o încăpere fără ferestre de la subsol. Imediat i se aduse o casetă şi fu lăsat singur ca să-i examineze conţinutul în linişte.

Deşi pielea din care era confecţionată caseta era foarte veche, se păstrase în bună stare. Pe capac avea trei iniţiale: P.R.L. Tânărul deschise caseta cu cheia pe care o adusese. Nu examina prima dată conţinutul acesteia. Totul era în ordine – tot ceea ce putea să-l propulseze spre acea viaţă pe care şi-o dorea. Mai rămăsese un singur obstacol; când îl va îndepărta, răbdarea îi va fi răsplătită. Aşteptase trei ani şi acum simţi că succesul este aproape.

Îşi îngropă degetele în teancul de scrisori şi documente şi scoase o poşetă mică de catifea albă, îngălbenită de timp, de genul celor pe care le poartă doamnele la baluri când nu au buzunare la rochii. Goli conţinutul poşetei şi o brăţară îi rămase în palmă. Avea cinci medalioane, pe care se aflau capete de femei, sculptate în diferite pietre preţioase. Montura, identică, era din aur filigranat. Acea bijuterie deosebită reprezenta paşaportul lui către o viaţă uşoară,

îmbelşugată.

Puse la loc brăţara, apoi poşeta de catifea şi, după ce-şi goli buzunarele, mai aruncă alte câteva scrisori lângă cele existente. Încuie caseta şi-l chema pe funcţionarul băncii.

După câteva minute, părăsea banca. Curând, îşi promise el, va îndepărta singurul obstacol care mai stătea în calea ambiţiilor lui.

CAPITOLUL 4

Catherine nu-şi dădu seama dacă făcuse călătoria spre Hampstead de plăcere, sau pentru a se autotortura. Era sâmbătă dimineaţa, într-o minunată zi de vară şi ea îl călărea pe Vixen, un cal care mergea, într-un trap liniştit. Îi venea să-şi arunce boneta, să-şi lase părul liber în bătaia vântului şi să alerge până la Parliament Hill, cel mai înalt loc din zonă.

Dacă ar fi făcut aşa, lumea s-ar fi întrebat cum de a devenit peste noapte o călăreaţă atât de bună, iar McNally ar fi murit de invidie. Oricum, n-ar fi fost un comportament demn de o doamnă. Deja dăduse naştere la comentarii după mica escapadă din seara în care îl întâlnise pe Marcus.

Se mai uită peste umăr la voinicul ei însoţitor, cu un temperament atât de necontrolat. McNally călărea pe Derby, poneiul cel bătrân care trăgea la caretă, ceea ce îl enerva. Derby ar fi trebuit lăsat să se odihnească la păşune, dar ea nu avea cu ce să-l înlocuiască. Vixen era calul unui vecin care îi plătise lui Catherine să aibă grijă de el cât era plecat.

Întoarse capul simţind că o fixează cineva. Emily Lowrie, o tânără cu o figură plăcută, cu un păr negru, bogat, se detaşă dintr-un grup de călăreţi şi veni spre ea. Cele două se împrieteniseră cu şase ani în urmă, când Emily venise să locuiască în Hampstead. Cu toate că Emily se căsătorise de curând, păstrase legătura cu Catherine şi cele două se considerau prietene.

— Nu uita de invitaţia de joi seară, strigă Emily. O să fie şi un oaspete surpriză.

În fiecare a treia joi din lună, Emily organiza o întâlnire între prieteni în casa ei aflată de cealaltă parte a Hampstead Heath-ului. Lui Catherine îi făceau plăcere aceste întâlniri pe care ea le numea „informative”. Soţul lui Emily, membru al Parlamentului şi la început de carieră, invita oaspeţi cât mai diverşi. Exista întotdeauna şi unul de onoare, o persoană care avea idei originale. Multe articole ale lui Catherine fuseseră inspirate de conversaţiile pe care le angaja la aceste întâlniri.

— Ştii că nu lipsesc niciodată, îi spuse Catherine. Cine este invitatul de onoare?

— Contele de Wrotham, spuse Emily cu un zâmbet.

— *Wrotham?*

Emily părea încântată de informaţia pe care i-o dăduse.

— Tot aşa am reacţionat şi eu când mi-a spus William. *Wrotham?* Dar contele este cu mult deasupra noastră, William, eşti sigur că va accepta invitaţia? Poate n-ai înţeles bine. Atunci, William îi explicase

că Wrotham se autoinvitase la întâlnirea lor.

— N-am ştiut că William îl cunoaşte pe Wrotham, spuse Catherine cu jumătate de glas.

— L-a cunoscut săptămâna trecută. I l-a prezentat o cunoştinţă comună. O, Catherine, nu ţi se pare minunat? Dacă Wrotham se va interesa de cariera lui William, îţi dai seama cât de departe va ajunge soţul meu? Wrotham îi cunoaşte pe cei care îl pot ajuta pe soţul meu. Dar te rog să nu-i spui lui William ce ţi-am destăinuit. Ştii că nu-i place să se simtă tutelat.

Veselă, Emily plecă să mai împărtăşească vestea cea bună altei cunoştinţe.

Wrotham! Şi ea care fusese atât de sigură că l-a convins şi că el n-o va mai suspecta că este Catalina. Atunci de ce se autoinvitase la întâlnirea organizată de Emily? La naiba cu bărbatul ăsta! Nu renunţa niciodată?

O clipă, Catherine se gândi să nu se ducă, dar până la urmă se hotărî să înfrunte toate problemele care se puteau ivi. Era clar că bărbatul acesta mai avea multe lucruri de lămurit în privinţa ei. Ceea ce avea ea de făcut era să-i satisfacă toate aceste curiozităţi astfel încât să-i spulbere orice umbră de îndoială. Abia atunci el va renunţa s-o mai agaseze.

Se îmbrăcă foarte îngrijit în acea dimineaţă. În timp ce se tot răsucea la stânga şi la dreapta privindu-se în oglindă, constată cu surprindere că îi place noua ei înfăţişare. Doamna McNally îi pieptănase părul, i-l ridicase şi îl prinsese în creştet cu nişte trandafiri din mătase. Tenul îi era mai neted şi mai strălucitor datorită fardului de obraz pe care şi-l aplicase. Ca să nu mai vorbim de rochia cea nouă din muselină de culoarea fildeşului, cu talia joasă, care-i stătea foarte bine, dar pe care mătuşa Bea ar fi respins-o cu toată hotărârea.

Îmbrăcase acea rochie nu din vanitate, deşi o deranjase afirmaţia lui privind „zdrenţele" în care era îmbrăcată, şi afirmaţia că ar fi avut şase copii. Şase copii! Îşi duse instinctiv mâinile spre abdomen. Slavă Domnului, era destul de plat. Şi ce dacă el lăsase să se înţeleagă că arată ca o fată bătrână? Ea nu voia decât să arate altfel decât o văzuse el până acum, şi în orice caz să nu arate precum Catalina.

Încercă să nu se mai gândească la mătuşa Bea când încălţă papucii de satin cu tocuri înalte sau când îşi puse ciorapii albi de mătase care o costaseră zece şilingi. Dăduse zece şilingi pe o pereche de ciorapi de mătase! Asta o şocase mai mult decât preţul plătit pe rochie. O rochie o putea purta câţiva ani, în vreme ce ciorapii, dacă va avea noroc, o vor ţine o seară! Cheltuise atâta doar ca să-l facă pe Wrotham să renunţe? O luase razna. Cine se uita la ea putea crede că a făcut toate astea numai pentru a-l atrage pe conte. Înainte de a se hotărî dacă să-

şi schimbe sau nu toaleta, se auzi o bătaie în uşă şi apăru doamna McNally.

— Arată ca nouă, zise ea prezentându-i pelerina pe care o ducea pe braţ. O găsise în pod, într-un cufăr cu lucruri vechi care aparţinuseră mamei lui Catherine. Cufărul fusese dus în pod când sosise mătuşa Bea, şi doamna McNally ştia de ce făcuse acest lucru.

Beatrice Courtnay fusese o puritană care condamna vanitatea sub orice formă. Nepoatele ei nu se bucuraseră de haine noi, de petreceri, baluri sau spectacole de teatru. Toate acestea fuseseră înlocuite cu predicile religioase, cu munca grea şi învăţătura. Ea n-ar fi găsit nicio întrebuinţare acelor lucruri frumoase care aparţinuseră mamei lui Catherine. Podul în care fuseseră duse avea o istorie aparte. Când sosise în această casă cu domnul McNally, ea găsise podul plin cu tot felul de tablouri, ornamente şi cutii cu cărţi „nepotrivite", dar şi cu cufere pline de haine cochete, asemeni pelerinei verzi de satin pe care tocmai o călcase.

Împreună cu soţul ei aranjaseră casa folosind acele tablouri, oglinzi şi decoraţiuni. Catherine se declară mulţumită: casa semăna cu ceea ce fusese pe vremea mamei ei. Apoi, doamna McNally se hotărâse să transforme câteva din toaletele pe care le găsise în cufere, iar Catherine le purtase cu plăcere.

Privind-o pe Catherine, doamna McNally se simţi mulţumită, dar i se puse un nod în gât. Fata era frumoasă şi asta nu se datora acelei mătuşi imposibile Beatrice Courtnay, care o crescuse. Femeia aceea ar fi trebuit să dea socoteală pentru tot ce făcuse, la fel ca şi tatăl lui Catherine. Când îi murise soţia, acesta îşi dăduse fiicele în grija unei femei care nu ştiuse să ţină loc de mamă. Pe una dintre fete reuşise s-o facă să-şi ia câmpii, iar pe cealaltă să arate ca ea. Din fericire, caracterul lui Catherine se formase deja când acea domnişoară bătrână, mătuşa lor, le intrase în casă. Acum când mătuşa Bea nu mai exista, Catherine, cea care fusese o fată frumoasă, părea să revină la viaţă.

Un singur element mai lipsea pentru a face ca bucuria doamnei McNally să fie completă. Ea voia ca fata să întâlnească bărbatul potrivit, un gentleman desăvârşit care să aprecieze inteligenţa lui Catherine şi care să-i interzică să frecventeze acele locuri care nu onorau o doamnă.

Ea ţinu pelerina lui Catherine pentru ca fata să se îmbrace, apoi când aceasta se întoarse, îi încheie nasturii. Făcând un pas în spate, ea o mai privi o dată din cap până în picioare. În dialectul ei scoţian ea îi spuse, privind-o:

— Fetiţo, eşti o adevărată bucurie pentru aceşti ochi bătrâni. Ai făcut totul fără ca eu sau McNally să ştim. Du-te acum, te aşteaptă.

Catherine îşi repetă discursul în timp ce cobora scările. Pe la

mijlocul acestora uită începutul. Nu McNally o aştepta, ci Marcus.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, zise el, zâmbindu-i. Ea părea stânjenită, ceea îi făcu plăcere lui Marcus. De fapt, nici el nu prea avusese timp să-şi revină. Când o văzuse coborând, fusese luat prin surprindere. De-abia reuşi să-i spună: N-are sens să mergem în două trăsuri. Oricum, pentru a ajunge la destinaţie treceam prin faţa casei tale. L-am întâlnit pe McNally şi i-am spus că nu are rost să mai pregătească trăsura. Sper că nu te deranjează?

În acel moment apăru şi McNally care rămase cu ochii aţintiţi asupra ei. Din capul scărilor, doamna McNally o urmărea cu lacrimi în ochi. Catherine coborî şi îşi puse mănuşile. Apoi, zise pe un ton rece, dorind să demonstreze că e conştientă de interesul celor doi soţi:

— Soţia dumitale vine cu noi în seara asta, lord Wrotham?

— Soţia mea?

— Lady Wrotham, spuse Catherine, privindu-l cu subînţeles pe McNally, apoi pe soţia acestuia. Abia aştept s-o cunosc.

— Acum nu. Poate data viitoare.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Satisfăcută de faptul că cei doi servitori auziseră ce trebuiau să audă, Catherine ieşi pe uşa din faţă.

Când Marcus se aşeză lângă ea în trăsură, îi spuse:

— Era frumos calul pe care-l ducea McNally la grajduri. Mi-a spus că este al unui vecin care voiajează în America.

— Nu este vorba de o vizită. Amiralul Collins va rămâne acolo un an, poate chiar mai mult.

— Deci în acest timp îi poţi folosi calul?

— De ce întrebi?

— Pentru că mi-ar face plăcere să călărim împreună.

Nu era greu de ghicit unde voia să ajungă. O văzuse călărind în Spania. Oare continua să fie suspicios şi dorea să verifice dacă ea era Catalina?

— Pot să folosesc calul, dar nu-mi place să călăresc. Îi veniră în minte plimbările pe care le făcea noaptea, călare pe Vixen, şi întoarse capul pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Cine se ocupă de cal?

Oare omul acesta nu renunţa niciodată?

— De obicei McNally, dar o mai scot şi eu uneori la plimbare. Înainte ca el să mai poată spune ceva, Catherine continuă: Te-ai autoinvitat la petrecere pentru că ştiai că vin şi eu.

— Ai dreptate.

— De unde ai aflat că soţii Lowrie îmi sunt prieteni?

— Le-ai menţionat numele în treacăt, când ne-am întâlnit ultima oară. Îţi aminteşti?

Catherine îşi aminti şi îşi reproşă propria-i prostie. Avu nevoie de câteva minute pentru a-şi reveni. Trebuia să se comporte cât mai

natural şi să renunţe la provocări. Dar în primul rând să nu uite cât de mult îl urăşte.

Se uită drept în ochii lui Marcus.

— Mă cam urmăreşti, domnule. Nu-mi place asta. Ce doreşti de la mine?

El ridică din sprâncene şi începu să râdă.

— Ai dreptate, însă prefer să nu intrăm acum în amănunte. Mă uimeşti, Catherine. Am atâtea semne de întrebare în ceea ce te priveşte. Mă gândesc mereu la tine.

— Dacă îţi răspund la întrebări, promiţi c-o să mă laşi în pace?

— Dacă asta doreşti... rosti el după o scurtă pauză.

Deci punea la îndoială dorinţa ei. Catherine respiră adânc şi îi spuse calm:

— Ce vrei să ştii?

— Te-ai culcat vreodată cu un bărbat? Era un atac direct. Trebuia să-i mai zdruncine siguranţa pe care o afişa.

Catherine simţi că explodează sesizând zâmbetul lui plin de trufie.

— Nemernicule! Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva din partea ta! Chiar ai uitat bunele maniere?

Bărbatul o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el:

— A fost doar o speranţă deşartă, după cum se vede.

Ea îi îndepărtă mâna.

— Speranţă deşartă? Ce înseamnă asta?

El ridică din umeri.

— Locuieşti singură. Călătoreşti într-o trăsură închisă, cu un bărbat care are o reputaţie cam... deochiată. În cercurile mele asta înseamnă că doamna respectivă este deschisa – să zicem – tuturor propunerilor?

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu fac parte din cercurile dumitale. N-am nevoie de însoţitor. Nu fac parte din înalta societate, domnule. Sunt o persoană decentă, respectabilă, care munceşte pentru a-şi câştiga existenţa, iar domnii care fac parte din anturajul meu sunt la fel de decenţi şi respectabili.

— Nu intenţionez să-mi cer scuze pentru întrebare, zise el. Asta va simplifica relaţia noastră. Marcus o privi atent: Ai spus că munceşti pentru a-ţi câştiga existenţa. La ce te referi?

„Asta va simplifica relaţia noastră.” Catherine renunţă să ghicească la ce se referea. Avea destule griji. Remarcase plăcerea lui de a o provoca. Dacă îşi pierdea calmul, risca să spună ceea ce nu trebuia.

Decise să-i spună că lucrează pentru *The Journal.* Îşi zise că prezentând realitatea banală el se va plictisi şi va dispărea repede din viaţa ei.

— Scriu pentru *The Journal,* zise ea. Articole, eseuri, tot ce mi se cere.

— Nu cred că înţeleg ce-mi spui.

Catherine îi explică pe larg despre ce era vorba. Marcus oscila între admiraţie şi şoc.

— A. W. Euman, zise el. Interesant. N-am crezut că este o femeie. La naiba, am citit destule articole de ale tale. Nu mi-aş fi închipuit că femeile se gândesc la astfel de lucruri.

Era genul de compliment care o enerva cel mai mult, dar nu făcu niciun comentariu.

— Mulţumesc pentru compliment, zise ea.

— *The Journal!* Sunt impresionat. Cred că ţi-a fost destul de greu să-l convingi pe editor – Melrose Gunn, nu? – să te ia în serios. Nu te supăra, dar femeie fiind...

Catherine îi răspunse cu toată candoarea de care era capabilă:

— Din contră, el a fost cel care m-a convins să-mi public eseurile: O să-l cunoşti în seara asta. Este vărul lui Emily. Ne-am cunoscut la o petrecere dată de Emily. Sper că ai reţinut, domnul meu, că ceea ce ţi-am dezvăluit este confidenţial? Nimeni nu trebuie să afle cine e A. W. Euman. Nu i-ar fi dezvăluit toate acestea dacă nu s-ar fi aflat într-o situaţie disperată.

— De ce nu?

— Pentru că femeile nu sunt luate în serios.

— Melrose Gunn te ia în serios, aşa-i?

— El este un om de excepţie.

Discutară apoi despre articolele ei; la un moment dat, Marcus o întrebă:

— În seara în care te-am cunoscut asta făceai, te documentai?

— Da, îi confirmă ea uşurată.

— De asta te-ai dus la doamna Spencer?

Amy o prevenise în scris că Wrotham pusese întrebări despre ea, dar nu-i dăduse şi alte informaţii.

— A fost o înscenare, spuse ea. Cineva m-a trimis la acea adresă. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri. De asta şi port o armă.

Ca să fie cât mai convingătoare, Catherine răspunse la toate întrebările. Spera ca el să nu mai revină niciodată la această discuţie.

Când trăsura se opri în faţa casei lui Emily, ea îi zâmbi cât putu de atrăgător.

— Ţi-am răspuns la toate întrebările, domnule. E rândul dumitale să te ţii de cuvânt.

El îi întinse o mână şi o ajută să coboare.

— Înţelegerea noastră a fost să nu te mai caut, zise el, dacă aşa doreşti, dar sper să te determin să-ţi schimbi convingerile.

Îi plăcu îngrijorarea din ochii fetei şi se simţi şi mai întărâtat când fata îi ripostă:

— Eu n-aş conta pe asta. Catherine îşi trase mâna din mâinile lui şi se îndreptă cu paşi rapizi spre intrare.

Catherine constată că nu greşise dând atenţie toaletei ei. Se părea că toată lumea se pregătise în mod special pentru întâlnirea cu Wrotham. Unele doamne erau atât de elegant îmbrăcate încât nu le mai recunoscu. Rochiile din materiale în culori pastel erau transparente, în coafurile sofisticate erau prinse flori de mătase. Bărbaţii purtau jachete sport, unele dintre ele erau în dungi, altele cu broderie; mai erau şi altele pe care ea nu le putu descrie. Marcus avea ţinuta cea mai sobră dintre toţi bărbaţii prezenţi, ceea ce o intrigă. Se părea că el îşi propusese să-i umilească pe ceilalţi.

Se simţi mai bine, mai în largul ei, când Melrose Gunn se desprinse dintr-un grup de tineri şi o luă de braţ. Melrose avea peste treizeci de ani şi arăta ca un gentleman foarte distins, căruia începuse să-i încărunţească părul la tâmple. Se remarca printre cei prezenţi şi, din multe puncte de vedere, poseda tot ceea ce aprecia ea la un bărbat. La rândul său, Melrose îi aprecia inteligenţa şi o încuraja să scrie, arătându-se interesat de subiectele pe care ea i le oferea. Catherine îl cunoştea de multă vreme. O ceruse în căsătorie, dar ea îl refuzase. Melrose era un bărbat prea blând pentru ea şi când ar fi cunoscut-o cu adevărat şi-ar fi luat câmpii.

— Am văzut că te-a însoţit Wrotham, zise el.

Ea acceptă paharul de punci pe care acesta i-l oferi.

— Da. M-a adus cu trăsura lui. A fost amabil, nu?

Melrose, care sesizase inflexiunile ciudate din vocea ei, o privi curios, apoi se uită spre grupul de bărbaţi în care se afla Marcus.

— Cred că are succes la femei, remarcă el.

— Mult. Lui Catherine nu-i era prea clar pe ce se baza puterea lui de seducţie, dar simţea că nici ea nu este imună, în pofida faptului că nu-l plăcea şi nici nu-l respecta. Tocmai asta îl făcea şi mai periculos.

Melrose sorbi din paharul cu punci, înainte de a rosti:

— Se pare că-i cam plac femeile, la fel ca şi tatălui său.

Catherine îl bătu uşurel pe braţ.

— Dacă intenţionezi să mă previi în privinţa lui, greşeşti. Nu trebuie să-i spui unei femei despre un alt bărbat că este un afemeiat. Va fi tentată să creadă că ea îl va face să se schimbe. Mai bine i-ai aminti că bărbatul este căsătorit. Cu asta vei avea precis succes.

Marcus privea din partea opusă a încăperii. Mult prea educat pentru a-şi trăda curiozitatea, dar şi suficient de cinstit, nu putea nega că era puţin îngrijorat văzând că Melrose avea aerul că ţine situaţia sub control. Nu trecu o oră şi Marcus află de la Emily tot ceea ce-l interesa despre relaţia dintre Melrose Gunn şi Catherine Courtnay. Catherine era cea mai bună prietenă a ei, iar Melrose văr. Ea îi mai spuse că cei doi nu vor ajunge vreodată la o relație mai serioasă: fuseseră prieteni şi colegi prea multă vreme.

În timpul seratei, Marcus adună şi alte informaţii despre Catherine. Astfel, află că fata îşi pierduse mama pe când avea doar doisprezece ani; că fusese crescută de o fată bătrână, insipidă şi rea, o mătuşă; că sora lui Catherine fugise de acasă când împlinise paisprezece ani şi nimeni nu mai auzise de ea. Despre moartea tatălui fetelor în Portugalia aflase din alte surse.

Îi veniră în minte alte femei pe care le cunoscuse şi încercă să-şi imagineze cum s-ar fi descurcat ele în locul lui Catherine – singure, obligate să-şi câştige existenţa. Îl surprinse faptul că ea nu alesese calea cea mai uşoară – căsătoria cu Melrose Gunn, care ar fi fost fericit s-o ia de soţie.

În seara aceea abia de reuşi să schimbe câteva cuvinte cu Catherine. Fiind oaspete de onoare, se afla permanent în centrul atenţiei. Spre deosebire de seratele insipide, de conversaţiile plicticoase de la petrecerile pe care le dădea mătuşa lui, aici se discutau subiecte religioase sau politice la care participau şi doamnele.

La plecare se trezi faţă în faţă cu Melrose Gunn. Catherine făcu prezentările. Cei doi se studiară cu atenţie şi cu vădită antipatie, totul în limitele politeţii. Marcus ştia că Gunn locuia la familia Lowrie, deci nu se punea problema cine o va conduce pe Catherine acasă. Se simţi chiar victorios când urcă în trăsură şi se aşeză în faţa lui Catherine. Când trăsura se puse în mişcare, Catherine îl întrebă:

— Ce te amuză?

— Poftim? A, cred ca este vorba despre drepturile mele teritoriale. Deşi aveam impresia că mă pot ridica deasupra lor.

— Nu înţeleg.

— Mi se pare normal.

— De ce?

— Pentru că eşti femeie.

Se lăsă tăcerea. În ochii lui se aprinse o luminiţă ciudată, care se stinse rapid. Catherine simţi un nod în gât.

— Ce se întâmplă cu tine? o întrebă el încet.

Marcus nu-şi luase ochii de la Catherine toată seara. Nu mai văzuse o asemenea armonie de culori la nicio femeie. Niciun artist n-ar fi reuşit să surprindă şi să imortalizeze acea masă de păr roşcat şi efectul pe care-l avea asupra tenului fetei. O urmărise vrăjit cum se mişca, îi studiase mimica şi gesturile când discuta ceva ce o interesa. Era conştient că se simte atras de ea. O admira şi o respecta datorită felului în care ea apela la cavalerismul lui. Aici însă, în intimitatea cupeului, unde parfumul ei îi invada nările, se petrecu ceva care îi scoase la iveală tot ceea ce era mai întunecat şi mai primitiv în fiinţa lui ceva care îl îndemna să întindă mâna şi să ia. O singură femeie îi mai trezise asemenea sentimente – Catalina.

— Cred că-mi pierd minţile, murmură el şi întinse mâna spre ea. Nu te opune. Nu-ţi voi face nimic rău. Stai liniştită şi lasă-mă... lasă-mă. O trase mai aproape şi o sărută.

Şi Catherine îl urmărise cu privirea toată seara, dar încercase să reziste atracţiei pe care o simţea faţă de acest om. Îl urmărise, îi remarcase zâmbetul, precum şi felul în care îi străluceau ochii atunci când ceva îl amuza, Încercase să reziste farmecului acestui bărbat, se străduise chiar, dar ceva anume, poate felul în care îşi dădea el la o parte acea şuviţă care îi cădea uneori în ochi, un gest pe care ea şi-l amintea din Spania, nu-i permitea să rămână impasibilă. Iar acum, în intimitatea acestei trăsuri, simţea că îi este tot mai greu să-i reziste. Catherine dispăruse. Erau din nou Catalina şi Marcus, înainte ca ea să descopere cine este el cu adevărat.

Buzele ei se deschiseră sub apăsarea gurii lui. Marcus îi mângâia părul bogat, scoţându-i acele şi florile, pentru ca, apoi, să-şi înfăşoare şuviţe din părul ei pe mână, trăgând-o mai aproape. Parfumul pe care îl degaja fata, gustul buzelor ei îl invadară şi simţi că doreşte să se cufunde în ea.

Catherine se pierdu. Nu fusese pregătită pentru această exacerbare a simţurilor. Îi vuiau urechile, inima îi bătea prea tare şi se simţea ameţită. Gemând, ea îi cuprinse gâtul cu braţele. Mâinile lui Marcus se strecurară sub pelerină, mângâindu-i încet mijlocul, şoldurile şi coapsele. Dar asta nu era de ajuns. Marcus voia să fie mai aproape de ea. Sărutul lui deveni tot mai înfocat. Pentru o clipă, Marcus se îndepărtă şi privirile li se întâlniră. Fata îşi dădu capul pe spate oferindu-i buzele. Marcus o luă în braţe şi mâinile lui continuară s-o caute, s-o descopere. Ea nu mai opunea nicio rezistenţă, lăsându-se în voia dorinţelor lui, Marcus nu simţise niciodată o dorinţă atât de intensă de a poseda o femeie. Nu mai era plăcere, ci un fel de nebunie. Ar fi vrut s-o aibă chiar acolo, în trăsură, s-o posede cu atâta pasiune încât ea să-şi dea seama că-i aparţine numai lui, acum şi întotdeauna.

Se simţea ca un sinucigaş care se apropia tot mai mult de marginea unei prăpăstii. Nu mai era el, sau cel puţin nu se mai recunoştea. Intuia că fata era virgină. Nu se putea năpusti astfel asupra ei. Trebuia să se controleze. Să lase lucrurile să decurgă normal.

Marcus îi desfăcu încet mâinile încolăcite în jurul gâtului lui. Genele fetei se mişcară uşor şi ea deschise ochii.

— Catalina... începu el.

Catherine se trase brusc înapoi, cât mai departe de el.

— Nu sunt Catalina! Nu sunt soţia ta! strigă ea.

Marcus îşi duse o mână la ochi.

— Iartă-mă. Mi-a scăpat acest nume fără să vreau. Seamănă atât de mult cu numele tău. Am vrut să spun Catherine, crede-mă.

Marcus nu era sigur că ceea ce spune e adevărat. Undeva, în

adâncul fiinţei lui, Catalina şi Catherine se contopeau. Făcuse însă o gafă de neiertat, lucru care nu i se mai întâmplase până acum şi se simţi ruşinat ca un puşti surprins făcând pentru prima oară dragoste cu o femeie.

Vocea lui Catherine tremura de emoţie.

— N-ar fi trebuit să ajungem aici. Fata respiră adânc. O, Doamne, cum de am uitat că eşti căsătorit?

Marcus trecu peste remarca ei şi spuse:

— N-are de ce să-ţi fie ruşine. Vina îmi aparţine în exclusivitate.

Ochii lui Catherine se umplură de lacrimi şi Marcus simţi nevoia s-o strângă în braţe şi să o mângâie. Nu făcu gestul deoarece ştia cum ar fi reacţionat fata dacă ar fi îndrăznit s-o atingă. „La naiba”, murmură el şi-şi trecu mâna prin părul negru, dându-şi la o parte şuviţa de pe frunte. O privi lung, îndurerat, strângându-şi şi apoi desfăcându-şi pumnii. Ar fi vrut s-o atingă din nou, s-o sărute, să termine ceea ce începuse. Trupul îi ardea de dorinţă.

Ridicându-se brusc, el întinse mâna spre mânerul uşii.

— Ar trebui să mai discutăm, zise el, dar nu aici, ci acasă la tine, acolo unde sunt şi alte persoane.

Ea lăsă să-i scape un strigăt când Marcus se ridică brusc. O clipă avu impresia că el voia să sară din trăsură. Apoi căzu înapoi pe bancheta trăsurii şi-şi cuprinse cu palmele obrajii care ardeau.

Marcus era un bărbat impulsiv şi periculos, mai periculos decât îşi amintea. Iar ea nici nu încercase să-l oprească. Fusese o marionetă în mâinile lui. Cum putea un bărbat să se comporte astfel cu o femeie? Dar el nu era un bărbat oarecare, era Wrotham!

Fata îşi duse o mână la buzele de curând sărutate. Niciun bărbat nu reuşise s-o facă să ardă de dorinţă. De fapt, ea nu-l dorea pe Wrotham. De el se temea şi îl ura. Dar Marcus... o, Doamne, era atât de dezorientată.

Auzi zgomotul făcut de bici şi trăsura se puse în mişcare. Se apropie de geam, încercând să-şi calmeze bătăile inimii. Se auzi din nou zgomotul biciului, apoi cel al potcoavelor care se loveau de asfalt. Privi pe geam la umbrele care rămâneau în urmă, în timp ce se îndreptau spre Heath House.

Marcus o ajută să coboare. El observă că ochii fetei străluceau. Îşi ascunse un zâmbet de încântare şi o conduse până la uşa casei.

CAPITOLUL 5

— Ce vrei să fac? Catherine ridică mâinile şi câteva picături de ceai căzură pe rochie. Puse ceaşca jos şi începu să-şi şteargă rochia cu o batistă pe care o scoase din buzunar. Îl privea fix pe Marcus. Nu putea să accepte ceea ce auzise.

Marcus se ridică şi închise uşa pe care din decenţă o lăsase întredeschisă, după care se aşeză pe scaunul lui. Se aflau în biroul lui Catherine. Focul fusese aprins căci era destul de rece şi ei se aşezaseră aproape de şemineu.

— Aş vrea să ţii locul soţiei mele de ochii lumii, repetă Marcus.

Catherine îl privea nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Neliniştea de care fusese cuprinsă o sufoca. Marcus îi spusese că-şi suspectează soţia că pusese la cale atacul care avusese loc asupra lui, iar acum venea cu această propunere. În fond, ce intenţiona acest bărbat şi cum ar trebui să reacţioneze? Să-şi fi dat el seama că ea e Catalina? Trebuia să-şi păstreze calmul şi să pretindă în continuare că nu era soţia lui.

— Ţi-ai pierdut minţile, zise ea. Arăt eu a spaniolă? Dumnezeule, nici măcar nu vorbesc limba.

Marcus îi ascultă calm toate argumentele. Catherine afirma că nu ştie ce să mai creadă. Partizani? *El Grande?* Soţia lui care încercase să-l ucidă? I se păru cam exagerat. Era hotărâtă să-şi vadă de viaţa ei, să-şi câştige existenţa. În plus, din principiu, nu se amesteca între soţi. Ea avea de scris şi asta îi lua destul de mult timp. Marcus exagera. De altfel, n-ar fi reuşit să facă ceea ce îi cerea el.

Când îşi epuiză argumentele, Marcus îi spuse:

— O să mă revanşez faţă de tine pentru aceste servicii. Îţi ofer cinci mii de lire, Catherine. Să nu-mi spui că n-ai nevoie de aceşti bani. Nu-ţi cer decât să mă asculţi.

Deşi era încă şocată, simţi nevoia să afle amănunte.

— Cinci mii de lire sunt o sumă, zise ea fără să vrea.

— Am crezut că te va interesa.

În timp ce vorbea, Marcus întinse mâna spre sticla de brandy pe care o adusese McNally şi-şi umplu paharul. Apoi îi relată condiţiile în care se căsătorise cu Catalina şi încheie:

— Poate că ea s-a căsătorit cu mine presupunând că voi muri în război şi va moşteni averea mea. Pentru că m-am încăpăţânat să supravieţuiesc, s-a hotărât să mă suprime. Şi s-ar putea s-o facă – dacă nu reuşesc s-o găsesc.

Când se opri o clipă, Catherine îi spuse:

— Dar n-ar fi mai simplu să anulezi căsătoria? Pare o afacere murdară. De altfel, nu cred că această căsătorie este valabilă în Anglia.

— Greşeşti, zise Marcus. A fost încheiată în vreme de război, în

zona de luptă. Martori au fost doi ofiţeri englezi. Mulţi soldaţi britanici s-au căsătorit cu spaniole în condiţii mai puţin obişnuite şi căsătoriile lor sunt considerate valabile. De ce căsătoria mea ar fi considerată altfel?

— Dar dacă nu s-a consumat?

De fapt, Catherine punea aceste întrebări numai pentru că el se aştepta să le audă, deoarece ea cunoştea deja răspunsurile. Când se întorsese în Anglia se interesase şi aflase că i-ar trebui o armată de avocaţi şi judecători ca să se desfacă acea căsătorie încheiată în Spania, în condiţii de război. Nici faptul că ea folosise un nume fals nu putea constitui un motiv pentru anulare. Fusese convinsă că acest conte cu banii şi relaţiile lui, va desface căsătoria.

— Cum aş putea să dovedesc? Ca să nu mai vorbim de faptul că, în pofida a ceea ce cred oamenii, o căsătorie este legală chiar dacă nu se consumă. Un bărbat cu situaţia mea n-are prea multe şanse de a anula o căsătorie. Verdictul s-ar putea pronunţa împotriva mea şi aş fi legat pentru tot restul vieţii de Catalina. Sunt obligat să mă gândesc şi la ceea ce las în urma mea, asta dacă ea nu reuşeşte să mă omoare.

— Şi atunci, ce-i de făcut?

— Un divorţ, Catherine. O, dar nu unul englezesc. Aceste lucruri se pot aranja mai uşor în Scoţia. Îţi închipui că m-am informat. Dacă ar fi şi Catalina de acord, lucrurile s-ar rezolva fără probleme. Trebuie s-o găsesc, înainte de a începe acţiunea.

Abia acum Catherine înţelese motivul pentru care Wrotham nu întreprinsese nimic în scopul anulării căsătoriei după ce părăsise baza partizanilor. Atunci, în Spania, ea dorise doar să-l pedepsească pentru că o înşelase, făcând-o să se îndrăgostească de un simplu ofiţer de cavalerie, când în realitate el era conte de Wrotham. Îl ura pe acel conte. Din cauza lui ajunsese Amy prostituată. Ar fi vrut să-l facă să sufere, să-i mai taie aripile pentru o vreme, să-l facă să creadă că nevasta lui putea să-şi facă apariţia oricând. Nu-şi imaginase niciodată că s-ar putea să-i ceară chiar el acest lucru.

Ca o ironie a sorţii, pedepsindu-l pe el, se pedepsea şi pe ea. Nu pentru că ar fi intenţionat să-şi găsească un soţ potrivit. La douăzeci şi şase de ani, devenise o celibatară convinsă. Simţea nevoia să fie independentă.

Nu putea face abstracţie că Wrotham era soţul ei, ceea ce îi dădea destulă putere asupra ei, lucru pe care nu-l luase în calcul la vremea respectivă. Un bărbat putea face orice cu soţia lui. Legea îi conferea acest drept. Marcus îi putea lua casa, îi putea interzice să scrie sau o putea sechestra în castelul lui. Era convinsă că dorea s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse ea în Spania.

Catherine îl privi cu atenţie şi înţelese cum îi căzuse Amy în plasă. Un bărbat care nu făcuse altceva toată viaţa decât să sucească minţile

femeilor, ştia cum trebuia să procedeze. Nu făcuse nici ea excepţie. O prinsese cu garda lăsată.

Gândul la Amy îi stârni mânia. Mult timp încercase să se stăpânească, considerând că nu-şi putea permite să dea frâu liber sentimentelor. Trebuia să fie tot timpul în gardă, mai ales că el putea juca un rol dublu, la fel ca ea.

Catherine îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai fierbinte înainte de a vorbi din nou:

— Ce te face să crezi că nevasta ta vrea să te omoare?

Marcus o privi întrebându-se ce voise să spună înainte de a-şi umple ceaşca cu ceai.

— Am fost atacat la Londra, în Hyde Park. Mă aşteptau gărzile ascunse în tufişuri.

— Gărzile? Ce legătură există între gărzi şi soţia ta? Se petrec multe asemenea incidente.

— E adevărat, dar acesta a fost premeditat. Am primit un bilet de la o doamnă care îmi cerea să mă întâlnesc cu ea pe podul care traversează Serpentine. S-a dovedit că nu ea îmi trimisese acel bilet.

— Poate că a fost un mesaj care a ajuns unde nu trebuia sau poate soţul ei avea ceva să-ţi reproşeze.

Marcus zâmbi.

— Eu nu mă încurc niciodată cu femei măritate. Şi chiar dacă aş face-o, bărbaţii din cercul meu îşi rezolvă diferendele prin duel.

— Duel!

Marcus se prefăcu că nu remarcă tonul fetei.

— A fost o ambuscadă. Atacantul sau atacanţii păreau hotărâţi să mă facă prizonier. Neavând arma la mine, am făcut singurul lucru pe care-l puteam face – am sărit în apă, am înotat până la malul opus şi m-am ascuns.

Ea dădu din cap.

— Dar ce te face să crezi că soţia ta a pus la cale atacul? Poate că mai ai şi alţi duşmani. De ce nu te gândeşti şi la moştenitorii tăi?

— La Penniston vrei să spui? El începu să râdă. Pe el nu-l interesează decât caii şi fermele. Nu, el o opri pe Catherine să-l întrerupă, nu spun că *El Grande* sau Catalina au fost cei care au tras asupra mea, ci că ei au angajat pe cineva s-o facă.

Ea nu-i putea apăra pe Catalina sau pe *El Grande* fără a-i trezi suspiciuni, aşa că se mulţumi să întrebe:

— N-a fost nimeni acolo care să te ajute? Hyde Park este destul de populat.

— Era pe înserat, chiar înainte de închiderea parcului. După ce s-a tras, oamenii au venit în fugă, dar n-au văzut niciun suspect.

Catherine spuse încet:

— Totuşi nu-mi vine să cred că soţia ta are vreo legătură cu acest

atac.

— Soţia mea şi fratele ei. Nu-l uita pe *El Grande.* Am mai descoperit şi alte lucruri care vin să se adauge suspiciunilor mele.

El se ridică şi începu să străbată încăperea. Când ajunse la fereastră, trase una dintre draperiile de catifea şi privi în întuneric, apoi se întoarse brusc:

— Cu o săptămână în urmă un prieten al meu a fost ucis în propria casă. Colonelul Frederick Barnes. L-ai cunoscut?

Ea dădu din cap, dar nu comentă. Crima fusese menţionată pe prima pagină în *The Journal.*

Marcus privi îndelung focul din şemineu, apoi rosti încet:

— A fost unul din martori la căsătoria mea cu Catalina. În ascunzătoarea lui *El Grande* s-au aflat cinci ofiţeri de cavalerie, printre care şi eu şi doi puşcaşi. Mai trăiesc doi – eu şi unul dintre puşcaşi. Strânse paharul pe care-l avea în mână. Celălalt puşcaş a murit în luptă. Alţi patru ofiţeri au murit în condiţii neelucidate, numai moartea lui Freddie este o crimă evidentă. Mă asculţi?

— Da! Ce înţelegi prin condiţii ciudate?

— Accidente, sau ceea ce numim noi accidente. Accidente fără niciun martor.

— Înţeleg. Continuă.

— Toţi au fost soldaţi englezi şi s-au aflat în acelaşi timp în ascunzătoarea lui *El Grande.*

Catherine îşi aminti de soldaţii englezi care fuseseră la mănăstire cu Marcus, dar le uitase numele. Nu se mai întâlnise cu niciunul dintre ei; de altfel, îi fusese teamă de acest lucru. Nici cu Marcus n-ar fi procedat altfel, dacă n-ar fi fost rănit atât de grav.

— Ar putea fi o simplă coincidenţă, zise ea.

— Da, dar tot atât de bine ar putea să nu fie. După atentat, ar însemna să fiu tâmpit dacă nu fac nişte legături.

— Şi tu crezi că *El Grande* şi Catalina sunt implicaţi în acele „accidente”?

— *El Grande* a spus că-mi va ucide toţi camarazii dacă nu mă însor cu sora lui.

— Te-a ameninţat? Îşi amintea că el spusese ceva în acest sens când ea îl acuzase pe Marcus că ar fi vrut s-o violeze. Dar tu te-ai căsătorit cu sora lui. Dacă ar fi vrut să-ţi ucidă toţi camarazii ar fi făcut-o până acum.

— Poate că a fost un avertisment.

Înţelegând că indiferent ce-ar fi spus, nu-i putea schimba impresia despre *El Grande,* ea continuă:

— Dar acel pușcaș care mai trăieşte? Cum a reuşit să scape?

Marcus sorbi din pahar, apoi se reaşeză pe scaun.

— Nu ştiu cine este şi nici unde se află. S-ar putea să fi murit şi el.

— Spuneai că s-a aflat la acea bază a gherilei o dată cu tine. Trebuie să ştii cine este!

— Din păcate n-am apucat să-i cunosc pe puşcaşi. Nu se amestecau printre ofiţeri. Eu am stat separat. Din cauza rănilor mele, mi s-a dat o încăpere separată, camera Catalinei. Imediat după moartea lui Freddie am încercat să aflu numele acelor puşcaşi, dar fără rezultat; cei care i-au cunoscut sunt morţi.

După o clipă de gândire, Catherine spuse:

— Nu înţeleg care este legătura dintre toate acestea şi ceea ce mi-ai spus mai înainte. Dacă toţi au fost martori la căsătoria ta, nu crezi că ar fi preferabil pentru Catalina ca ei să fie în viaţă şi să-i susţină versiunea?

— În mod normal, da. Din păcate însă sunt în joc mai multe interese. Nu-mi dau seama ce urmăreşte Catalina.

Lui Catherine îi veni o idee şi o rosti cu glas tare:

— Cred că *El Grande* are mai mulţi duşmani decât tine. Dacă el este ţinta? Din câte am auzit, multe conturi s-au reglat în timpul luptelor acestui mic război de partizani. Poate că cineva vrea să-l omoare.

— Nu văd motivul.

Ceva din privirea lui o făcu să se înfioare. Avea gâtul uscat şi simţi nevoia să înghită, înainte de a continua.

— Mi-ai cerut să joc rolul soţiei tale. Ce speri să rezolvi cu asta?

— Vreau să-i determin pe soţia mea şi pe fratele ei să iasă la lumină. Ştiu că sunt aici, în Anglia, şi sper să-i găsesc. Când vor afla că altcineva i-a luat locul Catalinei, soţia mea pe care nu speram s-o mai găsesc, vor ieşi din ascunzătoare. Este momentul să pun capăt situaţiei, le-am făcut pe plac prea mult timp. Deci, eşti de acord să joci rolul Catalinei? Îţi ofer cinci mii de lire. Nu-i o sumă de lepădat.

Ea se ridică şi îl privi uimită.

— După tot ce mi-ai spus? Ţi-ai pierdut minţile? N-aş juca rolul soţiei tale pentru tot aurul din lume. Poate ţi se va părea ciudat, dar îmi place să trăiesc. Aşa că du-te la naiba cu propunerea ta cu tot, domnule Wrotham. Catherine se îndreptă spre uşă şi o deschise ostentativ.

— Mă aşteptam la asta, zise el.

Catherine era conştientă că Marcus ar putea lua în serios refuzul ei şi atunci ar fi trebuit să găsească o cale de a-l aduce înapoi.

— Zece mii de lire, Catherine, plusă el încet. Este o sumă însemnată, chiar şi pentru cineva cu averea mea.

Într-adevăr, era o sumă. Ar fi putut să trăiască în lux tot restul vieţii.

Catherine închise uşa şi se întoarse la locul ei.

— Nu-ţi promit nimic, zise ea, dar... bine, explică-mi cum crezi că s-ar derula lucrurile. Poate că astfel aş înţelege mai bine şi...

Atitudinea lui Marcus se schimbă brusc şi o privea acum cu un fel de satisfacţie. Se întrebă ce spusese, ce făcuse? Apoi, expresia aceea de pe chipul lui dispăru.

Marcus se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi, ţinându-şi paharul de brandy în palme.

— Nu vei fi în primejdie. Ei nu-şi vor dori să ţi se întâmple ceva, deoarece toate planurile Catalinei legate de averea mea s-ar nărui. De asemenea, nu vor mai încerca să mă ucidă, pentru că tu ai moşteni toată averea mea. Ei n-ar avea decât de pierdut.

— Dar *El Grande* şi Catalina ar putea dovedi că sunt o impostoare!

— Niciodată. Catalina vrea doar banii mei şi eu sunt dispus să-i dau cât cere pentru a-i cumpăra tăcerea. Văzând că ea nu înţelesese, el continuă: Mă refer la divorţ, Catherine. Sunt gata să-i dau cât cere ca să divorţeze.

Catherine nu-şi putu reţine un zâmbet dispreţuitor.

— Deci pentru a-ţi salva pielea eşti gata să plăteşti o astfel de criminală? Ce-ar zice prietenul tău, Freddie Barnes? Sau ceilalţi ofițeri uciși? Nu va exista dreptate pentru ei?

El ripostă cu blândeţe:

— Tu mă judeci, când singurul motiv pentru care mă asculţi acum sunt tot banii? Eşti o mică... vrăjitoare cu apucături mercantile.

Catherine ridică din sprâncene:

— Nu îţi sunt prietenă, lord Wrotham. Nu-ţi datorez nimic. Ai noroc că accept să te ascult.

El trase aer în piept.

— Ai dreptate, desigur. Şi mai ai dreptate când spui că nu-i voi lăsa pe *El Grande* şi pe Catalina să scape aşa uşor. Când voi pune mâna pe ei, rolul tău va lua sfârşit. Nu te mai plictisesc acum spunându-ţi cum o să procedez în ceea ce-i priveşte.

Catherine spuse, fără prea multă convingere:

— Dar dacă te înşeli? Dacă *El Grande* şi Catalina nu sunt vinovaţi? Dacă aceste crime au fost comise din alte motive – asta în cazul în care au existat cu adevărat.

— Dacă mă înşel, nu pierd nimic. Dacă nu, vreau dreptate pentru toţi cei implicaţi.

Catherine rămase pe gânduri. Omul acesta se afla pe o pistă greşită sau intenţiona s-o folosească pentru cine ştie ce scopuri ascunse. Oricum nu putea lua singură această hotărâre. Erau implicaţi şi alţii şi trebuia să-i consulte.

Marcus o privea în tăcere. Nu ştia cum să se poarte cu ea. În trăsură, Catherine se lăsase pradă simţurilor. Se simţea uşor dezorientat. Ea era ca oricare altă femeie – putea fi cumpărată, dacă preţul era cel corect. Sau poate că greşea. Poate că ea trăia cu Melrose Gunn. Îl irita ideea, dar nu atât de mult încât să nu guste amintirea

apropierii lor din trăsură.

— Pe lângă bani, poţi păstra garderoba şi bijuteriile pe care ţi le voi cumpăra pentru a face faţă acestui rol.

Catherine tresări. Marcus folosea din nou acel ton, care abia îi masca satisfacţia. Se va gândi mai târziu la asta, îşi zise ea.

Înainte de a apuca să-i răspundă, el continuă:

— Desigur, îţi vei primi şi banii, dar ar putea să dureze câteva luni toată înţelegerea noastră. Vom merge la Londra, vom ieşi în lume şi zvonul că mi-a sosit soţia din Spania se va răspândi. În acel moment Catalina şi *El Grande* vor fi dezorientaţi. Zâmbetul lui demonstra câtă încredere avea în acest plan. Apoi, ne vom retrage la domeniul Wrotham, unde locuieşte familia mea.

— Wrotham?

— Domeniul este în Warwickshire. Nu fi îngrijorată. Nu vom trece la acţiune până nu-ţi înveţi rolul foarte bine.

— Este destul de complicat, zise ea. Cum să pretind că sunt Catalina? Părul meu este roşu. Nu ştiu decât câteva cuvinte în limba spaniolă.

— Toate aceste probleme se vor rezolva.

— Cum vom proceda faţă de prietenii mei, ei mă vor recunoaşte.

— Prietenii tăi nu fac parte din cercurile mele. Şi, din câte ştiu, oamenii văd doar ceea ce se aşteaptă să vadă.

Ea continuă:

— De ce m-ai ales pe mine? De ce n-ai ales o fată oarecare cu părul negru? De ce mă implici pe mine în afacerea asta?

— Pentru că semeni foarte mult cu soţia mea. Şi cred că ai fi convingătoare.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care Catherine se pronunţă:

— Am nevoie de timp, nu pot să iau o hotărâre acum.

— Cât timp îţi trebuie?

Ea făcu un calcul rapid şi preciză:

— O săptămână. Şi te rog să nu faci presiuni asupra mea. Dacă vei face, răspunsul meu va fi negativ.

Marcus se declară de acord. Simţea că fata era pe jumătate convinsă să-l ajute şi nu voia s-o agaseze. Se ridică şi-l concedie din uşă pe McNally care venise să-i ţină haina.

— Melrose Gunn ar putea fi o problemă.

— De ce? Îmi pot scrie oriunde articolele.

— Nu mă refeream la articolele tale.

— Dar?

— Pari îndrăgostită de el. Figura lui Marcus exprima o uşoară îngrijorare.

— Ţin mult la el, este adevărat. E un bărbat inteligent, care şi-a dedicat viaţa celor din jur, ajutându-i în diverse moduri.

— Este adevărat că-ţi face curte?

— N-aş zice. Suntem numai amici.

— Femeilor le place genul ăsta, zise Marcus, deschizând uşa.

— La ce te referi?

— La bărbaţii asemeni lui Gunn – inteligenţi, devotaţi.

Catherine înţelese.

— Nu tuturor femeilor, replică ea zâmbindu-i, dar celei care apreciază aceste calităţi la un bărbat îi este destul de greu să reziste.

Mulţumită de răspunsul pe care i-l dăduse, ea îi ură noapte bună, închise uşa şi se întoarse la birou.

CAPITOLUL 6

Curând, zâmbetul îi pieri. Avea probleme serioase la care să se gândească. Ar fi fost mai simplu să le rezolve împreună, dar asta presupunea ca Marcus să fie foarte sincer şi deschis cu ea. Ridică din umeri, gândindu-se la propria-i duplicitate care o depăşea pe cea a lui Marcus.

Cu privirea ţintuită în tavan, ea trecu în revistă tot ce-i spusese Marcus. Intuia că el îi spusese adevărul şi era într-adevăr interesat ca soţia lui să apară, pentru ca mai apoi să procedeze la un divorţ scoţian. Cel mai simplu ar fi fost să recunoască că ea este Catalina, însă îi era teamă s-o facă. Marcus părea atât de pornit împotriva Catalinei încât nu ştia cum ar fi reacţionat. Nu, nu era pregătită s-o facă.

Se apucă să-şi facă nişte notiţe, aşa cum făcea întotdeauna după ce lua un interviu. Zece minute mai târziu, lăsă stiloul deoparte, îşi sprijini coatele pe birou şi-şi cuprinse obrajii în palme. Maiorul Carruthers trebuia să fie informat cât mai repede, chiar în această seară. Oare ce reacţie va avea? Apoi, *El Grande*. Îl va interesa problema? Va reuşi să-i capteze atenţia? Nu exista decât o posibilitate de a afla toate acestea – să le scrie amândurora. Rămase cu gândul la *El Grande* şi la anul pe care-l petrecuse alături de partizani.

Totul începuse la Lisabona, după ce-şi înmormântase tatăl şi plănuia să se întoarcă la Londra. Atunci fusese abordată de maiorul Carruthers. Apăruse o criză în sistemul de informaţii şi el avea nevoie de cineva care să meargă pe teren. Folosea astfel de persoane trimiţându-le în spatele liniilor inamice pentru a obţine date privind amplasarea ţintelor militare, pentru a evita surprizele neplăcute când Wellington îşi va desfăşura armata. Maiorul Carruthers văzuse multe schiţe făcute de ea la Madrid, înainte de retragere şi-şi dăduse seama că fata putea fi folosită. Astfel ajunse ea să fie recrutată de spionajul englez.

Îl cunoscuse pe *El Grande* în prima misiune, când el şi grupul lui de gherilă o însoţiseră până la ţinta de care urma să se ocupe ea, un pod pe care englezii voiau să-l arunce în aer pentru a-şi asigura poziţiile. Pentru prima oară fusese nevoită să-şi schimbe înfăţişarea, să încerce să arate cât mai spaniolă cu putinţă. *El Grande* pretinsese că fata îi este soră, pentru a o putea infiltra în liniile franceze. Uzară de această minciună de foarte multe ori, astfel că, la un moment dat, nimeni nu mai făcea diferenţa între realitate şi fantezie.

Prima misiune încununată de succes o atrase după sine şi pe a doua şi ea rămase cu partizanii. Cei doi McNally puneau prea multe întrebări indiscrete legate de dispariţiile ei. În cele din urmă ea le

spuse că pleacă în Anglia, în calitate de damă de companie a unei doamne bătrâne pe care o cunoscuse la Lisabona. Astfel putu să justifice absenţa ei de un an, timp în care se aflase alături de partizani.

La început se simţise dezorientată, dar nu-i păsa de ceea ce putea să se întâmple cu ea. Abia trecuse peste criza provocată de moartea subită a tatălui ei şi de oribila ceartă cu Amy. Cu timpul începu să se simtă legată de lupta partizanilor împotriva francezilor. Învăţase şi limba şi împărţise toate durerile şi neajunsurile cu ei. În scurt timp se transformă într-un adevărat partizan. Cauza lor deveni cauza ei. Învăţă să tragă cu arma, să călărească şi să lupte ca oricare dintre ei. Şi asta nu pentru că i-ar fi plăcut războiul, ci fiindcă îl percepea ca pe cea mai plină şi mai intensă perioadă din viaţa ei. Ea cunoscuse libertatea pe care o aveau de obicei femeile, în special cele din Anglia. O, dar cât de emoționant era să călăreşti cu *El Grande* şi cu partizanii noaptea, sub cerul înstelat şi să spui poveşti în jurul unui foc de tabără pentru ca timpul să treacă mai repede! Fuseseră desigur şi lucruri neplăcute –luptele, morţii –, dar acestea nu o marcaseră. Bărbaţii din regiment făcuseră tot posibilul să le ţină departe pe femei de ceea ce era mai rău în război.

Prin comparaţie, viaţa pe care o dusese la întoarcerea în Anglia i se păru anostă, lipsită de culoare, deşi trăia mai intens decât alte fete de vârsta ei. Era propria-i stăpână, venea şi pleca fără a da raportul nimănui. Munca ei la *The Journal* o duse în diferite locuri, unele destul de ciudate. Se simţea implicată în efortul de a schimba soarta oamenilor, dar îi lipsea acel sentiment de identificare pe care-l simţise alături de partizani.

Îşi ridică încet capul şi-şi masă muşchii încordaţi ai cefei. Privirile i se opriră asupra unui raft al bibliotecii. Semăna cu celelalte, dar ceva i se păru ciudat.

Ridică lumânarea şi se îndreptă spre raftul cu pricina. Pipăi de-a lungul peretelui şi simţi o denivelare. Când apăsă, se auzi un sunet ciudat şi raftul se îndepărtă de la perete. În spatele lui se ascundea un fel de cabinet fără ferestre. Acolo obişnuia tatăl ei să-şi ţină medicamentele şi substanţele chimice periculoase, pentru a le feri de copiii săi. Nu mai erau sticle sau borcane ca pe vremuri. Aici ascundea schiţele pe care le făcuse ea în Spania.

Cuprinse locul cu o singură privire. Nu era mare lucru de văzut – şiruri de rafturi deschise şi câteva mape cu articole despre diferiţi artişti, ziare vechi, caiete cu însemnări, cutii cu documente şi alte relicve ale lui *El Grande*. Luă una dintre mape, o puse sub braţ şi se îndreptă spre birou.

Nu găsi mare lucru. Majoritatea schiţelor pe care le făcuse ajunseseră la Serviciul Englez de Informaţii. Se aflau acolo mai mult schiţe făcute de ea unor partizani sau ţăranilor pe care îi cunoscuse în

expediţiile ei. Toate acestea erau dovada anului pe care-l petrecuse ea cu partizanii şi le considera ca pe un testament. Răsfoi schiţele până găsi ceea ce căuta – un portret în creion al lui Marcus. Încă o dată, remarcă aspectul de irlandez al acestui bărbat. Părea un ticălos, dar era un ticălos cu înfăţişare plăcută. Făcuse portretul din memorie, după episodul „Isabella", când el o sărutase. Nu, el nu fusese un ticălos agreabil, aşa cum îl categorisise ea. Meritase tot dispreţul ei.

Căpitanul Marcus Lytton – ăsta fusese numele sub care îl cunoscuse. Se îndrăgostise de el, dar de fapt iubise pe cineva care nu exista. Îşi aminti cât fusese de şocată când aflase că era conte de Wrotham. Ştia destule despre acest Wrotham. Făcea parte din acei bărbaţi pentru care fugise Amy de acasă când venise mătuşa Bea să locuiască cu ele. Amy îi spusese că Wrotham o iubea, iar ea o considerase foarte norocoasă până când o găsise într-o noapte în grajd, speriată, sângerând, îngrozită că va fi descoperită de mătuşa Bea. Atunci, Amy îi spusese că Wrotham o violase. Puţin după aceea ea fugise cu un alt bărbat. Mai târziu, mult mai târziu, auzise că Amy devenise amanta lui Wrotham. Poate că asta urmărise el – s-o distrugă pe Amy.

Când auzi numele acela rostit de sublocotenenţi şi de măscăriciul care însoţea regimentul, dar mai ales când îi auzi sugerând că sora lui *El Grande* era destul de coaptă pentru a se profita de ea, se simţi cuprinsă de mânie. Atunci se hotărâse să-l pedepsească pe conte nu numai pentru ce-i făcuse lui Amy, ci şi pentru ce-i făcuse ei. Se jucase cu sentimentele ei, o făcuse să se îndrăgostească de el.

Îşi zise că-l pedepsise destul. Constată asta fără regrete pentru ceea ce îi făcuse.

Puse schiţa la loc şi luă o alta care reprezenta figura unui tânăr, din profil, un tip ascetic, frumos, pasional. Când făcuse acest portret al lui *El Grande* tocmai se pusese o recompensă pe capul lui – o mie de franci francezi, o sumă considerabil de mare, dar niciun ţăran sau partizan nu se gândise vreodată să-l trădeze. *El Grande* impunea respect tovarăşilor lui care îi erau devotaţi.

Acum nu mai erau urmăriţi de nimeni, nu mai existau bătălii, dar nici pasiune. *El Grande* o adusese în Anglia, apoi se retrăsese din societate. Ea crezuse că se va întoarce în Spania, dar se părea că era singurul loc în care nu-şi dorea să stea. Îi spusese că nu se va mai întoarce niciodată acolo. Catherine nu mai ştia nimic despre *El Grande.*

Alte amintiri o asaltară, dar ea le alungă. Avusese o noapte lungă şi o durea capul. În plus, nu-şi terminase treburile. Mai avea de scris nişte scrisori.

Trecu repede peste celelalte schiţe, dar nu-şi mai aminti nimic. Cu excepţia însemnărilor despre Marcus, nu mai găsi nimic referitor la ceilalţi soldaţi care fuseseră la mănăstire. Reuşise să se ţină departe de

ei şi nu l-ar mai fi recunoscut pe niciunul dintre ei.

Gândul acesta o făcu să tresară. Nu avea să-i mai vadă pe niciunul dintre ei. Muriseră toţi, cu excepţia lui Marcus şi a unui puşcaş. O, Dumnezeule, ce să însemne asta?

Închise mapa cu desene, o puse la locul ei, şi ochii i se opriră asupra cutiei cu amintiri din anul petrecut alături de *El Grande*. Acestea erau hainele ei de partizan, fustele şi o manta care aparţinuse unui soldat francez. Izbucni în râs şi-şi scoase acele din păr. Când şuviţele îi căzură pe umeri, ea le scutură cu plăcere şi începu să-şi scoată rochia de muselină.

Intră în grajd. Vixen o simţi şi necheză. Catherine înţelese că i-ar face plăcere să se mişte. Nu-i trebuiră decât două minute s-o înşeueze şi încă vreo câteva pentru a o conduce spre deal. Catherine urcă în şa bărbăteşte şi strânse frâul, controlând iapa. Ştiind că nu se afla nimeni prin preajmă care s-o vadă, o duse pe Vixen la pas, apoi la galop. Când ieşiră din zona împădurită, ea lăsă calul să alerge liber.

Iapa ştia drumul, ştia ce se așteaptă de la ea. Îl parcurseseră de atâtea ori, indiferent de vreme. Când era lumină afară, ea mergea la pas, asta doar dacă nu era McNally cu ea. Noaptea, cu Catherine, alerga cât o ţineau puterile.

Iapa zbură pe prima pantă şi sări peste un pârâu. Potcoavele ei se înfundară în pietriş, dar ea nu se opri. Urca tot mai sus, spre cel mai înalt punct al dealului. Vântul bătea din faţă şi Catherine mai slăbi ritmul. Se simţea liberă şi fericită sub cerul plin de stele.

CAPITOLUL 7

Amy Spencer, fostă Amy Courtnay, îşi conduse cu graţie ultimii musafiri. Toţi rămăseseră cu impresia că ea de-abia aşteaptă să fie liberă pentru a se întâlni cu o persoană foarte importantă, căreia nu-i putea dezvălui identitatea. Ea lăsase special această impresie.

Când lacheul închise uşa, zâmbetul îi pieri de pe buze. Era aniversarea ei şi nu voia ca altcineva să mai ştie asta. Cu o seară înainte, loja ei fusese asaltată de tineri care voiau să-i sărute măcar vârful degetelor sau să beneficieze de zâmbetul ei.

Seara nu se deosebise de celelalte. Aceleaşi adulaţii, dar ea ştia că pentru ei nu contează ca persoană. Ea era doar întruchiparea pasiunii. O mândrie pentru oricare bărbat să fie văzut cu ea la plimbare sau într-un restaurant, ori să se afle în loja ei de la teatru. O invitaţie la petrecerile date de ea echivala cu un semn de distincţie.

Asta era ea. Un semn de distincţie. Nu putea ajunge mai sus în lumea ei. Nu avea acces în înalta societate, ceea ce nu-i oprea pe bărbaţii care aparţineau acelei lumi să-i treacă pragul. Chiar şi acum avea cel puţin şase domni dornici s-o ia sub protecţia lor, fără ca vreunul s-o iubească. Ceea ce doreau ei era distincţia pe care le-o dădea faptul că o aveau amantă pe Amy Spencer. Întrucât nici ei nu-i păsa de ei, se mulţumea pentru moment să se simtă ca o călugăriţă.

Se îndreptă spre salonul cel mic din spatele casei, unde Eliza, companioana ei, obişnuia să stea când nu erau musafiri în casă, dar încăperea era goală. Amy se îndreptă spre bufet, îşi turnă un pahar de Madeira şi se aşeză pe o sofa lângă şemineu.

— La mulţi ani, Amy, îşi ură ea şi luă o înghiţitură din pahar.

Nu primise cadouri, nici scrisori de felicitare. Nu spusese nimănui despre aniversarea ei. Datele de naştere n-o făceau să se simtă prea bine şi, oricum, nu le mai numărase de când împlinise douăzeci şi şase de ani. Aceasta era vârsta ideală pentru o femeie, hotărâse ea şi apoi decisese să rămână la ea.

„Ai aproape treizeci şi trei de ani. Cât crezi c-o să mai poţi continua astfel?”

— Mai mult decât îţi imaginezi tu, Cat, spuse ea adresându-se paharului gol, dar acest gând o făcu să lase paharul la o parte.

Nu-şi putea permite niciun fel de relaxare. Chipul şi trupul ei erau averea pe care o poseda. Şi tinereţea, de altfel. În fiecare dimineaţă petrecea ore întregi încercând să obţină efectul dorit. Cu fiecare an care trecea, îi trebuia tot mai mult timp să-l obţină.

Acest gând o întristă. De fapt, de la vizita lui Catherine, devenise neliniştită şi nervoasă. Sora asta a ei îşi imagina că are un bordel în casă! Ea organiza petreceri, îşi prezenta „prietenele” bărbaţilor care

voiau o schimbare faţă de ceea ce aveau acasă sau în mediul lor. Ce făceau ei după ce plecau din casa ei îi privea.

Împlinise treizeci şi trei de ani. Se afla în culmea succesului. Trecuse mult de la ziua în care iubitul ei, cu care sperase să se căsătorească, o părăsise, lăsând-o fără niciun ban. Multe femei în situaţia ei ar fi sfârşit în parcul St. James, vânzându-se pentru un şiling. Dar ea îşi alesese cu grijă partenerii şi ajunsese pe culmile „profesiei".

În ceea ce privea viitorul, nu avea motive de îngrijorare. Învăţase să-şi protejeze banii. Ştia când trebuia să economisească şi când putea risipi. Petrecerile pe care le organiza n-o costau niciun ban căci în dimineaţa următoare, un lacheu îi prezenta mai multe plicuri cu bancnote de cincizeci de lire, şi cu cartea de vizită a celui care le oferise. Ea le scria apoi celor care îi trimiseseră banii precizându-le că nu avea nevoie de aceste daruri, dar că le accepta generozitatea.

Cheltuia în special pe haine, salarii, întreţinerea casei şi a trăsurii. Totul trebuia să fie de foarte bună calitate. Dacă ar fi apărut îmbrăcată oricum, lumea ar fi început să se întrebe dacă steaua ei norocoasă nu începuse cumva să apună. O dată începute asemenea bârfe, toţi ar fi părăsit-o pentru o altă curtezană.

Aniversa împlinirea a treizeci şi trei de ani. Dar unde naiba îi erau prietenii?

Izbucni într-un râs nervos. Ce-o apucase? Nu avusese niciodată un prieten adevărat. Întinse mâna spre pahar.

— Un toast pentru Amy Spencer, zise ea şi-l dădu peste cap.

Uşa se deschise şi domnişoara Collyer, dama ei de companie, intră. Era o femeie frumoasă, de aproape patruzeci de ani; intrase în serviciul lui Amy pentru a-şi câştiga existenţa. Amy o compătimea, dar se şi amuza pe seama ei. Această femeie mai spera să-şi găsească un soţ bogat printre bărbaţii care veneau în casa lui Amy. Ceea ce nu înţelesese ea era că aceştia căutau fete tinere şi frumoase.

Domnişoara Collyer spuse:

— A venit doamna Bryce. O primiţi?

— De ce nu? zise Amy. Julia este cea mai bună prietenă a mea. Pofteşte-o în salonul cel mic.

Tânăra care apăru peste câteva minute era îmbrăcată după ultima modă. În timp ce se sărutau, Amy observă că rivala ei nu arăta prea bine. De fapt asta voia Julia să fie – rivala ei. Avea şi ea o casă închiriată în strada Charles şi loja ei la operă, dar nu ajunsese la renumele de care se bucura Amy, deşi la petrecerile ei veneau destui bărbaţi cu bani. Ca şi Amy, ea înţelesese necesitatea de a fi originală şi de a se lăsa curtată şi dorită.

După ce domnişoara Collyer ieşi să aducă ceaiul şi biscuiţii, cele două femei începură să discute despre cunoştinţele comune. Amy îşi

spuse că Julia nu venise doar să stea la taclale. Tânăra femeie era supărată. După ce-şi băură ceaiul şi rămaseră singure, Julia abordă problema care o adusese.

— Wrotham m-a părăsit, zise ea încercând să surâdă. De fapt, m-a înlocuit cu alta.

Surâsul acela forţat o enervă pe Amy. Îşi aminti că lordul Melbourne o complimentase cândva pe Julia, spunându-i că are cel mai frumos râs din lume şi ea nu uitase acest lucru.

— Bărbaţii sunt nestatornici, constată Amy.

— A, deci ştii ceva despre toate astea, zise Julia însufleţindu-se subit. Îşi lăsă capul pe spate şi-şi aranjă buclele negre. Lumea spune că a întâlnit-o pe femeia asta pe treptele casei tale. Cine este, Amy? Cum o cheamă pe rivala mea?

— Nu ştiu nimic despre existenţa vreunei rivale... doar dacă... de fapt, am auzit că doamna Wrotham a sosit de curând din Spania.

— Nu despre ea este vorba. Se zvoneşte că are o amantă nouă căreia i-a cumpărat o casă în Hampstead. Nu iese nicăieri cu ea. Nici el nu mai merge nicăieri. I-am trimis mai multe mesaje la adresa din Cavendish Square. Nu mi-a răspuns. Este absolut incorect felul în care procedează. Eu l-am părăsit pe Leinster pentru el. Acum, toată lumea se amuză pe seama mea.

Amy simţi un gol în stomac:

— Hampstead? zise ea. Şi spui că s-au cunoscut pe treptele casei mele?

— N-ai ştiut?

Amy nu mai recepţionă. Îşi aminti felul în care o descrisese Marcus pe Catherine, dornic să afle cine era fata şi ce căutase în casa ei. Nu comentase răspunsurile ei şi o lăsase să creadă că fata nu-l mai interesează. Isteţ bărbat, Marcus.

Fără a mai ţine seama de regulile de politeţe, ea o întrerupse pe Julia:

— Cine ţi-a spus despre casa din Hampstead?

— Bertie Lamb, aseară, la teatru. A zis că ştie de la birjarul lui, care a aflat de la birjarul lui Wrotham.

Amy se hotărî să pună capăt acestor zvonuri, înainte de a scăpa de sub control, deoarece o cunoştea prea bine pe Julia Bryce.

— Bertie Lamb este ca o muiere clevetitoare. Caută necazurile cu lumânarea. Am observat cum te priveşte. Nu înţelegi că i-ar conveni să nu mai fii cu Wrotham?

Julia se însufleţi subit şi în frumoşii ei ochi verzi apăru o lumină ciudată.

— Bertie? Crezi că mă place?

— Sigur că da. Cine nu te place pe tine?

Julia izbucni în râs.

— Dar Bertie n-are niciun ban pe numele lui.

— Nu are nici maniere, nici scrupule. În orice caz, e de preferat Wrotham.

— Dar de ce nu mi-a răspuns la mesaje?

— Pot fi multe motive şi numai el e în măsură să ţi le spună.

Julia îşi coborî privirile spre ceaşca din faţa ei. Când ridică din nou capul, în privire i se citea suspiciunea.

— Tu şi Wrotham aţi fost amanţi cândva, nu-i aşa?

Era un lucru ştiut de prea multă lume, pentru ca Amy, să-l nege.

— Am fost amanta lui cândva, acum zece ani. Ne-am despărţit amici şi am păstrat relaţii foarte bune.

— Ştii ce admir eu la tine, Amy? Nu eşti deloc geloasă. În locul tău, aş fi scos ochii oricărei femei la care se uita Wrotham. Julia începu să râdă amar. De fapt, femeile nu-şi pot lua ochii de la el.

— Gelozia, spuse Amy cu răceala, este un sentiment pe care femeile în situaţia noastră nu şi-l pot permite. Numai nevestele pot fi geloase. Ţine minte ce-ţi spun, înainte de a începe să-l toci pe Wrotham. Cred că nu vrei să ţi-l faci duşman.

— Nu, sigur că nu, zise Julia.

Julia mai rămase puţin şi când plecă se simţi mai stăpână pe ea.

De la ferestrele de sus, Amy o urmări cum se suie în trăsură, apoi se aşeză la birou unde începu să-i scrie lui Catherine. Gândurile i se învălmăşeau şi rupse câteva hârtii neştiind cum să înceapă scrisoarea. Se afla la cea de a cincea încercare când sosi un curier care îi aduse un pachet. Înăuntru găsi o acuarelă reprezentând Hampstead Heath. Pe un bilet stătea scris: „La mulţi ani, Amy! Cu dragoste, Cat”.

Rămase privind biletul şi acuarela şi inima începu să-i bată tot mai tare. Când îşi mai reveni, îl chemă pe lacheul ei şi-i spuse să pregătească trăsura. Apoi se răzgândi şi hotărî că era mai bine să folosească o trăsură închiriată.

CAPITOLUL 8

Catherine îl urmărea în tăcere pe *El Grande* care, cu ajutorul unui cleşte, punea cărbuni pe focul din camera ei de studiu. Maiorul Carruthers stătea la biroul ei şi bătea uşor darabana cu degetele, trecând în revistă toate elementele pe care le avea. Discutaseră mai mult de o oră. N-o făceau pentru prima oară. Se mai întâlniseră pe la începutul săptămânii, într-o încăpere conspirativă, aflată într-un atelier de croitorie, însă acum participa şi *El Grande.* Catherine ştia că Marcus plecase la ţară pentru câteva zile. Îi expediase de acasă şi pe cei doi McNally, trimiţându-i să-şi viziteze fiica, în Twickenham.

El Grande o privi pe Catherine şi îi zâmbi:

— Este cam greu să te obişnuieşti cu verile englezeşti, zise el, indicând focul din şemineu.

— De astă dată toamna a sosit devreme, mult prea devreme, spuse ea. *El Grande* era cu un an mai tânăr decât ea, dar felul în care arăta nu avea nicio legătură cu vârsta. Se schimbase mult. Devenise o umbră a celui care fusese odată. Pe Catherine o durea să-l vadă în halul acela, dar nici nu ştia cum l-ar putea ajuta.

Când maiorul Carruthers încetă să mai bată în birou, se întoarseră spre el. Era genul de om care impunea respect. Înalt, cu o figură expresivă şi cu un păr negru, Carruthers nu-şi trăda cei patruzeci şi opt de ani pe care-i împlinise.

— Interesant, zise el, foarte interesant. Ţi-am spus vreodată că Wrotham s-a comportat excelent în război? Toţi cei din regimentul lui n-au avut decât cuvinte de laudă în ceea ce-l priveşte.

— Asta te face să crezi că spune adevărul? întrebă Catherine.

— N-am spus aşa ceva. Aparenţele pot fi înşelătoare. Unde rămăsesem? A, da. Acum, dacă tot am început cercetările şi trebuie să le continuu, iată cum văd lucrurile. Colonelul Barnes a fost asasinat. Nu încape nicio îndoială. În ceea ce priveşte celelalte accidente, sunt convins că au fost provocate. Îl aprob pe Wrotham de astă dată. Totul este prea bine pus la punct. N-au existat martori.

El continuă să raţioneze pe aceeaşi temă, propunându-i lui Catherine să accepte oferta lui Marcus. Revenea mereu la aceeaşi idee: dacă toţi aceşti oameni fuseseră ucişi s-ar putea crede că autorul fusese Marcus sau puşcaşul neidentificat.

— Dar dacă Wrotham este ucigaşul, zise Catherine, de ce ar atrage chiar el atenţia asupra acestor crime? Nu este logic.

Carruthers îi răspunse:

— Pentru a se pune la adăpost atrăgându-ne atenţia asupra altora. Dar astea rămân simple speculaţii până vom avea mai multe informaţii.

Apoi, fără a o preveni, el se aplecă spre Catherine:

— Nici pe tine nu trebuie să te uităm, Catherine. Şi tu aveai un motiv să-i faci de petrecanie lui Wrotham.

Obrajii fetei se colorară subit. La ultima lor întâlnire, îi mărturisise maiorului Carruthers că ea era femeia cu care se căsătorise Marcus în Spania. Îi precizase că făcuse acest lucru de ciudă pentru că Wrotham o păcălise. Îşi închipuise atunci că el va putea anula căsătoria după terminarea războiului.

Privindu-l mai atent, ea îşi aminti că maiorului îi plăcea teribil să-şi şocheze interlocutorii.

— Urmează să mai spui că am implicat Serviciul Britanic de Informaţii numai pentru a te da la o parte pe dumneata.

Catherine se uită la *El Grande* şi îi zâmbi. Pentru un moment i se păru că-l vede pe vechiul *El Grande,* bărbatul care fusese prietenul şi mentorul ei.

Carruthers reîncepu să bată darabana, după care îşi încleştă pumnii:

— Nu pot să fac cercetări în legătură cu acel puşcaş, dacă nu ştiu cum îl cheamă. Poate că a dezertat şi a dat peste o patrulă franceză. S-ar putea ca adevărul să nu iasă niciodată la iveală. Oricum, trebuie să continuăm cu Wrotham. Privirea lui era aţintită asupra lui Catherine. Nu are importanţă dacă el ştie sau nu că eşti Catalina. Vrem să-i accepţi propunerea şi să afli ce pune la cale, asta în cazul în care plănuieşte ceva. Adună cât mai multe informaţii. Spune-ne cu cine se întâlneşte, unde se duce. Încearcă să-i câştigi încrederea şi află ce ştie. Dacă este nevinovat, cu atât mai bine, înseamnă că numai puşcaşul acela a comis crimele. Dar, deocamdată, să pornim de la premisa că Wrotham este vinovatul. Aşa mi se pare corect. Şi presupunând că ăsta-i adevărul, va trebui să-ţi iei toate măsurile de precauţie. De fapt, te pricepi să ai grijă de tine.

— Înţeleg, zise Catherine încet, şi accept.

După ce rosti aceste vorbe îşi simţi sângele pulsându-i mai puternic în vene. Era din nou în misiune şi toate simţurile i se ascuţeau. Îşi dorise o schimbare în viaţa ei, ceva palpitant, dar nu chiar aşa.

Maiorul Carruthers spuse:

— Niciodată nu trebuie să te prindă descoperită. Suspectează-l de ceea ce este mai rău. Întotdeauna. Ştiu că Wrotham este un domn prezentabil, încântător, un adevărat gentleman. Ştie cum să se poarte cu femeile. Nu-l lăsa să se apropie prea mult de tine.

— Vă rog să fiţi sigur de asta, zise ea. Ştiu cine este Wrotham şi-l dispreţuiesc. Privi spre *El Grande,* dar, de astă dată, el nu-i răspunse cu acelaşi zâmbet, ci îi spuse:

— Dacă îşi va da seama că-ţi este antipatic, va deveni suspicios.

— Ştiu cum trebuie să acţionez, zise ea.

— Bine. Maiorul Carruthers se ridică. Barnes a fost unul dintre cei mai buni ofiţeri de observaţii. Era rudă cu ministrul. Nu ştiu cum o să rezolv problema lui. Mai sunt atâtea detalii de pus la punct – de exemplu persoanele tale de legătură.

— Dar Robert? Nu are şi el rolul lui? Ea şi *El Grande* lucraseră mereu împreună.

— Nu de astă dată. Îţi va spune el motivul. Să te aştept, Robert?

— Nu, mulţumesc, prefer să merg pe jos spre casă.

— Cum doreşti.

Când Catherine se întoarse la biroul ei, după ce-l conduse pe maiorul Carruthers, *El Grande* se ridică şi întinse braţele spre ea. Ea se aruncă la pieptul lui, fără ezitare.

— O, Robert, zise ea... eu... nu mai avu puterea să continue.

— Şi eu ţi-am dus dorul, zise el. Cum îţi merge? Eşti fericită? O depărtă puţin de el ca s-o vadă mai bine.

— Destul de bine. Dar tu?

— Nu mai am acele coşmaruri, iar părintele Mallory spune că asta înseamnă un progres. Catalina, de ce ai acceptat această misiune?

Fata se trase din braţele lui.

— Pentru că maiorul Carruthers are dreptate. Este o ocazie nemaipomenită de a rezolva misterul. Nimeni nu poate ajunge atât de aproape de Wrotham ca mine. Nimeni altcineva nu poate juca rolul Catalinei.

El Grande avea felul lui caracteristic de a-i privi pe oameni, făcându-i să se îndoiască de justeţea vorbelor lor, de sentimentele lor. Acea privire o punea mereu în încurcătură pe Catherine.

El Grande zise:

— Sper că nu mai încerci să te răzbuni pe Wrotham pentru ceea ce i-a făcut surorii tale?

— Nu ştiu de ce ţi-am povestit despre Amy, i-o reteză ea scurt.

— Din motivul pentru care şi eu ţi-am povestit despre familia mea. Suntem prieteni.

— Nu, nu de asta, ci pentru că ai un talent special de a-i face pe oameni să-ţi destăinuie şi cele mai ascunse secrete.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fata trase aer în piept, apoi începu să râdă.

— Deci nu-i vorba despre răzbunare. Este din cauza motivelor pe care ţi le-am spus şi...

— Şi? insistă el.

— Nu ştiu dacă mă pot exprima corect. Lipseşte ceva din viaţa mea, dar nu ştiu ce anume. O, nu un bărbat. De fapt, un soţ m-ar încurca, mi-ar răpi libertatea. Ridică neajutorată din umeri. Viaţa mea a devenit prea blândă, prea aşezată. Mă înţelegi?

El îi atinse obrazul încet, cu duioşie.

— Biata Catalina. Bietul de mine. Cât de mult ne-a schimbat războiul ăsta.

Pe Catherine subiectul acesta o deranja, astfel încât schimbă tema discuţiei.

— Robert, tu crezi că Wrotham este ucigaşul, nu?

— Nu. Îmi amintesc cu ce l-am ameninţat, când l-am obligat să te ia de nevastă.

— Şi Wrotham îşi aminteşte. L-ai ameninţat că-i ucizi toţi camarazii.

— Dacă nu i-ar fi păsat de tovarăşii lui, n-ar fi reacţionat aşa cum a făcut-o.

Ea dădu din cap.

— El crede că ai vorbit serios atunci, iar acum acţionezi ca atare.

— *Dios!* (Dumnezeule!) Dar de ce aş face-o?

— Asta doreşte să afle şi el.

Începură să râdă amândoi.

— Aş vrea, zise Catherine, să putem lucra împreună, ca altădată.

— Carruthers nu-mi permite s-o fac. Zice că activitatea mea de agent s-a încheiat.

Când ea încercă să protesteze, el continuă:

— Ştii şi tu că nu voi face asta din tot sufletul, ca altădată. Nu mai sunt cel care am fost. Nu mai sunt *El Grande.* Sunt un bărbat care nu se mai poate bucura de nimic. Nu ţi-aş fi de niciun ajutor. Aş greşi şi ţi-aş face rău. Maiorul Carruthers ştie asta şi din acest motiv nu-mi permite să iau parte la acţiune.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, se auzi o bătaie în uşa din faţă. Lui Catherine îi trebui un minut pentru a-şi reaminti că nu mai era niciun servitor în casă care să răspundă.

Când se ridică, *El Grande* i se adresă din nou:

— Ne-am spus tot ce era de spus, nu-i aşa?

— Nu, te rog să nu pleci. Nu ne-am văzut de atâta vreme. O să scap cât se poate de repede de persoana care a venit, apoi o să mai discutăm, da?

— Voi face o scurtă plimbare prin grădină, zise el.

CAPITOLUL 9

Catherine îl urmări cu privirea pe *El Grande*, apoi se grăbi să deschidă uşa de la intrare. În primul moment n-o recunoscu pe doamna care se afla pe treptele casei, îmbrăcată în negru şi cu un voal pe faţă. Când aceasta o împinse şi intră, o recunoscu.

— Amy!

Catherine nu ştia la ce să se aştepte, dar atitudinea dură a surorii ei îi spulberă toate speranţele. Cu o voce joasă, Amy îi spuse:

— Vreau să stăm de vorbă, Cat.

Amy îşi roti privirile prin încăpere, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se mai află nimeni acolo şi, înainte ca sora ei s-o poată opri, o porni spre birou.

Nu fuseseră aprinse lumânările, dar flăcările din şemineu luminau încăperea creând o atmosferă intimă. Amy făcu câţiva paşi prin încăpere, îşi ridică voalul de pe faţă şi o abordă direct.

— Nu am venit în vizită. Din acest motiv nu trebuie să mă primeşti în salon. Ceea ce am să-ţi spun se potriveşte cu intimitatea biroului tău. Vreau să discutam despre Wrotham.

Catherine rămase surprinsă.

— Ce este cu Wrotham? întrebă ea.

Amy era agitată.

— Eu nu m-am născut ieri, Cat. Ştiu când unui bărbat îi place o fată, iar Wrotham te place. Cât de departe aţi ajuns? Asta vreau să ştiu.

Catherine îngheţă. Se întreba dacă nu cumva Amy ştia că ea era căsătorită cu Marcus.

Tăcerea lui Catherine stârni un torent de vorbe din partea lui Amy.

— Eşti o proastă! N-ai înţeles că te joci cu focul? N-o să te ia de nevastă. O să se însoare cu o femeie din propria-i clasă socială. Aşa se obişnuieşte.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Catherine, care nu mai înţelegea nimic. Nici prin gând nu-mi trece să mă mărit cu Marcus.

Amy păli şi ea trase aer adânc în piept.

— Nu ştii ce vorbeşti. Nu eşti făcută să fii amantă. Nu ştii ce se întâmplă cu o fată când amantul ei se plictiseşte de ea. Eu îţi vorbesc în cunoştinţă de cauză. Vrei să ajungi ca mine? Dacă vrei să faci acelaşi lucru, continuă. Un singur pas greşit, şi-ţi poţi lua adio de la orice speranţă de a avea un cămin, soţ, copii. Vei avea numai protectori. Asta îţi doreşti? Nu fi prostuţă. Niciun bărbat nu merită acest sacrificiu.

Tirada lui Amy continuă, iar Catherine pricepu mult mai multe decât voia să spună Amy. Îi ardeau ochii şi nu-şi găsea cuvintele

pentru a exprima ceea ce simţea.

— Amy, zise ea într-un târziu, te înşeli. Wrotham nu înseamnă nimic pentru mine. El m-a văzut ieşind de la tine şi m-a confundat cu altcineva – o persoană cunoscută lui. Era curios să ştie mai multe despre mine. Asta este tot.

— Tu nu-l iubeşti?

— Abia l-am cunoscut.

— Nu minţi, Cat. Nu minţi în privinţa asta.

— Nu te mint.

Toată hotărârea cu care vorbise Amy până atunci dispăru. Se întoarse, pentru că o pală de vânt mişcă uşile. O privi pe Catherine, apoi spuse cu voce tare:

— Intră, Marcus. Ai fost descoperit. Nu te mai ascunde.

Când văzu că nu se întâmplă nimic, ea se îndreptă spre grădină şi deschise uşile cu forţă. Un bărbat înalt şi brunet păşi înăuntru. Lumina care îi bătea chiar în faţă nu-i dădea posibilitatea să-i distingă trăsăturile. Apoi, când acesta se mai apropie, Amy îşi dădu seama că nu era Marcus şi se mai relaxă. Tânărul cam de vârsta lui Cat părea un avocat sau un director de şcoală, după îmbrăcămintea pe care o purta.

Amy îşi zise că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu zâmbea, dar ea simţi un val de căldură care se revărsa din fiinţa lui. Ochii, acoperiţi de gene dese erau aproape negri. Amy se întrebă cât de mult auzise tânărul din conversaţia lor, şi obrajii i se colorară subit.

— Cred că eşti sora lui Catherine, zise el. Îmi cer scuze că nu mi-am făcut simţită prezenţa mai devreme. N-am vrut să trag cu urechea.

Catherine o privi întrebător pe sora ei. Întrucât lui Amy îi cam lipsea inspiraţia, se hotărî să spună adevărul ca să mai atenueze din gravitatea faptului că fusese prinsă cu un bărbat tânăr şi frumos, fără a mai fi cineva de faţă.

— Robert este preot, zise ea.

Amy rămase o jumătate de oră. Nu-şi propusese să stea atât de mult, dar Cat adusese o sticlă de lichior şi prăjituri cu prune, insistând să sărbătorească ziua surorii ei. Amy fusese impresionată, dar şi-ar fi dorit să poată fugi cât mai repede de acolo ca să se ascundă undeva. I se părea că tânărul preot, părintele Robert, îi poate citi gândurile şi asta îi displăcea profund.

Sperase să poată discuta între patru ochi cu Cat, să-i mai pună câteva întrebări despre Marcus, dar n-o putu face din cauza preotului. Pe lângă faptul că făcuse imposibilă discuţia, se mai şi invitase să o însoţească pe drumul de întoarcere în oraş, şi ea nu-l refuzase. Nu înţelegea de ce nu se simţea în largul ei, în prezenţa acestui bărbat. El nu făcuse nicio aluzie la discuţia dintre cele două surori. De fapt, nici

nu vorbea prea mult, însă Amy îi surprinse privirea aţintită asupra ei.

În trăsura pe care o închiriase, Amy îl privi pe cel care stătea pe bancheta din faţă. Renunţase la cupeul ei mult prea elegant, pentru a evita eventualele întrebări în legătură cu Cat. Despre ea, nu-i păsa ce spunea lumea. Era imună la bârfă. Dar cu Cat, lucrurile stăteau altfel.

Bărbatul privea pe geamul trăsurii, iar Amy profită de ocazie pentru a-l studia. Se deosebea total de bărbaţii din lumea ei. Purta un costum destul de modest. Deşi se exprima fără cusur, Amy îşi spuse că omul nu era londonez, ci irlandez, judecând după înfăţişare. Tânărul avea acel aer nevinovat, propriu celor care trăiesc departe de răutăţile lumii. Reprezenta tot ceea ce ea nu va mai putea fi vreodată. Amy simţi un nod în gât, iar când privirile li se întâlniră, simţi nevoia să se explice:

— Nu mi-e ruşine cu ceea ce sunt, zise ea încet.

— Dar ce eşti tu, Amy? o întrebă el cu blândeţe.

Ochii ei negri îl priviră îndelung.

— Ştii ce sunt. Ai ascultat discuţia mea cu Cat. Presupun că ştiai înainte ca eu să fi deschis gura. Cred că ai aflat totul de la Cat. Deci dumitale ţi se confesează?

— De ce eşti atât de pornită împotriva mea?

— Îi urăsc pe cei care mă judecă. Eu nu am voie să mă spovedesc nimănui.

El îi zâmbi:

— Te rog să mă crezi că sunt ultima persoană care ar putea să judece pe oricine altcineva.

O spusese cu atâta sinceritate încât Amy se întrebă ce ar trebui să înţeleagă din această afirmaţie.

Bărbatul ridică din umeri:

— Oamenii au atitudini ciudate faţă de preoţi. Unii ne consideră ca pe nişte sfinţi, deşi nu e cazul. Suntem alcătuiţi ca toţi ceilalţi şi tentaţi de aceleaşi lucruri ca ceilalţi bărbaţi. Eu am fost preot cândva. Am înţeles însă destul de repede că nu aveam vocaţie pentru această meserie. Din fericire, nu fusesem hirotonisit. Eram încă în postulat. Acum sunt mirean şi trăiesc la mănăstirea de călugări Marston. Se lăsă tăcerea, iar Amy se hotărî să afle mai multe despre el.

— De unde te cunoaşte Cat?

— Suntem din ordinul benedictin şi ne ocupăm de acţiuni de binefacere. Catherine sprijină toate activităţile noastre. A donat bani, haine şi, uneori, a primit în casa ei persoane fără adăpost.

— Da, cred, ceea ce îmi spui o caracterizează.

El începu sa râdă:

— Noi căutăm mereu binefăcători. Văzând că Amy nu spune nimic, el continuă: Există atâta suferinţă pe lume, atâtea lucruri care ar putea fi făcute pentru sărmani. Acesta a devenit scopul vieţii mele.

Amy îl privi cu răceală:

— Lasă-mă în pace, frate Robert. Găseşte-ţi alţi binefăcători. Eu nu mai am nimic de dăruit.

— Nu mă refeream la bani.

— Nici eu.

Pentru ea era prea târziu, nu putea da timpul înapoi. Îşi frecă braţele cu palmele şi îşi repetă acest lucru, străbătând dormitorul cu paşi mari. *Era prea târziu ca să mai dea timpul înapoi.* Se opri. Nu ştia ce anume o făcuse să ajungă în starea aceea: scurta întâlnire cu Cat sau cea cu preotul. Sau, amândouă. Acestea se adăugau unei vechi nelinişti, cam ciudate care o bântuise în ultimul an; Amy simţea că începe declinul. De ce atâta nelinişte? În fond, avea existenţa asigurată.

Se privi în oglindă, apoi se întoarse de parcă n-ar fi vrut să se mai vadă. Era frumoasă, dar de la această frumuseţe i se trăseseră toate necazurile.

Probabil că sora ei o considera ceva mai mult decât o prostituată obişnuită, dar ea nu accepta asta. Avusese vreo patru, cinci protectori şi o serie de amanţi care nu se deosebiseră mult unul de celălalt, cu excepţia primului.

Totul începuse de la Ralph. Fugise cu el, convinsă că acesta o va lua de soţie. Cel puţin aşa îi promisese. Dar n-o luase de soţie. Ba chiar o părăsise. În schimb, Marcus fusese destul de bun cu ea şi nici n-o minţise. Şi Clive... îl iubise pe Clive.

Maiorul Clive Barron o instalase la Lisabona, acolo unde armata britanică lâncezea în aşteptarea fondurilor şi rezervelor strategice pentru continuarea războiului. Pe vremea aceea avusese propria ei casă. Totul decursese bine, până în ziua în care tatăl ei o recunoscuse, pe când cobora din propria-i trăsură. Avusese loc o ceartă cumplită. Clive încercase s-o apere şi-l împinsese pe tatăl ei. Nu ştiuse că acela era tatăl ei. Atunci se petrecuse nenorocirea. Tatăl ei căzuse şi se lovise cu capul de asfalt. Încercase să se ridice, îşi pierduse echilibrul, apoi căzuse cu faţa în jos şi nu se mai ridicase.

Amy fusese nevoită să dea ochii cu Cat, pe care n-o mai văzuse de câţiva ani şi să-i aducă vestea morţii tatălui lor. Atunci Cat o rănise profund învinuind-o, şi orice relaţie între ele încetase.

Dumnezeule, cum de ajunsese atât de rău? Nu-şi dorise decât să fie iubită. Când îl întâlnise pe Ralph, se considerase cea mai norocoasă fată din lume. Apoi trezirea la realitate fusese brutală. O părăsise fără a-i lăsa niciun ban. Nu putea să facă aceeaşi greşeală de două ori. N-avea de gând să o lase pe Cat sau pe preot să-i influenţeze viaţa. Era prea târziu ca să dea timpul înapoi.

Îşi scoase rochia, suflă în lumânare şi se culcă. Somnul o ocolea. Se

întoarse pe o parte, dar tot nu reuşi să adoarmă.

CAPITOLUL 10

La o săptămână după ce acceptase să joace rolul soţiei lui Marcus, Catherine se trezi într-o cabană de vânătoare, lângă Stamford, Leicester. Abia acum realiză că nu ţinuse cont de toate consecinţele pe care le avea hotărârea luată.

Trebuia să se pregătească pentru rolul pe care se hotărâse să-l joace. Marcus o determinase să înveţe spaniola, pentru a convinge lumea că era Catalina. Din acelaşi motiv luase şi lecţii de echitaţie şi de tir. Îi era destul de greu să pretindă că este novice în aceste două domenii, când în realitate era un adevărat as în materie.

Rămăsese o singură problemă pe care trebuia s-o mai rezolve, şi de care se temea – nu-şi vopsise încă părul. Marcus credea acum că ea era Catherine. Testul final urma în clipa în care îşi schimba înfăţişarea, înainte de a porni spre Londra. Trebuia să-i convingă pe toţi că ea era Catalina, iar pe Marcus că este Catherine.

— *Me llamo Catalina Lytton* (Mă numesc Catalina Lytton), zise Catherine, cu accentul ei englezesc.

Profesorul lui Catherine, señor Matales, îi repetă aceste cuvinte de câteva ori, încercând s-o facă să-şi îmbunătăţească pronunţia. În sinea lui credea că femeia nu era decât o actriţă, care încerca să-şi perfecţioneze ultimul rol, cu ajutorul soţului ei, departe de Londra.

Servitorilor care veniseră la cabană li se spusese de către señor Matales că domnul şi doamna Lytton erau actori şi aveau să petreacă vreo două săptămâni acolo. O dată plecaţi, nimeni nu avea să-i mai întâlnească. Familia lui Marcus ştia că acesta plecase în Spania să-şi aducă soţia, a cărei absenţă îndelungată nu şi-o explica. Catherine apelase tot la „doamna Wallace”, a cărei însoţitoare pretinsese că era, pentru a-şi justifica anul pe care-l petrecuse cu partizanii. Acum aceasta o invitase, după cum îi spusese ea lui McNally, pentru un turneu prelungit pe continent. Dată fiind pacea care domnea în Europa, ea acceptase oferta întrucât totul se desfăşura pe spezele bătrânei doamne.

— *Me llamo Catalina Lytton,* zise profesorul.

— *Me llamo Catalina Lytton,* repetă Catherine, dar fără a-l imita perfect. Ea vorbea bine spaniola, dar nu voia ca acesta să-şi dea seama.

— *Buenas noches, mi esposo.*

— *Buenas noches, mi esposo,* repetă Catherine.

Mai era un detaliu pe care ea îl scăpase din vedere. Se presupunea că Marcus era soţul ei. De la început, ea se asigurase că avea propriul ei dormitor. Dar, în prezenţa altora, nu-l putea ţine la distanţă pe Marcus care insistase se lăse impresia că sunt un cuplu fericit. Ca

atare, el o mângâia destul de mult, îi fura sărutări şi o tachina. Îi plăcea să glumească cu ea, îşi aminti Catherine din episodul Isabella din Spania. În acea dimineaţă el o luase pe genunchi şi o sărutase tocmai când intrase slujnica aducându-le ceaiul. Catherine se simţise tentată să-l plesnească; o anume sclipire din ochii lui o convinse că el îi ghicise intenţia. Nu-l putea lovi de faţă cu slujnica. Îşi duse mâna la buze, amintindu-şi de sărutul lui. În clipa aceea Marcus apăru în cadrul uşii şi se opri aşteptând ca ea să-l observe. O studie, aşa cum făcuse în ultima săptămână şi, spre dezamăgirea lui, descoperi că fata semăna prea mult cu soţia lui.

Catherine făcea tot posibilul să-i scape, să-l ţină la distanţă, ceea ce îl incita. Doar Catalina mai reuşise să-i trezească aceste sentimente.

Marcus îşi zise că „soţia" lui se deosebea mult de Catalina. Era inteligentă, spirituală, o fată interesantă. Îl amuza, şi asta era ceva ce Catalina nu reuşise să facă. Chiar şi privirile ei reci, care voiau să-l intimideze, îl amuzau. Probabil că ea nu era conştientă că-l doreşte. Dincolo de această atitudine mai rece, intuia că fata este o aventurieră şi voia să fie alături de ea şi să-i ofere tot sprijinul.

Din moment ce el era căsătorit, iar ea nu dorea să se căsătorească, singura soluţie era să-i devină amantă. El observase că fata era interesată de aspectele materiale ale vieţii şi era gata să plătească destul de mult pentru a o avea în preajmă.

Marcus îşi dădea seama că trebuie să-i dea răgazul de a se obişnui cu sărutările lui.

— *Buenos dias, mi esposa.*

Vocea lui o făcu să tresară. Marcus purta o pereche de pantaloni din piele de căprioară, cizme negre înalte, o jachetă gri de călărie şi nu părea conştient de impresia pe care o crease asupra ei. Văzând-o că-l priveşte lung, el îi zâmbi.

Acel zâmbet o aduse pe Catherine la realitate:

— *Buenos dias, mi esposo.*

— Cred că este timpul pentru lecţia de echitaţie, spuse el.

Ea păru uşor dezamăgită, apoi scuzându-se la profesor, îl urmă pe Marcus.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea erau aceste lecţii de echitaţie, dar nu-i putea spune asta lui Marcus. Singurii cai pe care îi avusese familia ei fuseseră nişte ponei cuminţi care trăseseră şareta tatălui ei. Un doctor de ţară nu-şi putea permite să aibă un grajd pentru cai şi Marcus era conştient de asta. El ştia şi de iapa aceea, Vixen, care aparţinea unui vecin şi pe care ea o îngrijea de câteva luni.

Catherine învăţase să călărească în Spania. *El Grande* îi fusese profesor şi tot el o instruise cum să se apere singură. Oricine putea învăţa să călărească, dacă era nevoie. În clipa aceea şi-ar fi dorit să galopeze undeva pe câmp... dar asta era imposibil de faţă cu Marcus.

Imediat ce feciorul o scoase pe Daisy, calul pe care îl alesese Marcus pentru ea, Catherine îşi intră în rol. Se obişnuise cu el încă de când venise la cabană. De fapt, devenise o a doua natură. Cu o voce pe care numai el putea s-o audă, pe un ton plângăreţ, ea îi spuse:

— Chiar trebuie s-o fac? Ştii că n-o să ajung o călăreaţă strălucită în scurtul timp pe care îl petrecem aici.

— Sunt conştient de asta. Sper doar că vei reuşi să-ţi stăpâneşti calul şi că vei avea o poziţie mai demnă în şa.

Catherine mimă furia:

— Dar ştiu să călăresc! Întreabă-l pe McNally. Şi pe Emily Lowrie. Am ieşit de multe ori cu Vixen.

— Sărmana iapă, zise Marcus, râzând. Probabil că te crezi şi o bună trăgătoare?

Îi fixase o ţintă şi o pusese să ochească. Catherine încărcase pistolul cu mişcări sigure, dar fusese atentă să nimerească departe de ţintă.

— Ştiu să ochesc, spuse ea. Dar m-am emoţionat. Asta este tot.

— De fapt, nu-ţi reproşam nimic. Dacă ai fi fost Catalina, n-ai fi greşit ţinta.

— Catalina, Catalina, mereu îmi vorbeşti de ea. Oare femeia asta ştie să le facă pe toate chiar atât de bine?

Era clar că vorbele lui o deranjaseră.

— Ce vrei să spui?

— Mi se pare mie, sau eşti încă îndrăgostit de ea?

Marcus se crispă.

— Nu fi absurdă. N-am fost niciodată îndrăgostit de ea. Catalina Cordes este o intrigantă care merită tot ceea ce va primi. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să continuăm lecţia de echitaţie.

Ea zâmbi pentru a-şi masca satisfacţia. Deci nu greşise, el se jucase cu sentimentele bietei Catalina. Nu, ea nu avea de gând să regrete mariajul ei, iar el putea să ardă în focul iadului.

Prinzând-o de mijloc, Marcus o ridică în şa.

— Nu, nu te agăţa de frâu, o certă el. Îi mai arătă încă o dată cum trebuia să procedeze ca să nu rănească gura calului. Relaxează-te, îi spuse el. Daisy este blândă ca un miel.

Îi urmă instrucţiunile, lipsită de entuziasm.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Călărim până la adăpost, spuse Marcus.

— Adăpost?

— Căsuţa care se vede deasupra văii.

— A, da, aceea.

Nu era o casă în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un adăpost pentru cei surprinşi de furtună. De acolo se deschidea o privelişte încântătoare.

— O să mergem la pas, zise el.

Catherine se întrebă ce-ar spune Marcus dacă ar afla că ea lăsase în urmă multe patrule ale francezilor galopând pe dealurile Spaniei.

— O să încerc să ţin pasul.

Fu un drum plictisitor şi Catherine oftă uşurată când ajunseră la destinaţie. Nu se simţea în largul ei din cauza modului în care Marcus o supraveghea, o atingea sau o îndruma să ţină frâul sau să stea bine în şa.

În fond la ce se aşteptase? Marcus era un ticălos, iar ea o biată fată. Oare îşi închipuia că următoarea femeie care îi va cădea în plasă va fi ea? La naiba! În fond, bărbatul acesta reacţionase exact aşa cum îşi închipuise ea.

— Ce este, Catherine? La ce te gândeşti? Marcus descălecă şi-şi priponi calul de o bârnă a adăpostului.

Felul în care o privea îi reaminti că trebuia să fie foarte precaută. Acest bărbat ştia să-i citească gândurile şi asta îl făcea de două ori mai periculos.

— Mă tem de întâlnirea cu familia ta. Cred că temerile mele sunt îndreptăţite.

Marcus stătea lângă calul lui Catherine, privind-o printre gene.

— Pune mâinile pe umerii mei, zise el.

Când Catherine se execută, el o luă din şa, dar nu-i dădu drumul imediat, aşa cum ar fi trebuit s-o facă, ci o ţinu aproape de el. Privirile lui zăboviră asupra gurii ei.

Când întoarse capul, Catherine respiră uşurată.

— Marcus... ce spune familia ta despre această căsătorie? Catherine se eliberă din braţele lui. Vorbeşte-mi despre ei, ca să ştiu la ce să mă aştept.

Marcus zâmbi.

— Chiar te preocupă ce crede familia mea?

— Ce vrei să spui?

— Cred că eu îţi stârnesc teama, zise el făcând o grimasă.

— Trebuie să înţelegi şi să accepţi că eu nu sunt soţia ta. Ne prefacem doar, Marcus. Apoi ridică glasul: Dacă încerci să depăşeşti limita, plec imediat la Hampstead. Ai înţeles?

— Încerc s-o fac, zise el cu acelaşi zâmbet.

Catherine se întoarse, prefăcându-se interesată de peisaj.

— Sunt nervoasă pentru că n-am avut de-a face cu aristocraţia, zise ea, ca să nu mai vorbim despre rolul pe care trebuie să-l joc.

Marcus, aflat în spatele ei, întinse mâna şi o întoarse spre el:

— Mama mea vitregă e fiica unui croitor. Înalta societate n-o acceptă nici acum. Am crezut că ştii acest lucru.

— Nu este acceptată? Catherine era surprinsă.

— Să înţeleg că nu cunoşti povestea familiei mele, cu onoarea pătată?

— Nu! Ea ştia o altă istorie cu o onoare la fel de pătată, cea a familiei ei.

— Nu prea mi-l amintesc pe tatăl meu. A murit când eram destul de mic. Din câte am aflat, n-am prea avut ce pierde. Era un afemeiat. Când mama a murit la naşterea mea, el şi-a pierdut şi bruma de decenţă pe care o avea. A zărit-o pe Helen Shore, mama mea vitregă, pe o stradă din Londra. Ea avea optsprezece ani, iar el se apropia de patruzeci. Fata l-a vrăjit. Deşi la început ea l-a respins, asta nu l-a oprit pe tata. A furat-o şi a adus-o la castelul din Warwickshire.

— Ce tip încântător, remarcă ea cu ironie, gândindu-se că aşchia nu sare departe de trunchi.

Marcus îi ghici gândurile şi zâmbi:

— N-a fost primul nobil care a încălcat legea. Toate acestea se petreceau pe la 1785. Acum, lucrurile stau altfel. Nu mă privi aşa. Eu n-am răpit nicio tânără până acum. Îţi vorbeam despre tatăl meu. Te asigur că nu semăn cu tata.

Catherine îi răspunse cu răceală:

— Poate că ar fi mai bine să te compari cu alte persoane.

— Cu cine ai vrea să mă compar, Catherine? Cu Melrose Gunn?

Fata se încruntă.

— Marcus, spune-mi ce s-a întâmplat când tatăl tău a răpit-o pe mama ta vitregă?

— S-au căsătorit într-o capelă, la Wrotham. Au avut împreună doi băieţi şi o fată. Făcu o pauză, apoi continuă: Nici această căsătorie nu l-a schimbat. A continuat s-o înşele şi şi-a găsit sfârşitul într-un duel pentru nevasta altuia.

— Cred că ai avut o copilărie nefericită.

— Nu, nu se poate spune asta. Tata n-a prea fost prezent. După ce a murit nu i-am simţit lipsa.

Lui Catherine i se făcu milă de Marcus. Când murise mama ei, avusese impresia că lumea se sfârşise.

— De ce nu este primită în societate mama ta vitregă?

Marcus mergea alături de ea şi părea absorbit de peisajul care se deschidea în faţa ochilor lui. Îşi lăsă privirile să se desfete cu frumuseţile văii străbătută de un râu, flancat de copaci minunat coloraţi. Marcus se întoarse spre ea.

— Lumea n-a acceptat faptul că el s-a căsătorit cu fiica unui croitor. Au preferat s-o considere amanta lui. Când prietenii tatălui meu veneau în vizită, soţiile lor nu-i însoţeau.

— Dar nu este drept.

— Da, nici mie nu mi s-a părut normal, însă la vremea respectivă eram prea mic pentru a înţelege asta.

— Tatăl tău chiar s-a căsătorit cu ea?

— Desigur. Helen îl are martor pe capelan, iar căsătoria a fost

înregistrată în registrul capelei.

— Şi atunci, lumea de ce se îndoieşte?

— Din cauza unei brăţări, aşa-numita brăţară de cununie Wrotham, o moştenire de familie, care a aparţinut pe rând fiecărei mirese. Tradiţia a început cu primul conte. Mama mea a purtat-o, dar tata nu i-a dat-o noii lui neveste şi nimeni nu ştie unde se află acum acest obiect.

Catherine păru că se gândeşte la ceea ce aflase. Marcus o privea uşor amuzat.

— Ce este? întrebă el. Nu mai ai întrebări?

Catherine îl săgetă cu privirea.

— Trebuie să ştiu toate acestea dacă urmează să trec drept soţia ta. Dar să vorbim despre fraţii şi sora ta vitregă. Nu mi-ai spus nimic despre ei.

— Cred că nu are rost. Îi vei cunoaşte curând. De altfel, în ultimii ani n-am prea stat pe acasă şi ne-am înstrăinat. Dar nu-ţi face probleme, Cat. Nu te vei confrunta cu nimic deosebit. Poţi face faţă situaţiei.

Acest „Cat" o deranjă. Numai Amy îi spunea aşa. Era un apelativ prea intim şi nu se potrivea relaţiilor dintre ei. Se abţinu să-l atenţioneze, ştiind că oricum n-o lua în serios.

— Nu se pune problema mea, Marcus, ci a Catalinei. Sper că voi reuşi să fac faţă aşteptărilor şi pretenţiilor tale.

— Nu te deosebeşti prea mult de Catalina.

Remarca lui o irită.

— Ei, lasă asta, zise ea în cele din urmă.

Marcus îşi puse mâinile pe umerii ei. Catherine era acum sigură că Marcus n-o mai suspecta, şi cu toate astea nu se simţea în largul ei. Nu avea voie să greşească.

— Reuşeşti să derutezi pe toată lumea, zise el. Arăţi ca o adevărată doamnă. Nimeni n-ar ghici că eşti A. W. Euman, cel mai citit comentator de la *The Journal,* sau că porţi un pistol în manşon. Pe Catalina nimeni n-ar fi suspectat-o că făcea parte dintr-un grup de partizani şi că lupta ca un bărbat.

Catherine se eliberă din braţele lui. Nu-şi dădea seama ce o alarma cel mai mult: privirile lui admirative sau felul în care reuşea să stabilească nişte legături ce-l duceau foarte aproape de adevăr.

Încercă un zâmbet:

— Dacă vreau să trec drept Catalina, trebuie să încalec din nou pe Daisy şi să mai exersez.

Se întoarse şi se îndreptă spre calul priponit. Marcus o urmă.

— M-am tot gândit, Marcus, dacă am prevăzut totul. Eu n-o să fiu niciodată capabilă să călăresc ca un partizan spaniol. N-am putea găsi o explicaţie rezonabilă faptului că evit echitaţia? Catherine voia să-l

convingă că ea şi Catalina nu aveau nimic în comun.

— Ce motiv sugerezi?

— Sunt convinsă că vom găsi nişte explicaţii plauzibile. Cât despre limba engleză, am găsit şi pentru asta o explicaţie. N-aş vrea să vorbesc prea mult spaniolă. Vom spune tuturor că am crescut cu guvernantă din Anglia şi de aceea vorbesc fluent şi cu accent.

— Catalina cunoştea doar câteva cuvinte englezeşti.

— Dar nimeni nu ştie asta, nu? Marcus, dacă tu crezi că nu-mi joc bine rolul, ar trebui să renunţăm.

Marcus zâmbi sesizând dorinţa ei de a scăpa. Să renunţe la tot planul? În niciun caz. Acum nu se mai gândea la aducerea lui *El Grande* şi a Catalinei în faţa justiţiei. Nu se gândea decât la faptul că o va avea pe Catherine în casa lui timp de câteva luni. Şi asta-i făcea o deosebită plăcere.

Marcus o prinse de mijloc şi o ridică în şa.

— Sunt convins că te vei descurca foarte bine, zise el. Nu ştiu de ce îţi faci probleme. Eşti o actriţă talentată.

Catherine îi evită privirile.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea aproape în şoaptă.

Seara, târziu, Catherine îşi completă însemnările destinate maiorului Carruthers. Deocamdată nu era nevoie să le ascundă. Oricine le-ar fi citit, le-ar fi luat drept pagini din jurnalul unei doamne. A doua zi urma să le lase, ca din întâmplare, în camera de muzică. În dimineaţa următoare, ele dispăreau. Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, ar fi trebuit să menţioneze parola pe una din pagini. În caz de urgenţă, putea apela la Crewe, noul grădinar, care începuse să lucreze acolo înainte de sosirea ei şi a lui Marcus.

Până acum, totul decursese fără niciun fel de probleme, dar adevărată încercare se ivea la orizont, o dată cu vopsirea părului. Trebuia să existe un mod de a-l păcăli pe Marcus.

Catherine se privi îngrijorată în oglindă şi nu-i plăcu ceea ce văzu. Acum, cu părul negru, era Catalina întreagă. Planul ei nu va funcţiona niciodată! Când o va vedea, Marcus îşi va da seama. De altfel, aştepta să vadă rezultatele pe care le obţinuse Catherine. Se afla la uşă, dar nu îndrăznea să-i deschidă.

— Cat?

Nu avea încotro. Trebuia să treacă şi această probă. Ce altceva putea face? Luă ligheanul cu vopseaua de păr şi vărsă din conţinutul lui pe covor, pe scaune, chiar şi pe rochia ei. Plănuise asta, dar se îndoia de rezultat.

— Catherine, te rog, lasă-mă să intru.

Îşi şterse mâinile pe un prosop. Era a treia oară când el solicita să

intre. Inspiră profund, îşi trecu mâinile prin coama de păr şi se duse spre uşă. Când o văzu, lui Marcus îi pieri zâmbetul. Privirile li se întâlniră. Instinctiv, Catherine vorbi prima:

— Ar trebui să te ucid pentru ce m-ai pus să fac, strigă ea şi fugi spre oglindă. Uită-te la mine, se lamentă ea. Arăt ca vrăjitoarele din *Macbeth*. Nu mai sunt eu! Nu mi-aş fi închipuit... eram o fată drăguţă. Doamne, ce mi-am făcut!

Marcus îşi reveni. O secundă i se păruse că o recunoaşte pe Catalina. Catherine avea dreptate. Nu-i stătea bine cu părul negru.

— Vrăjitoare, zici? E prea mult spus. Apoi, văzând în ce stare se afla încăperea, începu să râdă. Cat, ce naiba ai făcut aici? Locul ăsta arată ca un abator.

Ea pufni dispreţuitor:

— Îţi vine să râzi? Vopseaua asta s-a scurs peste tot. Ar fi trebuit să-mi vopsesc părul în baie, nu aici, în lighean. O, Marcus, nu cred c-o să meargă. N-o să arăt niciodată ca o spaniolă. M-am transformat într-o englezoaică urâtă.

— Nu-i chiar atât de rău.

Ea îl privi uimită, nevenindu-i să creadă, apoi, arătând spre oglindă, zise:

— Chiar aşa arată soţia ta?

Marcus şedea cu bărbia sprijinită în palme şi o studia. Catherine de-abia mai respira:

— Ei?

Marcus clătină din cap:

— Când încerc să mă gândesc la Catalina, nu-mi mai pot aduce în faţa ochilor figura ei. Nu mai văd decât chipul tău.

— Ar trebui să mă simt flatată.

— Îmi amintesc că avea o aluniţă, chiar aici. Îi atinse încet colţul gurii cu un deget.

— O aluniţă? Ea nu avusese acea aluniţă niciodată. Oare Marcus o punea la încercare?

— Sau poate că nu avea. Nu-mi mai amintesc.

Catherine îl privi fix:

— S-ar părea că soţia ta nu ţi-a lăsat o impresie prea puternică. Brusc simţi că o cuprinde furia, deşi nu avea niciun motiv. A existat vreo femeie în viaţa ta care să-ţi lase o impresie puternică, Marcus?

El îi zâmbi cu viclenie:

— Tu, Cat. O luă în braţe, dar ea îşi propti palmele de pieptul lui. Ce naiba! Marcus îi dădu drumul şi făcu un pas înainte. Capotul tău este ud? Se uită la petele de vopsea de pe mâini.

— Te-ai murdărit de vopsea şi pe cămaşă. Nu pune mâna. Vopseaua asta se întinde foarte repede. Luă un prosop şi începu să şteargă petele.

— La naiba, Cat! Se întind şi mai tare! Marcus o porni spre uşă.

Catherine stătea în mijlocul încăperii cu claia de păr vopsit negru.

— Trebuie să-i faci ceva părului ăsta, zise Marcus. Unge-l cu ceva. Nici nu ştiu ce ai putea să-i faci. Nu uita, mâine ne trezim de dimineaţă.

Când uşa se închise în urma lui, Catherine oftă şi căzu pe pat.

CAPITOLUL 11

În dimineaţa următoare, Marcus şi Catherine porniră spre Londra. Plecaseră ca domnul şi doamna Lytton şi când ajunseseră acasă la Marcus, în Cavendish Square, deveniseră contele şi contesa de Wrotham. Era debutul lui Catherine în societatea londoneză şi primul test, ca soţie a lui Marcus, înainte de a face cunoştinţă cu familia lui din Warwickshire.

Naşa lui Marcus îi invitase la o petrecere de bun sosit, organizată în St. James Square. Lady Tarrington nu dădea niciodată petreceri dacă nu strângea cel puţin treizeci de invitaţi.

— Te rog să nu-ţi faci probleme, să nu te crispezi, zise Marcus. Te vei descurca de minune.

O ajută să urce în trăsură, apoi urcă şi el.

— Nu pot să nu-mi fac probleme, îi răspunse Catherine. Am prieteni la Londra. Dacă mă recunoaşte vreunul dintre ei?

— Cine?

— Prietenii mei, Emily şi soţul ei, sau Melrose Gunn. De fapt ea se gândea la sora ei.

— Aici nu vor fi prezenţi, iar dacă se întâmplă să te vadă la teatru sau într-un alt loc public, se vor afla la distanţă. De altfel, vor vedea ceea ce vor să vadă – pe soţia mea.

Interpretându-i greşit tăcerea, Marcus continuă:

— Am mai discutat despre asta deja. Cea mai bună cale de a lansa vestea că soţia mea a venit din Spania este să ieşim împreună. Asta ar trebui să le dea de gândit lui *El Grande* şi Catalinei. Apoi, ne retragem la Wrotham.

Marcus spera că îi va fi mult mai uşor să controleze situaţia la Wrotham. Nu avea de gând să lase totul la iniţiativa lui *El Grande* şi a Catalinei. Voia să-i determine să vină la el.

— Înţeleg toate astea, dar consumul nervos este destul de mare. Dacă oamenii mă recunosc totuşi? Eu am ochii albaştri. Te-ai gândit vreodată la problema asta?

— Îţi faci prea multe probleme. Şi Catalina avea ochii albaştri. De altfel, chiar şi eu sunt convins uneori că eşti soţia mea, deşi cunosc adevărul.

— Chiar aşa? Catherine îi zâmbi privindu-l în ochi.

— Da, zise Marcus. Dar ce ţi-am spus este valabil atâta timp cât nu deschizi gura. Spaniola ta lasă mult de dorit.

Catherine îşi luă un aer îngrijorat.

— Vorbesc spaniolă la fel de bine ca şi tine. Ba, chiar mai bine.

— Dar asta nu înseamnă prea mult, cred că-ţi dai seama.

Catherine răsuflă uşurată. Îşi făcuse probleme inutile.

Marcus n-o lăsă singură niciun moment, iar naşa lui şi prietenii acesteia păreau să agreeze tot ce spunea sau făcea ea. Nu-i puseră nicio întrebare stânjenitoare, deşi nu mai era un secret pentru nimeni faptul că se cunoscuseră în condiţii speciale. Mulţi dintre amicii lui Marcus lipseau, fiind la proprietăţile lor din afara oraşului şi asta îi uşură mult situaţia.

În săptămâna care urmă, se duseră la teatru şi Catherine o zări pe Amy în loja ei, înconjurată de admiratori. Marcus o salută, înclinând capul, dar nu se duse în loja lui Amy, aşa cum făceau mulţi soţi. Doamnele ignorau faptele soţilor, chiar dacă se petreceau sub ochii lor. Amy o privi de multe ori pe Catherine, dar nu păru că o recunoaşte.

Zilele trecură şi, spre surprinderea ei, începu să-i placă ceea ce făcea. S-ar fi simţit chiar foarte bine dacă nu şi-ar fi reamintit mereu că se află într-o misiune, în care Marcus putea fi un adversar. Maiorul Carruthers nu stătea degeaba. În timp ce ea îşi juca rolul, el investiga condiţiile în care avuseseră loc toate crimele, încercând să găsească un element de legătură între ele, în afară de faptul că, la un moment dat, victimele se aflaseră împreună la baza partizanilor lui *El Grande*. Catherine spera că el va găsi dovezi care să-l exonereze pe Marcus. Una era să-l pedepsească pentru ceea ce îi făcuse lui Amy, şi alta să-l vadă spânzurat. Nu-l ura atât de mult. De fapt, se temea că începuse să-l placă.

Aproape în fiecare după-amiază, când vremea le permitea, plecau la plimbare cu trăsura lui Marcus. Nu erau niciodată singuri; permanent îi însoţea cineva care călărea în spatele trăsurii, şi Catherine ştia că omul era înarmat. De fapt, şi vizitiul avea armă. Când raportă acest lucru superiorului ei, subliniind că toate acestea par a veni în sprijinul versiunii lui Marcus, acesta fu de părere că Marcus încearcă astfel să scape de suspiciunile care planau asupra lui şi să-i pună pe Catalina şi pe *El Grande* în centrul atenţiei.

La asta se gândea Catherine în timp ce se îndreptau spre Hyde Park. Marcus o întrebă:

— Te-am văzut vorbind cu unul dintre grădinari, înainte de micul dejun. Despre ce discutaţi?

Grădinarul era Crewe, omul maiorului Carruthers.

— A, da, vorbeam cu Crewe. A fost în Campania Peninsulară, ştiai?

— Da, zise Marcus. De asta l-am şi angajat.

Catherine se întrebă dacă el era suspicios sau încerca doar să facă conversaţie.

— Din moment ce sunt spaniolă, zise ea, omul a crezut că mă interesează subiectul. Desigur, i-am mulţumit că mi-a salvat ţara de

sub dominaţia franceză.

Marcus zâmbi:

— Ai făcut foarte bine, zise el, şi trase de hăţuri oprind caii.

— Tristram, zise el.

Catherine întoarse capul şi văzu un tânăr călare pe un murg frumos. Acesta se desprinsese de grupul de tineri în care se afla şi se îndrepta spre ei. Privindu-l, ea îşi zise că trebuia să fie rudă cu Marcus. Îşi aminti că Tristram era fratele mai mic al lui Marcus.

— Catalina, aş vrea să ţi-l prezint pe fratele meu Tristram.

Vorbele lui Marcus îl făcură pe tânăr să roşească.

— Încântat, zise el. Voiam să spun, bine aţi venit în Anglia.

— Ştim ce voiai să spui, îl întrerupse Marcus, însă nu ştiu ce cauţi tu aici. A început deja trimestrul. De ce nu eşti la Oxford?

— Ce faci, Tristram? Abia aşteptam să te cunosc, zise ea întinzându-i mâna.

Marcus îi privea intrigat, aşteptând răspunsul lui Tristram.

— Ei, ce ai de spus?

— Adevărul este, Marcus, zise Tristram trăgându-şi gulerul, că nu prea mă atrage universitatea. Apoi, începu să se bâlbâie: latina şi greaca – nu-mi plac deloc.

— Să înţeleg că ai picat la examene? O să mai discutăm despre asta. Dar de ce n-ai apărut în Cavendish Square? De când eşti în oraş?

— De vreo săptămână. M-am gândit că... n-ai nevoie de mine acum... că vreţi să fiţi singuri în perioada asta.

Marcus pufni dispreţuitor.

Catherine zâmbi şi spuse:

— Ce înţelept din partea ta.

— Unde stai? îl întrebă Marcus.

— La Carillon. Sunt cu vărul David. Aruncă o privire plină de speranţe în jurul lui. David a venit să cumpere nişte cai. Vocea lui căpătă un ton mai ferm. Am fost la Tattersall's şi în alte locuri. Nu este uşor – făcu o pauză, apoi zise vesel: O, uite-l !

Bărbatul care venea spre ei părea mai în vârstă decât Tristram, avea trăsături frumoase şi părul blond, lung, îi trecea de guler.

După ce se făcură prezentările, Marcus spuse:

— Mă bucur că te văd, David. Au trecut vreo... câţi oare? Vreo doisprezece ani?

— O, poate chiar mai mult, zise David. Mama ta vitregă spune că au trecut cincisprezece.

— Ai fost la Wrotham?

— Da, înainte de a veni în oraş. Mi-a făcut plăcere să revăd familia Lytton după atâta timp. Începu să râdă. Am profitat de ocazie ca să admir caii voştri, dar nu m-am înţeles cu Penn. Acum, după ce am văzut ce poate oferi Tattersall' s, am înţeles că Penn mi-a oferit un

târg.

Marcus zâmbi:

— Poate că o să cădem la înţelegere. În fond eşti, vărul meu. Ce planuri ai?

David puse o mână pe umărul lui Tristram.

— Sunt într-o călătorie de afaceri şi Tristram mi-a fost de mare ajutor. Ştie multe despre cai şi îi cunoaşte pe cei mai buni crescători.

— Da. Tristram ştie multe despre cai şi creşterea lor, zise Marcus cam fără chef. Va trebui să ne mai întâlnim o dată, înainte ca eu şi Catalina să plecăm la Wrotham.

— Voi veni cu plăcere, zise David, înclinând din cap.

Apoi se întoarse spre Catherine căreia i se adresă în spaniolă.

— Tris, te aştept în vizită mâine dimineaţă, îl întrerupse Marcus.

— Pardon? O, da, desigur. Vin negreşit.

— Te aştept.

Când cei doi plecară, Marcus trase de frâie şi caii porniră la pas. Catherine privea într-o parte, gândindu-se la Tristram şi la viitoarea lui întâlnire cu Marcus. Se hotărî să nu intervină în niciun fel, aşa că se limită la un comentariu neutru:

— Se pare că nu ţi-ai văzut vărul de mult timp.

— David locuieşte în Irlanda.

— Dar Irlanda nu este la capătul lumii.

— Ei, hai să spunem că nu suntem o familie prea unită.

— Înţeleg.

— Ţie ce ţi-a spus? Nu prea i-am înţeles spaniola.

Catherine îl privi:

— A zis că sunt cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, că sunt inteligentă, încântătoare şi spirituală şi că tu eşti un bărbat norocos.

Marcus făcu o grimasă.

— La naiba! Nu ţi-a spus decât trei vorbe!

— Ei, vezi, aşa este în spaniolă. Poţi exprima multe în trei cuvinte.

Marcus o privi printre gene. Intenţia lui Catherine de a flirta cu el era clară. Îi apăruseră sclipiri ciudate în priviri şi obrajii i se îmbujoraseră. Slavă Domnului că parul ei închis la culoare era acoperit de bonetă. Nu-i plăcea. Lipsea acea aureolă pe care i-o dădea părul roşu. Îşi imagină o clipă că îi scoate acele din păr şi-i împrăştie buclele pe pernă. Apoi, hainele. Ar fi procedat cu multă blândeţe ca să n-o înspăimânte. Fiecare mângâiere ar fi fost mai intimă decât cea dinainte. Iar atunci când şi ea ar fi fost pregătită, i-ar fi arătat la ce poate s-o ducă un simplu flirt. Se va cufunda în trupul ei şi o va face să trăiască senzaţii pe care nu şi le-a închipuit că există.

Întoarse capul şi privirile li se întâlniră. El urmări cum i se ridicau şi apoi coborau sânii în ritmul respiraţiei. Simţi o dorinţă arzătoare de

a o poseda.

— Ce voia să spună cu „până o să ne mai întâlnim”? îl întrebă Catherine.

Îi luă un minut ca să-şi recapete controlul şi să-şi adune gândurile.

— Ce abilă eşti, Cat. Dar n-o să poţi să mă îndepărtezi mereu. În curând nu va mai merge, Cat.

Ea îi evită privirea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu înţelegi? Crezi că nu văd cât de greu respiri? Ţi-ai dori să-mi simţi mâinile mângâindu-te.

— Nu sunt dispusă să mai ascult ce-mi spui, strigă ea.

— Cat...

— Te rog, Marcus, încetează!

El îi surprinse privirea speriată şi observă felul în care îi pulsa o venă la gât.

— O,la naiba! zise el.

Până la întoarcerea acasă nu mai discutară. El o coborî de pe cal în faţa uşii, apoi se îndreptă spre grajd să ducă armăsarii. Catherine încuie uşa dormitorului şi apoi se rezemă de ea. Tremura din tot trupul...

Îşi reveni după o vreme, amintindu-şi că se afla într-o misiune şi că Marcus era primul suspect. Maiorul Carruthers o prevenise la ce să se aştepte. Ticălosul ştia cum să se poarte cu femeile.

Îşi decalară plecarea spre Wrotham cu o zi, deoarece rochiile pe care le comandaseră nu erau gata. Le comandaseră pe când se aflau în Cavendish Square. Catherine nu făcuse nimic, se lăsase doar măsurată. Marcus şi modista hotărâseră şi Catherine nu se amestecase.

Marcus îi cumpărase îmbrăcăminte, rochii pe care le refuzase o doamnă din înalta societate, una dintre cele mai bune cliente ale salonului. Catherine rămase uimită când pipăi acea minunată rochie din mătase bleu cu garnitură argintie. Luă o alta din mătase albă, împodobită cu trandafiri; avea un decolteu pătrat şi o garnitură la poale. Când mătasea îi alunecă printre degete, ea oftă de plăcere. Brusc, îi apăru în minte imaginea mătuşii Bea, cu predicile ei despre simţuri. Ea considera un păcat faptul că o femeie îşi doreşte haine frumoase. De altfel, se îmbrăca numai în negru. Catherine nu mai asculta de mult sfaturile mătuşii Bea, dar tot mai avea unele reţineri, când încălca regulile acesteia. Era absurd. Devenise o femeie matură. Avea capacitatea de a deosebi binele de rău.

Marcus o observă şi se întrebă ce anume provoca toate acele schimbări de expresie surprinse pe chipul lui Catherine.

— De ce n-o încerci? i se adresă el.

Fata îl privi. De la ultima plimbare cu trăsura, relaţiile dintre ei

rămăseseră cam încordate. Nu se certaseră: îşi căutaseră doar pricină unul celuilalt, ca doi dulăi gata de bătaie. Privindu-l, înţelese că de astă dată n-avea de ce să se teamă şi încercă să-i zâmbească.

— De ce nu? zise ea şi se lăsă condusă de Madame în cabina de probă.

Când reveni, îl găsi pe Marcus aşezat într-un fotoliu comod, aflat în colţul opus al încăperii. Era conştientă de felul în care arăta şi se aşteptă ca Marcus să-i facă un compliment. Madame îşi împreună palmele surprinsă de schimbarea petrecută.

Marcus zise:

— Nu sta acolo, Cat. Vino spre mine. Să vedem cum te mişti în această rochie.

Catherine nu mai purtase rochie cu trenă şi, cu toate că i se păru ceva ciudat, reuşi să păşească destul de bine. Rămase uimită văzându-l pe Marcus, cu mâna la gură, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Madame, zise Marcus, vreţi să ne lăsaţi singuri câteva minute? Doresc să discut ceva cu soţia mea.

— Poftim? zise Catherine, după ce modista închise uşa în urma ei.

— Cat, tu eşti spaniolă, nu o englezoaică speriată care calcă de parcă ar merge pe cuie. Trebuie să intri mai bine în rol. Tu eşti Catalina. Spaniolele se mişcă cu multă graţie, ca nişte feline. O fac în mod deliberat pentru a atrage bărbaţii. Catalina le întrecea pe toate.

De data asta, Catherine se simţi insultată. Ar fi vrut să-l pună la punct, dar n-o putea face în acel moment. Se mulţumi să zâmbească forţat.

— Nu te-am urmărit, deci n-am înţeles ce ai vrut să spui. Poate ai vrea să-mi demonstrezi.

El o privi printre gene.

— O, nu. Cred că n-ar ieşi ceea ce trebuie. Numai o femeie poate face asta. Eu n-am şolduri, ca să-ţi pot demonstra.

— Ce legătură au şoldurile cu ceea ce spui?

— Spaniolele îşi leagănă şoldurile când merg. Încearcă şi tu, Cat.

Catalina nu-şi legănase niciodată şoldurile. Purtase fuste pantalon. Catherine îşi strânse trena şi străbătu încăperea aşa cum ar fi făcut-o Catalina.

Marcus dădu din cap:

— Eşti nemaipomenită. Încearcă încă o dată.

Strângând din dinţi, ea îşi undui şoldurile aşa cum o văzuse pe Juanita, o prostituată în casa căreia ea şi *El Grande* se refugiaseră ca să scape de francezi.

— Nu-i rău, zise Marcus. Cred că te descurci de minune. Păcat că eşti prea slabă. Catalina avea nişte şolduri mai pline.

— Catalina? Fata se opri la timp.

Desigur, Marcus se distra de minune.

— Şi avea un fel de a-i privi pe bărbaţi, de parcă îi hipnotiza.

Fata abia de se mai putea abţine.

— Marcus, şi eu am cunoscut destule spaniole. Toate erau timide.

Marcus o privi amuzat.

— Cat, crede-mă, nu sunt deloc timide.

— Probabil că ai cunoscut-o pe Juanita, zise ea.

— Pe cine?

Drept răspuns, Catherine îl înconjură mişcând din şolduri şi fluturând din gene.

Marcus o privi cu interes.

— Îmi lipsesc nişte informaţii. Nu mă refer numai la felul în care te mişti. Catalina îşi unduia...

— Ce anume? întrebă Cat când îl văzu că ezită.

Marcus ridică din umeri.

— Orice ar fi fost, era ceva ce nu putea fi învăţat. Nu-ţi face probleme, te mişti minunat, Cat.

Deşi conştientă că el glumeşte, totuşi Catherine se supără. Marcus trebuia să spună ceva frumos despre felul în care arăta.

Ţinând capul sus, ea străbătu încăperea şi o chemă pe Madame. Simţind o pală de vânt, se întoarse să vadă ce se întâmplă. În prag apăruse o tânără frumoasă şi cochetă, cu o pelerină albastră. Fata îi zâmbea lui Marcus.

Madam Demeurs, care venise în grabă, o privea cu vădit dispreţ pe noua sosită.

— Doamnă Bryce, zise Madame, cam fără chef.

— Julia. Ce naiba cauţi aici? spuse Marcus.

Julia Bryce începu să râdă şi se îndreptă spre Marcus. Ceea ce auzise despre soţia lui Marcus îi dăduse noi speranţe.

Prietena ei, Harriet Harding, urmărise sosirea cuplului în oraş şi spaniola i se păruse neinteresantă. Ca atare, îşi exprimase convingerea că nu va trece mult timp până când contele îşi va găsi o nouă amantă. Julia decise să nu renunţe la Marcus cu una, cu două. Ea n-o observase pe Catherine care urmărea scena din spatele paravanului cabinei de probă.

Julia făcu o mică piruetă.

— Oh, Marcus, zise ea, cu glas dulce. Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată? Şi ţie, Madame? Este cel mai frumos costum pe care l-am avut vreodată. Apoi, se repezi spre Marcus şi-l sărută.

Privirea lui Catherine trecea de la Julia la Marcus. Deşi era clar că pasiunea pusese stăpânire numai pe doamnă, Marcus nu opunea prea multă rezistenţă. De fapt, nu opunea nicio rezistenţă.

Madame îşi frângea mâinile, scuzându-se că Julia nu-şi rezervase oră. Marcus se eliberă din strânsoarea Juliei.

— Ce surpriză, zise el.

O privire pe care o aruncase peste umăr îl convinse că fata de după paravan văzuse totul. Se apropie şi-i şopti:

— Te rog să mă aştepţi, nu voi întârzia mult.

Zâmbetul lui fu întâmpinat de o privire de gheaţă. Înjurând printre dinţi, el se întoarse spre Julia şi-i oferi braţul, pentru a o scoate din încăpere.

CAPITOLUL 12

Cupeul lui Marcus aştepta afară. El îi spuse birjarului să aştepte şi o conduse pe Julia spre strada Baker, unde făcu semn unei trăsuri.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

Ea încercă să opună rezistenţă, când Marcus îi făcu vânt în trăsura pe care o închiriase.

— Te-am văzut de peste drum, din casa lui Harriet Harding. Marcus, ce se întâmplă? Unde mă duci?

— Ar fi mai bine să auzi numai tu ceea ce am de gând să-ţi spun.

Julia simţea că va fi respinsă, dar nu putea accepta, mai ales după ce auzise despre soţia lui. Marcus era un amant pasional, câteodată chiar violent. Dacă soţia lui ar fi ştiut cu cine are de-a face, ar fi alergat cu lacrimi în ochi la bona ei.

Când se aşezară, Julia atacă:

— Nu încerca să-mi spui că nu mă doreşti, pentru că n-o să te cred. Ţi-am sesizat reacţia când te-am sărutat.

Vorbele ei îl găsiră cu sângele pulsând. Ea râdea încet, atotştiutoare, apoi îi puse o mână, ca din întâmplare, pe coapsă.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat data trecută, în trăsură? Am făcut dragoste chiar aici, pe banchetă. Când văzu flacăra care se aprinsese în ochii lui, întoarse capul. Nu vei obţine de la nicio alta femeie ceea ce-ţi pot da eu, şi mai ales de la soţia ta. Trebuie să recunoşti, Marcus, că nu se compară cu mine.

Văpaia din ochii lui se stinse imediat. El o privi intens şi îl cuprinse dezgustul. Era atât de diferită de Cat. Julia ştia cum să-i atragă pe bărbaţi, dar fiecare gest, fiecare mişcare îi era calculată. Marcus se întrebă dacă pasiunea ei era autentică, sau simulată. Îşi pusese întotdeauna această întrebare, dar asta nu-l făcea să se simtă mai bun decât ea.

Îndepărtă mâna Juliei, aşezată pe coapsa lui, cu un gest brutal.

— Nu discut cu nimeni despre soţia mea. Vreau să ştii un singur lucru: Catalina nu mă plictiseşte niciodată.

Julia izbucni:

— Era cât pe ce să mă faci amanta ta! Să-mi cumperi o reşedinţă! Şi uite ce s-a întâmplat. Începuseră s-o invidieze toate prietenele. Îşi alesese deja o casă frumoasă, în Knightsbridge şi petrecuse ore, întregi la Rundell şi Bridge alegând vaze şi alte fleacuri decorative.

— O, nu, zise Marcus. N-am spus niciodată că te voi face amanta mea oficială. N-am dorit decât o aventură, ştii asta.

— L-am pierdut pe Leinster, din cauza ta, şuieră ea.

— Şi te-am recompensat destul de bine pentru pierdere. Asta te interesează, banii, nu? Iar eu am destui. Spune-mi ce-ţi mai datorez şi

să considerăm afacerea încheiată.

Julia păru că gândeşte, apoi întrebă:

— Este vorba despre altcineva, nu?

— Julia, sunt un om căsătorit.

— Dar nu ţi-a păsat de soţia ta până acum.

Când Marcus ridică din umeri, ea îi spuse:

— Să nu crezi c-o să te primesc înapoi vreodată. Nu vreau să te mai văd.

— Asta doream să-ţi spun şi eu.

Ea se ridică şi opri trăsura. Marcus deschise gura şi încercă să calmeze o situaţie care căpătase aspecte urâte, dar primi o palmă puternică. Femeia coborî din trăsură înainte ca el să mai poată spune ceva. O clipă fu tentat s-o urmeze, dar îşi dădu seama că se aflau pe strada Oxford, o arteră foarte populată şi Julia era în siguranţă acolo. Sângele îi curgea de la buza spartă şi încercă să-şi găsească batista. S-ar fi înfuriat desigur, dacă situaţia n-ar fi fost atât de absurdă. Avuseseră o aventură, o scurtă aventură, căreia el îi pusese capăt înainte de sosirea lui Catherine. Se despărţiseră amical. Ce naiba o apucase pe femeia asta? Dădu din cap, spunându-şi că felul în care reacţionau femeile depăşea puterea de înţelegere a oricărui bărbat.

O urmări cum traversează strada şi face semn unei trăsuri. După ce o văzu urcându-se, îi ceru vizitiului să-l ducă înapoi în Portland Square. În clipa aceea observă pe trotuarul opus un tânăr care-l privea de parcă încerca să-şi aducă aminte de unde-l cunoaşte. Îl recunoscu, de fapt se recunoscură în acelaşi moment. *El Grande* îl privi insistent, apoi se întoarse şi dispăru pe o alee. Marcus sări din trăsură, strigându-i vizitiului să-l aştepte şi o luă la fugă după el.

Îl urmări, până când ajunse în Soho Square, dar îl pierdu în mulţime.

Reveni pe Oxford unde vizitiul îl mai aştepta.

— Du-mă pe Charing Cross Road, zise Marcus, apoi ia-o pe Piccadilly. Te rog, grăbeşte-te.

Îşi zise că făcuse o mare prostie plecând neînsoţit. Doi vânători aveau mai multe şanse decât unul singur.

Devenise cam neatent în ultima vreme şi-şi pierdea cam mult timp cu Catherine, în loc să se concentreze asupra scopului pentru care o angajase.

Când servitorul o anunţă că domnul Robert Cordes o aşteptă, Amy nu fu prea încântată. Era a treia oară când preotul acesta, sau ce era el, o căuta în decurs de o lună şi, de fiecare dată, ea ordonase să i se spună că nu este acasă. Bărbatul începuse s-o cam deranjeze şi ea se hotărî să pună capăt situaţiei.

— Pofteşte-l aici, îi spuse ea servitorului.

Domnişoara Collyer lăsă lucrul deoparte şi începu să-şi aranjeze boneta de muselină. Amy ar fi izbucnit, în râs dacă n-ar fi fost atât de nervoasă. Domnişoarei Collyer îi plăcea bărbatul. Nu degeaba se spunea că femeile erau oricând dispuse să se facă de râs.

— Nu te superi, domnişoară Collyer, vrei să aştepţi în salon?

— Să vă aduc ceai şi prăjituri?

— Nu. Domnul Cordes nu va sta prea mult.

— Nu?

Amy zâmbi văzându-i dezamăgirea.

— Este preot, domnişoară Collyer, nu călugăr, dar nu mă mai privi atât de interesată. Este destul de tânăr pentru a fi... are cu vreo zece ani mai puţin decât mine sau decât dumneata.

— Tânărul acela frumos este preot?

— Aşa mi s-a spus.

— Ce păcat!

— Nu-i aşa? Te chem eu dacă am nevoie de dumneata.

Domnul Cordes intră. Amy îi răspunse cu răceală la salut şi-l invită să ia loc.

— Vă pot servi cu un pahar de Madeira sau de lichior? îl întrebă ea.

— Madeira, răspunse el. De ce sunteţi atât de surprinsă?

Amy se duse spre bufet şi turnă vin în două pahare.

— Am avut o mătuşă foarte credincioasă. Ea spunea că spiritele puternice sunt creaţia diavolului. N-am crezut vreodată că un preot bea altceva în afară de cafea sau ceai.

El luă paharul care i se oferise.

— Ţi-am mai spus că am nişte păreri personale despre preoţi. De asemenea, ţi-am spus că nu sunt preot, nici măcar călugăr, iar acum sunt sigur că n-o să fiu niciodată. El gustă din paharul cu vin. Mă aşteaptă o altă viaţă când o să părăsesc mănăstirea. O să-ţi spun altă dată despre asta.

Amy nu era dispusă să-l asculte, aşa că-l întrebă brusc:

— Tot ce-mi spui este foarte interesant, dar n-ai menţionat de ce te afli aici.

— Ţi-am adus o scrisoare de la Catherine.

Ea luă scrisoarea şi rupse sigiliul.

— De ce te-a trimis pe dumneata să mi-o aduci?

— Se temea că dacă ţi-o expediază prin poştă, o s-o trimiţi înapoi fără s-o deschizi.

Amy se aşeză şi parcurse rapid cele două pagini. Ridicându-şi privirea, ea îi spuse lui Robert:

— Scrie că a plecat în Franţa cu nu ştiu ce văduvă. Ştii ceva despre asta?

— Da, ştiu.

— Asta o s-o ţină departe de Wrotham vreo lună sau două. De fapt,

nu ştiu de ce îmi fac probleme. Soţia lui a sosit din Spania, aşa că va fi ocupat.

— Nu-ţi pasă de lordul Wrotham, nu, Amy?

Ea simţi în vocea lui o inflexiune care îi dădu de gândit. Privindu-l cu atenţie, îi spuse:

— Marcus, adică lordul Wrotham, mi-a fost foarte bun prieten. Dar asta nu înseamnă că sunt de acord ca sora mea să se încurce cu el. Catherine este... este genul de fată care trebuie să se mărite şi să aibă o familie, ori Marcus are deja o nevastă.

El Grande o privea ciudat.

— Ce este? îl întrebă ea.

— Şi tu ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

— Ei, asta-i bună! Cat te-a trimis aici să-mi salvezi sufletul.

— Ştii că nu este aşa.

— Atunci, te-a trimis să mă spionezi. Se ridică brusc şi se duse spre acelaşi bufet de unde luă o tavă. Pe ea se aflau o mulţime de note adresate doamnei Amy Spencer. Astea i-ar face mare plăcere lui Cat. Ea crede că sunt o prostituată, că am un bordel. Nu vrei să-ţi arăt toată casa ca să vezi dacă are dreptate?

— De unde ai aceste note?

Bărbatul acesta o privea într-un fel ciudat şi o determina să-i spună toate secretele ei. Încercă să-i evite privirea şi-i spuse:

— Dau petreceri din când în când. Domnii care sunt invitaţi plătesc pentru privilegiul de a-mi fi oaspeţi.

— Petreceri la care bărbaţii se întâlnesc cu femei care nu sunt soţiile lor?

— Petreceri la care le fac cunoştinţă cu prietenele mele. Nu răspund de ceea ce se întâmplă după ce pleacă de la mine.

— Nu te simţi deloc responsabilă?

Amy roşi uşor.

— Parcă ar vorbi mătuşa Bea. Şi ea se pricepea să-mi strice cheful.

— Toate aste îţi aduc vreo satisfacţie? zise el, făcând un gest larg, indicând tot ce se afla în jurul lor.

Amy simţi că-i dau lacrimile, lucru care nu i se mai întâmplase de câţiva ani. Încercă să-i spună, ca şi lui Cat, despre hainele ei scumpe şi bijuteriile ei, ca şi despre faptul că era asigurată material, dar vorbele refuzau să se facă auzite.

— Eu nu sunt mătuşa Bea. Ea nu ştia cum să trăiască. Ai dreptate. Nu ştia decât să-ţi strice cheful de viaţă. N-ar fi trebuit lăsată să educe două fete. Dar asta aparţine trecutului. Acum eşti o femeie matură, stăpână pe viaţa ta.

— Ca şi Cat, de altfel.

— Da, ca şi Catherine. De ce nu?

— Cred că tu şi Cat nu aveţi secrete unul faţă de celălalt şi ai

impresia că ştii tot despre mine. Nu am nevoie de mila ta, Robert Cordes. De fapt, nu am nevoie de nimic de la tine. Iar acum, te rog să mă scuzi am treabă.

— Te rog, Amy, nu pleca.

Amy ar fi vrut să iasă pe uşă, dar ceva o reţinea.

— Despre ce vrei să mai vorbim?

El ridică din umeri.

— Despre nimic şi despre tot. Nu cunosc Londra prea bine. Am crezut că o să mi-o arăţi tu. Poate săptămâna viitoare? O să fiu liber un timp, pentru că trebuie să fac nişte teme pe care le-am primit de la conducătorul nostru spiritual.

Teme? Conducător spiritual? Cuvintele lui o îngroziră.

— Ce vrei să spui.

El îi aruncă una din acele priviri care o făcea să se simtă vinovată, apoi îi zâmbi într-un fel care făcea să-i bată inima repede.

— Crezi că Dumnezeu a avut simţul umorului? o întrebă el.

Ea îl privi fără să ştie să-i răspundă.

El se ridică:

— Amy, n-am crezut c-o să mai simt vreodată o bucurie, până când te-am văzut. Mă rugasem să mi se dea un semn că Dumnezeu există. Şi el mi-a răspuns la rugăciune. Eu mi-am pierdut credinţa şi Dumnezeu mi-a redat-o. Nu, nu te speria. Te rog să mă ierţi, dar nu ştiu să curtez o femeie. Te rog să mă înveţi cum s-o fac.

— Nu sunt speriată. Sunt îngrozită. Ştii cine sunt, şi câţi ani am în plus faţă de tine. Nu poate exista nimic între noi. Uită-mă, Robert Cordes. Găseşte o fată de vârsta ta.

Făcu un pas înapoi, se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Câteva minute mai târziu, *El Grande*, părăsi casa, dar pe uşa din spate. O dată ajuns la grajduri, se uită cu grijă împrejur pentru a se asigura că nu-l urmăreşte nimeni.

Pe moment o alungă pe Amy din minte şi se concentră asupra lui Catherine şi a misiunii ei.

Avusese prea multă încredere în spusele ei. Nu se aşteptase să dea peste Wrotham. Carruthers îi spusese că cei doi plecaseră spre Warwickshire. Probabil că se întâmplase ceva şi-şi schimbaseră planurile. De acum înainte, va fi mult mai atent.

Ajunse la Charing Cross şi făcu semn unei trăsuri. Nu-l urmărea nimeni. Se relaxă, închise ochii şi începu să se gândească la Amy.

CAPITOLUL 13

Marcus se întoarse acasă furios. Nu numai că-l pierduse pe *El Grande*, dar o pierduse şi pe Catherine care nu-l mai aşteptase la modistă. Pentru siguranţa ei, Marcus trebuia să ştie permanent unde se află; Catherine ştia şi ea asta.

Încă de la intrare îi auzi râsul care răzbătea din camera de zi, aflată la primul etaj. O clipă, se simţi mai relaxat, apoi mânia îi reveni.

Urcând câte două trepte odată, auzi glasul unui bărbat, care vorbea cu Cat. Era a doua greşeală pe care o făcea fata – nu avea voie să primească pe nimeni fără ştirea lui.

Când intră în camera de zi o găsi cu Tristram şi vărul David. Fiecare avea câte un pahar în mână şi după ce se uită la sticla cu lichior de pe masă i se păru că se cam înfruptaseră din băutură. Cei trei nu sesizară intrarea lui în încăpere. Tristram tăcea şi o fixa pe Catherine, în timp ce aceasta flirta cu David.

— Irlanda este un ţinut care mă fascinează, zise ea cu un uşor accent spaniol. Nu-mi vine să cred că Marcus n-a fost niciodată acolo. Voi încerca să-l conving să-ţi accepte invitaţia. Mai vreţi prăjituri?

David refuză, dar Tristram o aprobă din priviri, aşa că ea se ridică şi se duse spre o măsuţă aflată lângă perete. Marcus nu-şi putea lua ochii de la ea. Fata nu păşea, ci se unduia asemeni femeilor de stradă. Îşi privi vărul şi fratele. Amândoi o urmăreau fascinaţi.

— Marcus! exclamă Catherine şi toate capetele se întoarseră spre el.

El îi salută pe rând, cu cordialitate, iar lui Catherine îi aruncă o privire plină de subînţeles. Fata o ignoră, flutură din gene şi-i oferi lui Tristram platoul cu prăjituri. Marcus surprinse privirea amuzată a vărului David. Acesta intuia că se întâmpla ceva între soţi.

Catherine spuse:

— David ne-a invitat să vizităm Irlanda. Nu-i aşa că e foarte amabil?

Marcus răspunse scurt:

— Mă tem că n-o vom putea face, deocamdată. Sunt prea multe de rezolvat la Wrotham.

— În acest caz, zise Catherine adresându-i-se lui David, ne vei vizita tu.

— O, desigur, acceptă acesta zâmbindu-i. Aştept ca Marcus să-şi respecte promisiunea, asta dacă n-a glumit când a spus că-mi oferă afaceri mai bune decât Penn.

— Marcus îşi respectă întotdeauna cuvântul.

Marcus îşi turnă puţin lichior, din puţinul care mai rămăsese în sticlă, şi îl privi pe Tristram.

— Când am discutat ultima oară, mi-ai promis că te apuci serios de

studiu ca să te întorci la mijlocul trimestrului la universitate.

— Da, asta fac.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Am venit s-o văd pe Catalina.

— Marcus, de ce eşti atât de sever? zise Catherine zâmbindu-i lui Tristram. Cine poate învăţa latina şi greaca pe o vreme atât de frumoasă ?

— Asta este o problemă de familie, Cat, i-o reteză Marcus. Te sfătuiesc să nu intervii.

Lui David îi pieri tot cheful. Tristram îi aruncă o privire plină de reproşuri lui Marcus, ca şi Catherine de altfel.

Regretându-şi ieşirea, Marcus zise:

— De ce să nu mergem la Wrotham mâine sau poimâine? Tristram are dreptate, David. Îmi respect întotdeauna promisiunile. Sunt încântat să-ţi arăt caii noştri.

În pofida încercărilor lui Marcus de a repara gafa făcută, conversaţia începu să lâncezească, iar Tristram şi David se ridicară curând ca să plece. Marcus repetă invitaţia şi hotărâră să plece cu toţii a doua zi la Wrotham.

După plecarea celor doi se lăsă o vreme tăcerea. Apoi, Marcus spuse:

— Nu te-ai gândit cum m-am simţit când am revenit la modistă şi nu te-am mai găsit?

— Ce! sări Catherine ca arsă. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta când ai plecat cu femeia aceea. Nu sunt un pachet pe care să-l uiţi pe unde apuci.

— Te-am lăsat acolo unde am ştiut că eşti în siguranţă. Ţi-am lăsat şi pază.

— N-am nevoie de pază! De cine să mă protejeze?

— De *El Grande,* de exemplu. Astăzi l-am zărit. Am alergat după el, dar l-am pierdut.

Catherine deveni mai calmă:

— L-ai văzut pe *El Grande?* Când? Unde?

Marcus îi povesti ce se întâmplase.

— Acum ştii ce fel de pericol te paşte. Şi, aş vrea să-mi spui, cum de ţi-ai permis să primeşti musafiri fără ca eu să ştiu?

— David şi Tristram fac parte din familie. Cum puteam să-i refuz?

Punctul ei de vedere îl înfurie şi mai tare pe Marcus.

— Şi de ce a trebuit să te comporţi ca o frivolă?

Catherine îl privi tăios:

— N-ai vrea să te explici?

— Te-am văzut cum îţi dădeai ochii peste cap şi îţi unduiai şoldurile. Îl zăpăciseşi şi pe bietul Tristram cu zâmbetele tale. Oricine putea să vadă că era vrăjit. Asta îţi face plăcere? Mie, nu. Te-ai dat în

spectacol. O soţie nu se comportă ca o uşuratică.

— Am făcut ceea ce mi-ai spus tu să fac – să încerc să intru cât mai bine în rolul incomparabilei Catalina.

Marcus îşi încleştă pumnii:

— Am glumit. Te-am necăjit doar.

— Nu m-a amuzat deloc. Catherine îşi examină unghiile. De fapt, am crezut că David este cel care mă place. Ţie ţi s-a părut că Tristram este cucerit?

Fu picătura care umplu paharul. Când întinse mâinile spre ea, o făcu în intenţia de a o scutura şi a o face să revină la realitate. Fu surprins ca şi ea când se trezi îmbrăţişând-o şi sărutând-o.

Ea nu se mai împotrivi şi nici nu încercă să scape. Se hotărâse să-i opună rezistenţă prin pasivitate, dar se simţi cuprinsă de un val neaşteptat de plăcere.

Marcus sesiză că nu-i mai opunea rezistenţă, slăbi îmbrăţişarea, dar continuă s-o sărute. Apoi, buzele lui îi atinseră pleoapele, gâtul şi reveniră asupra gurii. Catherine îşi desfăcu buzele uşor. Erau moi, umede, îmbietoare. Când el începu s-o sărute, fata deveni ca o păpuşă uşor de manevrat. El îşi dădu capul pe spate pentru a o vedea mai bine. Cu o voce joasă, îi spuse:

— Cat, ce simţi?

Confuzie, uimire, îngrijorare. Mâinile lui pricepute o mângâiau de la talie până la sâni. De-abia mai respira. Pielea îi devenise atât de sensibilă încât o durea. Rămase în braţele lui.

— Mă simt... ameţită. Apoi, oftă şi se agăţă de umerii lui căci încăperea se învârtea cu ea. Ce... ?

El o luă în braţe şi o duse pe canapeaua din faţa şemineului. Fata făcu o ultimă încercare de a se ridica, dar el o opri.

— Vreau să simţi ce mi-ai făcut, zise Marcus desfăcându-şi nasturii cămăşii şi ducând mâna lui Catherine la pieptul lui.

Când îi simţi inima bătând năvalnic sub palma ei, Catherine începu să tremure.

— N-ar trebui să fac asta. Tu nu trebuia să mă laşi s-o fac. Ea respiră adânc, simţind mâna lui care îi căuta sânii.

— Nu-i nimic, zise Marcus. Vreau doar să te simt, să te strâng în braţe, să te ating. Ţie nu-ţi face plăcere?

Catherine era speriată şi derutată.

— Nu pot gândi dacă mă atingi astfel, zise ea.

Marcus îi sărută sânii prin materialul rochiei. Începu apoi să-i desfacă nasturii corsajului şi când ea încercă să-l oprească, o sărută din nou, ameţind-o. Catherine se înmuie în braţele lui şi sângele începu să-i fiarbă în vene.

Marcus se întinse pe canapea alături de ea. Mâinile lui o mângâiau, cu calm, trecând peste şolduri, peste mijloc, ajungând la sâni. Trupul

fetei se crispă, dar o calmă cu săruturile lui şi continua să o mângâie.

Catherine simţi mâna lui Marcus strecurându-i-se sub fustă şi atingându-i interiorul coapsei.

— Încet, zise el, încet.

Aşteptă un moment pentru a-i lăsa timpul necesar să se obişnuiască cu atingerea lui, apoi îi desfăcu genunchii. Ea nu făcu nicio încercare de a-l opri şi Marcus strânse din dinţi strecurându-şi mâna tot mai sus. Degetele lui mângâiară cu delicateţe intrarea trupului ei, apoi se strecurară înainte. Fata respira greu. Era pregătită, iar Marcus nu se mai putea abţine.

Catherine nu înţelegea ce i se întâmplă. Toate simţurile îi erau concentrate aspra buzelor şi a degetelor lui. Ea voia... de fapt, nu ştia ce voia.

— Marcus, o, Marcus, zise ea rugător.

— Nu-i nimic, zise el, fără a-şi da seama ce spune. O să am eu grijă de tot, chiar dacă nu voi putea divorţa de Catalina.

Catherine se trezi deodată:

— Despre ce vorbeşti, Marcus?

— O să am întotdeauna grijă de tine, indiferent ce-o să se întâmple.

Catherine redeveni, brusc, conştientă. Nu suporta să i se sugereze aşa ceva.

— Cum o să ai grijă de mine?

— O să-ţi cumpăr o casă.

— Şi mă vei considera amanta ta?

— Nu văd altă posibilitate.

Lovitura puternică pe care i-o aplică fata îl luă prin surprindere. Rămaseră amândoi o clipă nemișcați; apoi, cu un strigăt, Catherine se eliberă din braţele lui. Nu pierdu mult timp cu închiderea nasturilor şi aranjarea hainelor. Apoi se întoarse spre el şi, cu mâinile pe şolduri, cu pieptul tresăltând, îl privi dispreţuitor. Marcus se uita la ea ţinându-şi mâna la maxilarul lovit.

— Am meritat asta? o întrebă el printre dinţi.

Ea îl străfulgeră cu privirea. Nici nu-şi închipuia cât de aproape fusese de a realiza ceea ce voia. Trupul ei îl dorea cu disperare, cu toate că ea ştia cine este el şi ce reprezintă.

Amantă. Acest cuvânt o adusese cu picioarele pe pământ. El era căsătorit cu Catalina, sau cel puţin aşa credea, dar asta nu-l oprea să dorească o altă femeie. Asta era ea pentru el, o pasiune trecătoare, o potenţială amantă.

— Ei? întrebă Marcus.

— Nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi.

— La naiba, Cat, eu nu mă simt căsătorit. Nu mi-am văzut soţia de trei ani.

— Eu sunt o femeie respectabilă. Dacă mă compromiţi, nu mă va

mai lua de soţie niciun bărbat.

— Te voi lua eu.

— Adevărat? Nările ei începură să freamăte. Tot aşa ca şi pe Julia Bryce?

— Nu, la naiba. Nu mă gândesc la tine în acest fel.

— Oare n-a fost şi ea o fată virtuoasă cu câtva timp în urmă?

— Ea şi-a ales acest drum în viaţă şi nu am de gând să iau păcatele ei asupra mea. Femeile ca ea îşi vând trupul pentru bani. Tu eşti prea lipsită de experienţă, Cat, ca să înţelegi.

Când Marcus se ridică, ea făcu un pas înapoi.

— Cat...

— Nu! Dacă ar fi atins-o, s-ar fi luptat cu el. Ochii i se umplură de lacrimi; nu pentru ea, ci pentru Amy. Deci aşa o sedusese el pe sora ei. Biata Amy nu avusese nicio şansă. Numai gândul la legătura lor o făcu să se înfioare. Îi păru rău că nu-şi amintise înainte ca el s-o sărute.

— Hotărăşte acum, zise ea, dacă continuăm ceea ce am început. Nu am de gând să mai joc rolul Catalinei dacă nu încetezi seducţia. Îţi vorbesc foarte serios, Marcus.

— Crezi că am vrut să te seduc? Dacă aşa gândeşti, nu ştiu care dintre noi a început acest joc. Îşi trecu o mână prin păr. Erai la fel de înfierbântată ca mine.

Ea ignoră remarca.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Zău? O privi pe sub gene.

— Se presupune că sunt soţia ta. Tu ai fost cel care a spus că trebuie să lăsăm impresia că dragostea noastră este ceva ieşit din comun.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Nu este numai asta. Nu vreau să fiu umilită de un bărbat care are relaţii cu alte femei. Nu vreau ca lumea să mă compătimească sau să râdă de mine, chiar dacă joc doar un rol.

— Înţeleg, zise el. Nu te pot avea, dar nu pot avea nici alte femei. Asta vrei să spui?

— Da.

— Şi cât timp ai de gând să mă ţii aşa, Cat?

— Cât timp vrei să joc rolul soţiei tale.

Nu mai rostiră niciun cuvânt, dar Catherine înţelese că vorbele îşi atinseseră ţinta.

Marcus se sui pe capra trăsurii, în pofida ploii puternice care se aşternuse încet dar sigur peste oraş. Lângă el se afla vizitiul, înfăşurat într-o manta de ploaie. Marcus îşi închipui ce putea gândi omul: că stăpânul lui are probleme cu soţia. Aşa gândeau servitorii de obicei. Niciun domn nu alerga, pe o asemenea ploaie, numai de plăcere sau

că drumul spre Hampstead ar fi un mijloc care să-l elibereze de dorinţele neîmplinite.

Catherine. Ce mult se înşelase în privinţa ei. Trebuia să-şi închipuie că dincolo de înfăţişarea ei fragilă ea era curajoasă şi îndrăzneaţă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea avea simţul aventurii. Care altă persoană ar fi fost de acord să-l ajute să-i atragă în cursă pe *El Grande* şi pe Catalina? Acum ştia în ce fel să procedeze. Un lucru era cert: şi ea îl dorea. La naiba cu femeia asta! Ce îl atrăgea atât de mult la ea?

Încercă să-şi amintească figura Catalinei, dar nu reuşi. Imaginea soţiei devenea tot mai vagă. Numai Catherine era de vină. Ori de câte ori încerca să-şi aducă în faţa ochilor chipul Catalinei, o vedea pe Cat, felul ei de a fi, de a se mişca, de a-l privi. Amintirea soţiei lui pălea din ce în ce mai mult.

Pocni din bici şi caii începură să urce dealul. Vizitiul închise ochii şi se pregăti să se prezinte în faţa Creatorului.

CAPITOLUL 14

Înnoptaseră la Falcon, în Stratford-upon-Avon, la douăsprezece mile de Wrotham. Dimineaţa, Tristram şi David se hotărâră să meargă călare spre Wrotham, pentru a-şi antrena armăsarii. Cel puţin asta le spuseră ei lui Catherine şi lui Marcus. În realitate, le fusese de ajuns drumul petrecut cu acest cuplu care abia de scotea câte o vorbă.

Lui Catherine îi păru rău că cei doi pleacă, deoarece rămânea cu Marcus şi tăcerea avea să devină apăsătoare. Ultimele douăsprezece mile i se părură prea lungi şi prea greu de suportat. Marcus se cufundase în lectura unei cărţi, iar ea rămase numai cu gândurile ei.

Îşi propusese să studieze personajul cu care împărţea trăsura. Nu-şi mai punea problema dacă el era sau nu un ticălos, nu mai era cazul. Amy, Julia Bryce şi acum Catherine Courtnay – şi acestea erau doar femeile pe care le cunoştea ea! Aproape că nu se mai simţea prea vinovată pentru felul în care îl făcuse s-o ia de nevastă. De fapt, se mândrea cu ceea ce făcuse. De acum încolo, toate femeile vor şti că el nu le ia în serios. Un om prevenit ştie la ce să se aştepte. Şi, totuşi, cum să-şi explice că ea scăpase din braţele lui?

Îl privi printre gene. Nu-i fu greu să-şi amintească cum arăta Marcus ca soldat. Genul acesta de bărbat degaja inconştient o aură de austeritate. Maiorul Carruthers îi spusese că Marcus se comportase admirabil în război. Nu avea ce să-i reproşeze în legătură cu acel episod al vieţii lui.

În Spania fusese ofiţer de informaţii, acel om care pătrunde adânc în teritoriile inamicului pentru a culege informaţii despre obiectivele strategice. Fusese un fel de spion, în uniformă. Francezii îi considerau pe aceşti spioni soldaţi cinstiţi şi, din acest motiv lui Marcus nu i-ar fi făcut niciun rău, dacă l-ar fi prins.

Lucrurile ar fi stat altfel dacă francezii i-ar fi prins pe ea sau pe *El Grande.* Ei erau adevăraţii spioni care lucrau sub identităţi false şi-şi îndeplineau misiunile în taină. Gândindu-se la *El Grande* simţi o durere în suflet. El nu i-ar fi permis lui Marcus să facă tot ce făcuse. Şi-ar fi elaborat propriul lui plan şi l-ar fi demascat pe Marcus. Maiorul Carruthers fusese foarte precaut. *El Grande* nu putea prelua toate riscurile. Ar fi trebuit să-l prevină că plecarea la Wrotham fusese amânată cu o zi. Ştia că *El Grande* nu stătea toată ziua la mănăstire, ci se ocupa de alinarea suferinţelor săracilor Londrei. Oare cum de uitase ea să-l anunţe să mai stea ascuns o zi? Se implicase prea mult în această misiune, ăsta era răspunsul. I se mai întâmplase asta odată, în Spania, cu căpitanul Marcus Lytton.

Dă cărţile pe masă, Catherine, îşi spuse ea. Recunoaşte adevărul. Te simţi atrasă de ticălosul din faţa ta. Ai fost geloasă pe Julia Bryce, pe

Catalina şi asta te-a determinat să cochetezi cu Tristram şi cu David, ca să-l faci gelos pe Marcus. Şi pentru că ai gândit ca o femeie, nu ca un agent, ai pus în primejdie misiunea. Chiar şi aceste tăceri prelungite ţin de mândria ta rănită. Tu eşti agentă. Marcus este suspectat de a fi comis o serie de crime. Tu ai o misiune de îndeplinit. Fă-o.

Catherine oftă, apoi se întoarse spre Marcus:

— Marcus, zise ea încet. Când el îşi ridică ochii din cartea pe care o citea, ea îi spuse: Îmi cer scuze, m-am comportat ca o şcolăriţă.

El lăsă cartea deoparte şi îi zâmbi trist:

— Chiar aşa, Cat?

Ea făcuse primul pas şi Marcus ştia că aşa se va întâmpla. Ca atare, mintea lui căuta elementele practice ale situaţiei. Ar fi putut încuia uşile trăsurii, să tragă draperiile...

— N-ar fi trebuit să-ţi cer să renunţi la alte femei, când căsătoria noastră este una formală. De fapt, au trecut trei ani de când te-ai căsătorit cu Catalina. Oamenii se mai schimbă. Nu cred că s-ar supăra cineva dacă ţi-ai lua o amantă. De fapt, cred că s-ar mira dacă n-ai face-o. Auzindu-se, fu şocată de adevărul vorbelor sale.

Marcus îi răspunse pe un ton şovăitor:

— Îţi mulţumesc pentru sfaturi, dar eu văd lucrurile altfel. Cum îndrăzneşti să-mi sugerezi că mi-aş putea trata astfel soţia ?

Lui Catherine nu-i venea să creadă.

— Dar aveai de gând să mă faci amanta ta, nu? Care ar fi fost diferenţa?

— Dacă tu nu o sesizezi, eu nu pot să-ţi explic.

— Dar...

— Nu, Cat. O să facem aşa cum spun eu. Tu o să-mi respecţi vrerea, iar eu mă voi lăsa în continuare fermecat de tine.

— Nu ştiu dacă sunt o actriţă chiar atât de bună.

— Încearcă, o sfătui Marcus.

— Cum doreşti.

Catherine rămase privind pe geam, iar Marcus îşi reluă lectura.

Catherine auzi lătratul copoilor înainte de a vedea castelul. Marcus îi spuse:

— Încă de pe vremea normanzilor au existat copoi la Wrotham. La început au fost folosiţi pentru vânarea cerbilor, acum pentru cea a vulpilor. Penn a repopulat pădurea cu căprioare, dar turma n-a ajuns încă la maturitate. Marcus îi arătă vânătorii şi hăitaşii care treceau în goană.

— De ce poartă toţi oamenii aceştia haine galbene? întrebă ea.

— Asta este culoarea specifică Wrotham-ului. Uite, spuse el, şi Catherine se mută de cealaltă parte a trăsurii ca să vadă mai bine dacă

acolo este Wrotham-ul.

Clădirea arăta ca o fortăreaţă. Era o prezenţă masivă şi aspră care veghea aşezarea cu acelaşi nume.

— De aici, zise Marcus, pare că orăşelul a fost construit în jurul castelului. Dar nu este aşa.

— Ce vechime are?

— A fost atestat pe vremea strămoşului meu Robert FitzBrant, în 1153. De-a lungul vremii, lorzii de Wrotham i-au adăugat turnuri şi bastioane. Wrotham nu este principala noastră reşedinţă; a fost considerat mai mult un loc pentru vânătoare.

— Şi unde este reşedinţa de bază?

— La Lytton, Worchester, un conac cu un grad ridicat de confort. Castelele sunt prea reci şi inconfortabile.

Catherine rămase cu ochii aţintiţi asupra edificiului masiv, din piatră, care veghea valea de vreo şase sute de ani. În faţa bogăţiei lui Marcus, ea se simţi copleşită.

Orăşelul nu era atât de vechi precum castelul, dar nu era nicio aşezare modernă. Clădirile în stil Tudor îl făceau să semene cu alte orăşele pe lângă care trecuseră. Casele se aliniau de-a lungul străzilor pietruite.

— Aici este biserica parohială Wrotham, zise Marcus arătându-i o clădire în stil normand, care se afla în partea de nord a oraşului. Merită s-o vizitezi. Strămoşii mei sunt înmormântaţi acolo.

Catherine făcu o comparaţie care i se păru odioasă, dar nu se putuse abţine de a se gândi la familia ei. Bunicul din partea tatălui ei fusese fermier la Hampstead. Bunicul din partea mamei fusese vicar. Străbunicii ei fuseseră soldaţi. Mai mult nu ştia.

— La ce te gândeşti? o întrebă Marcus.

Fata îi spuse tăios:

— Strămoşii mei şi ai tăi au cel puţin un punct comun.

— Care este acesta?

— Toţi se află în cimitirul parohial.

Zâmbetul lui n-avea nimic ironic şi avu darul s-o detensioneze.

— Nicio problemă, zise el.

Catherine simţi nevoia să-i zâmbească.

Drumul spre castel trecu prin păduri dese, dar desfrunzite, care lăsară locul unor câmpuri nedeşţelenite şi unor ferme bine îngrijite. Marcus îi povestea tot felul de întâmplări legate de acele lucruri. Trecură pe lângă o casă cu aspect rural, care adăpostea grajdurile Wrotham. Apoi, Catherine fu luată prin surprindere de o clădire mare de piatră, cu blazonul Wrotham. Curând, trăsura opri în faţa clădirii principale. Când coborî, văzu un grup de oameni care se adunase pe trepte. O remarcă imediat pe contesă.

Catherine se aşteptase ca aceasta să fie un fel de Elena din Troia,

dar cea care veni în întâmpinarea lor avea un aspect plăcut, dar nu era impunător. Părul negru care începuse să-i încărunţească încadra o figură frumoasă.

Când servitorii veniră să le descarce bagajele, Marcus spuse:

— Helen, vino să ţi-o prezint pe nora ta.

— Catalina, zise contesa de Wrotham, aştept acest moment de trei ani. Ochii negri exprimau bucurie. O îmbrăţişă.

Catherine se trezi răspunzându-i acelei primiri călduroase cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

Nu se mai simţea ca o femeie sau ca un agent britanic, ci ca o fată care tânjise după mama ei. Se desprinse cu părere de rău din braţele contesei. Toate acestea nu sunt decât un joc, îşi zise ea, încercând să revină la realitate.

— Vă rog, zise ea, spuneţi-mi Catherine. Vreau să devin o englezoaică veritabilă şi să mă comport ca atare.

— O, Marcus, cât de frumoasă este, zise văduva îmbrăţişându-şi fiul vitreg.

— Aceasta este Samantha, spuse Marcus.

Catherine ştia că sora lui Marcus era mai mare decât Tristram, dar fata care o privea cu timiditate părea foarte tânără, aproape o școlăriță.

— Şi, în cele din urmă, se auzi vocea unui tânăr care de-abia aştepta să fie prezentat, vin eu – oaia neagră a familiei. Sunt Penniston, dar toată lumea îmi spune Penn. Bine ai venit, Catherine.

Penn era celălalt frate vitreg al lui Marcus şi moştenitorul lui. Dacă Samantha părea mult mai tânără, în schimb, Penniston părea mult mai matur. Semăna cu Marcus şi Tristram, dar faţa lui cu trăsături frumoase era marcată de nişte riduri ciudate, datorate băuturii. Catherine nu simţi mirosul băuturii, dar îşi aminti de momentele în care tatăl ei se îmbăta. Penniston zâmbea exagerat de mult şi avea mişcările dezordonate.

— Bine te-am găsit, zise Catherine.

— Unde sunt Tristram şi David? întrebă Marcus.

— Încearcă armăsarul andaluz pe care l-am cumpărat de la colonelul Herriot, îi răspunse Penniston. Dar te previn, Marcus, nu vreau ca David să ia acei armăsari. Fă orice afacere vrei cu el, dar nu cu armăsarul andaluz. Ăsta rămâne la Wrotham.

Se lăsă tăcerea, apoi mama lui întrebă:

— Aţi luat micul dejun? V-am pregătit camera lordului. Eu m-am mutat în camera albastră. Cum a fost drumul?

Catherine simţi că situaţia devenea încordată şi se întrebă ce putea face ea.

Conduşi de văduvă, intrară în Marele Hol, o încăpere întunecată, lungă, înaltă cât două etaje, ai cărei pereţi erau împodobiţi cu tapiţerii

şi coarne de cerbi. Fiecare alcov, şi erau destul de multe, părea păzit de un cavaler în armură.

— Tatăl meu, zise Marcus, a avut două pasiuni: vânătoarea şi colecţia de armuri.

Penn murmură în urechea lui Catherine:

— Mai avea el şi alte pasiuni, dar nu putem vorbi acum despre ele.

— Ce tot spui? întrebă Marcus, fără chef, şi Catherine simţi din nou acea stare ciudată de nelinişte.

Penn zâmbi:

— Vorbeam despre portretul tatălui nostru. Făcu un gest cu capul spre portretul care atârna deasupra şemineului. Cel de al cincilea conte, în haine de gală, stătea cu un picior aşezat pe gâtul unui cerb pe care-l doborâseră copoii lui. Sabia îi era plină de sânge.

— Se spune, zise Penn, că noi, fiii, îi semănăm.

Catherine se înfioră:

— Sper că nu, zise cu glas tare şi toate capetele se întoarseră spre ea.

Marcus încercă să treacă peste acest moment penibil.

— Vino, Cat. Cu cât despachetăm mai repede, cu atât ne va rămâne mai mult timp pentru a-ţi arăta locurile.

Se despărţiră la scară. Catherine nu se mai uită în urmă, dar era conştientă că trei perechi de ochi o urmăreau.

Intrând în camera lordului, se simţi mai relaxată. Abia acum îşi dădu seama cât de mult se temuse de întâlnirea cu familia lui Marcus.

Marcus aşteptă până când servitorii aduseră bagajele şi abia apoi îşi aruncă pelerina şi se aşeză într-un fotoliu în faţa focului. Catherine îşi scoase boneta, dar îşi păstră pelerina. Încăperea era foarte mare, iar focul nu reuşise încă s-o încălzească. Se îndreptă spre fereastră şi privi afară. Se strădui să ghicească ce se afla dincolo de pereţii acelui castel medieval. Câmpiile întinse se terminau în şiruri de sălcii care creşteau pe malurile râului Avon. În apropiere, se afla orăşelul Wrotham. Întorcându-se, Catherine spuse:

— Familia ta nu este prea unită, nu-i aşa? Au vreun motiv real?

— În orice caz, nu Helen este de vină.

— Mi-am dat seama de asta. Tristram şi-ar dori să se apropie de tine, dacă i-ai da şansa s-o facă. Cât despre David, dacă eu aş avea un văr în Irlanda, n-aş aştepta cincisprezece ani ca să-l văd.

— Cred că nu suntem nici mai buni, dar nici mai răi decât cei din alte familii. Noi, băieţii, ne-am petrecut timpul mai mult prin internate. Eu am fost în armată şase ani.

— Dar copilăria cum a fost?

— Eu n-am locuit aici, în copilărie. După ce a murit mama, m-a crescut o mătuşă. Tata mă vizita din când în când. Am cunoscut-o pe Helen şi pe copiii ei la înmormântarea tatălui meu.

— Asta este... destul de trist.

El o privi curios.

— Nu-i cazul să mă compătimeşti. Mătuşa mi-a fost ca o mamă. Şi tu ai fost crescută de o mătuşă, nu ?

— Da, mătuşa Bea, zise ea cu o vădită amărăciune, ceea ce îl făcu pe Marcus să râdă.

— Prietena ta Emily mi-a spus că mătuşa ta nu era o femeie agreabilă, ci chiar rigidă.

Catherine intui intenţia lui:

— Te rog să nu-ţi faci o impresie greşită. Eu nu-i semăn.

— Pe mine încerci să mă convingi, sau pe tine?

— Nu ţi-am refuzat acea ofertă degradantă din cauza educaţiei primite de la mătuşa mea. Tu eşti un bărbat căsătorit şi chiar dacă n-ai fi, tot nu ţi-aş deveni amantă.

Marcus spuse impacientat:

— Nu la asta mă gândeam.

— Dar la ce te gândeai?

— Mă gândeam că atunci când mă uit la tine, văd mai mult decât o femeie. Tu ai multe calităţi, dar nu le laşi să se vadă.

Catherine spera să-şi poată masca surprinderea:

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Uneori eşti plină de pasiune şi oarecum nesăbuită, pentru ca, dintr-o dată, să te transformi într-un aisberg.

— Joc un rol, cel pe care-l cunoşti.

— Dar cum eşti în realitate?

Cat nu se simţea în largul ei şi hotărî să schimbe subiectul. Văzând bagajele care se aflau în mijlocul camerei, ea întrebă:

— Unde este camera ta, Marcus?

După ce se aşeză mai bine în fotoliu, el făcu o grimasă:

— A, da, camera mea. Ce-ai zice dacă tradiţia familiei Wrotham prevede ca lordul şi soţia sa să doarmă în aceeaşi încăpere?

— Ţi-aş răspunde că nu-mi pasă de tradiţiile voastre.

— Eram sigur c-o să spui asta.

Marcus se ridică şi porni spre uşă.

— Marcus?

— Poftim?

— Ce le vei spune celorlalţi?

— Dacă întreabă cineva, o să-i explic că ai primit o asemenea educaţie încât nu concepi să împarţi camera cu un bărbat, chiar dacă este soţul tău. Şi cred că nu sunt prea departe de adevăr, nu?

Marcus ieşi din încăpere fără să mai aştepte răspunsul.

CAPITOLUL 15

În seara aceea, Penn sosi ultimul la masă. Când îl văzu pe Marcus aşezat în capul mesei, în locul pe care îl ocupa el de obicei, murmură ceva printre dinţi şi se aşeză pe scaunul liber de lângă mama lui. Catherine îşi dădu seama. Ea cunoştea prea bine aceste manifestări. Penn băuse din nou. Trecuse de la faza de expansivitate la cea de tăcere. În cazul tatălui ei, ar fi urmat o serie de lamentări penibile, sau de acuzaţii aduse celor din jur. Când Penn îi ceru valetului să-i toarne un pahar de vin, pe care îl bău pe nerăsuflate, ea simţi cum i se strânge inima.

— *Tus ojos son azules* (Ai ochii albaştri)!

Catherine privi nedumerită, apoi întrebă:

— *Que* (Ce)?

David Lytton, care se afla în dreapta ei, îi zâmbea:

— Ai ochii albaştri, repetă el, într-o spaniolă aproape perfectă.

Catherine îi aruncă o privire piezişă lui Marcus. De asta se temuse – că se va confrunta cu cineva care vorbea limba spaniolă. Marcus nu-l auzise:

— *Si,* răspunse ea încet.

Din nou, el i se adresă în spaniolă:

— Cum se face că o spaniolă are ochii albaştri şi pielea albă?

Ea îi răspunse cu acelaşi accent pe care-l folosise de când debutase în rolul Catalinei:

— I-am moştenit de la un străbunic englez. Vă rog să-mi vorbiţi în engleză. Vreau să-mi îmbunătăţesc cunoştinţele de limbă.

Marcus interveni:

— Tu de unde ai învăţat spaniola, David?

Se făcu linişte. David lăsă ochii în jos, apoi se uită în jur. Toţi observară că întrebarea lui Marcus îl pusese în dificultate.

— Un prieten de-al meu este căsătorit cu o spaniolă, se explică el.

— O, înţeleg, zise Penn cu o voce tăioasă. Unul dintre prietenii tăi? Marcus, cum poţi să fii atât de naiv? De unde să înveţe el spaniolă? În niciun caz de la vreun profesor.

— Penn, zise văduva, încercând să calmeze spiritele, de ce nu-i vorbeşti lui Catherine despre calul pe care i l-ai pregătit?

Contesa părea îngrijorată şi lui Catherine începu să-i bată inima mai repede. Îşi aminti cum încerca ea să împace spiritele pe care le agita tatăl ei în situaţii asemănătoare. Se simţi neajutorată.

— I-am lăsat plăcerea lui Marcus să-i spună, zise Penn. Sunt caii lui. Eu n-am niciun cuvânt de spus aici.

Marcus îl ignoră. Chemă un valet şi-i spuse ceva la ureche. Văduva îl imploră din priviri pe Penn şi, în cele din urmă, el cedă:

— Este vorba despre o iepşoară care vine din ţinuturile tale. O cheamă Magazin.

— Este andaluză? întrebă Cat zâmbind încântată. Se aşteptase la asta şi hotărâse cu Marcus cum să primească oferta.

Tristram interveni:

— Dar asta este pentru o doamnă mai în vârstă! Catherine îşi doreşte altceva. Voi fi fericit să ţi-l împrumut pe Charon! Este cel mai bun cal de la Wrotham.

— O, nu pot accepta un asemenea sacrificiu, zise Cat. Şi tu vei dori să călăreşti.

Tristram păru dezamăgit.

— Tot timpul va fi ocupat cu lecţiile de latină şi greacă pe care le voi lua cu domnul Reeves, capelanul nostru.

— Cred că voi prefera iapa; oricum îţi mulţumesc pentru ofertă.

În acest moment, interveni Marcus:

— Mi-e teamă că nu vei putea, Cat. Ştii că doctorul ţi-a interzis.

Trăsăturile văduvei se luminară deodată:

— Eşti însărcinată! Ce veste grozavă!

Catherine roşi, apoi îşi duse mâna la gât:

— O, nu. Se uită la cei din jur. Nu li se mişca niciun muşchi al feţei. Păreau dăltuiţi în piatră. Roşise până în vârful urechilor şi îl străfulgeră pe Marcus cu privirea: Marcus, te rog, zise ea încet.

Marcus, prefăcându-se indignat, zise:

— Este vorba despre o rană mai veche de la călărie, care o doare din când în când.

— Da, la şold, zise Cat repede. Mă doare la schimbarea vremii. Uneori mă deranjează şi când călăresc.

Se lăsă tăcerea, apoi, dintr-o dată, toţi începură să vorbească. Catherine îl privi pe Marcus care ridică din umeri. Nu-i crezuse nimeni, iar dacă ar fi insistat, ar fi agravat lucrurile.

Penn se uită după valet ca să-i umple din nou paharul, dar nu mai văzu niciun servitor prin preajmă, şi nicio sticlă cu vin. Privirile celor doi fraţi se încrucişară, apoi, cuprins de mânie, Penn se ridică şi ieşi din încăpere.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Cat pe David.

Acesta răspunse fără să ridice ochii din farfurie:

— Marcus le-a ordonat servitorilor să ia tot vinul de pe masă şi Penn nu se simte prea bine fără băutură.

Ceva mai târziu, trei doamne cu un aspect foarte pios intrară în încăpere; domnii se duseră în camera de zi. Catherine se întrebă dacă Marcus va permite să se bea lichior, conform tradiţiei, dar ajunse la concluzia că n-o va face, după cele întâmplate.

Îl privise atât de sever pe fratele lui. Marcus era hotărât să-l

determine să se lase de băutură, chiar dacă pentru asta trebuia să spargă toate sticlele din casă. Dar nu asta era soluţia. Penn va găsi altă modalitate de a-şi procura băutura.

Contesa se uită la Cat, încercă să-i zâmbească şi-i spuse:

— Ce primire ţi-am făcut, Catherine. Îmi pare rău. Penn nu este întotdeauna aşa. Acum s-a supărat pe Marcus că i-a făcut nişte înlesniri lui David la cumpărarea iepei de prăsilă.

Samantha interveni şi ea:

— Nu-l poţi învinui pe Penn. Marcus nu trebuia să procedeze aşa. Penn se ocupă de tot aici, la Wrotham. Marcus este doar musafir.

— Samanthal

Fata insistă:

— Am dreptate, mamă.

Catherine interveni:

— Marcus n-a procedat corect şi – făcu o pauză, căutându-şi cuvintele – eu înţeleg totul. Şi asa era, ea înţelegea mai multe decât îşi închipuiau ele.

Privind-o mai atent pe Samantha, constată că o judecase greşit. Avusese impresia că fata era tăcută şi nu se implica în nimic, dar se înşelase. Fata îşi iubea fratele şi dacă Marcus nu era atent, acest şoricel tăcut se putea transforma într-un leu fioros.

— Joci whist? o întrebă Helen.

— Nu, doamnă. Jocul de cărţi era, în opinia mătuşii Bea, lucrarea diavolului. De fapt, pentru mătuşa Bea, cam toate erau lucrarea necuratului. Acest gând o paraliză o secundă. Oare să se mai afle încă sub influenţa mătuşii ei? Dar mi-ar plăcea să învăţ, îi răspunse ea contesei.

— Splendid, zise contesa, luminându-se la faţă.

— La naiba, sări Samantha. Ea întinsese paginile unui ziar pe capacul pianului şi le răsfoia cu atenţie.

— Ce este, draga mea? o întrebă mama.

— Nu văd rubrica lui A. W. Euman, în *The Journal.* Probabil este în vacanţă.

Catherine, care tocmai ridica una dintre cărţile pe care i le dăduse Helen, o scăpă din mână.

— A. W. Euman? zise ea. Sunt sigură că este bărbat.

— Şi eu am crezut asta, dar mama m-a convins că este femeie.

Catherine fu luată prin surprindere şi nu-şi putu ascunde reacţia. Avusese convingerea că nimeni nu bănuia asta.

— Ce te face să crezi că ar fi vorba despre o femeie?

— Aşa simt eu. Ai citit articolele lui A. W. Euman?

Catherine îi răspunse afirmativ.

— Şi n-ai observat că vede totul cu ochii unei femei? De multe ori am impresia că le vede prin ochii mei.

— Adevărat, zise Cat. A fost şi la Newgate şi în alte zone ale oraşului, pe care nicio doamnă decenta nu le-ar frecventa. Ca să nu mai vorbim despre bordelurile care au proliferat în Covent Garden.

— Nu-i o tradiţionalistă, zise contesa, entuziasmată. De asta îmi place atât de mult. Este întreprinzătoare şi nesăbuită uneori. Nimic n-o poate opri. Când vrea să scrie un articol, o face, indiferent de consecinţe. Nu m-ar mira dacă ar umbla deghizată în bărbat.

Catherine se gândise la această posibilitate, dar renunţase pentru că nu avea statura unui bărbat.

— Şi nu sunteţi şocate? le întrebă pe cele două doamne.

Helen lăsă ochii în jos.

— Eu o invidiez, zise ea. Cred că este o femeie realistă, care trăieşte aşa cum îi place, nu cum îi permit bărbaţii s-o facă. Vine şi pleacă după bunul ei plac. Helen era încântată de o asemenea posibilitate. După un moment, ea continuă: O astfel de femeie ştie să aibă grijă de ea. Nu depinde de niciun bărbat.

— Cred că v-aţi făcut o impresie greşită despre A. W. Euman, zise Cat care se simţea flatată de portretul care i se făcuse.

— Ce spui? interveni Samantha. Şi tu ai fost partizan. Sunt tentată să cred că tu şi cu A. W. Euman aveţi multe în comun.

Ochii fetei exprimau admiraţie. Catherine dădu să spună ceva, dar se opri. La naiba, ar fi spus McNally. Găsise spirite înrudite aici, la Wrotham.

— Da, sunt de acord cu voi, zise ea, deşi n-aş vrea ca Marcus să mă audă.

— Ce nu vrei să aud, *mi esposa?* răsună vocea lui Marcus.

Bărbaţii intrară, dar Penn nu se afla printre ei. David se aşeză lângă Catherine.

— În casa asta nu mai bea nimeni nimic, zise el şi-i făcu cu ochiul lui Catherine.

Catherine îl ignoră, apoi i se adresă lui Marcus:

— Helen crede că A. W. Euman este femeie.

— A. W. Euman? A, tipul care scrie la *The Journal?* L-am întâlnit de câteva ori, zise Marcus.

— L-ai cunoscut? întrebă văduva surprinsă. Nu este femeie?

— Nu, este bărbat. Cam efeminat, ce-i drept. Cred că este văduv.

Contesa şi Samantha nu-şi ascunseră dezamăgirea. Catherine reuşi să-şi stăpânească mânia.

— Haide, nu te opri, te ascultăm. Mai povesteşte-ne câte ceva despre el.

Marcus continuă.

— Este un tip cam rigid şi foarte moral. Nu bea, nu joacă cărţi, nu umblă cu... adică este foarte moral, după cum vă spuneam. Marcus afişă o mină foarte serioasă.

— Nu văd nimic rău în asta, zise Catherine şi bărbaţii începură să chicotească.

După ce li se servi ceaiul, conversaţia se desfăşură pe alte teme. Bărbaţii planificară o vânătoare pentru a doua zi. Apoi se retraseră, unul câte unul, ducându-se să se culce.

Când Catherine se ridică să plece, Marcus o conduse spre uşă.

— Te rog să mă aştepţi, îi spuse el.

* * *

Îl găsi pe Penn în clădirea de la grajduri, aflată în afara castelului. Penn stătea la birou şi-şi studia registrele. Avea o sticlă de brandy pe birou, iar în mână ţinea un pahar murdar, gol. Când îl văzu pe Marcus, întinse mâna după sticla cu băutură şi-şi umplu paharul.

— Beau pentru întoarcerea fiului risipitor, rânji el. Dădu paharul peste cap şi se şterse la gură cu mâneca.

— Îmi pare rău că am făcut târgul cu David. M-a luat pe nepregătite. I-am promis şi am fost obligat să mă ţin de cuvânt. Îţi promit că nu se va repeta.

Penn îl privi surprins. Nu se aşteptase ca Marcus să-şi ceară scuze.

— Îţi accept scuzele, spuse el ironic.

Marcus se sprijini cu umărul de cadrul uşii:

— De când te-ai apucat de băut?

— Ei, lasă asta, Marcus, nu eşti tatăl meu. N-am chef de predicile tale. Şi să ştii că n-am ajuns alcoolic.

— Sunt fratele tău şi mă simt responsabil de ceea ce se întâmplă cu tine.

— Frate vitreg, preciză Penn. Şi de când te simţi tu responsabil? Nu ne-am agreat niciodată. Te-ai folosit de mine pentru a-ţi administra moşiile tale, cât timp ai fost în armată. Consideri că nu m-am achitat corect de sarcinile mele?

— Ai făcut treabă foarte bună. Dar ce vei face mai departe, Penn? Nu poţi continua aşa. Trebuie să te gândeşti la propria-ţi viaţă. M-am gândit... ce-ar fi să preiei locul acela din Cornwall? Ţi-l voi da ţie. Poţi să faci ce vrei cu el. Cred că te-ai descurca bine.

— N-am nevoie de mila ta.

Marcus se încruntă:

— Nu te-ai aşteptat să mă mai vezi, aşa-i, Penn? Ai crezut c-o să mor în Spania şi tu o să moşteneşti totul.

Penn începu să râdă, apoi se opri brusc.

— Nu mă aşteptam să spui asta. Întinse mâna după pahar. Ai fi putut măcar să nu mi-o spui în faţă, Marcus.

Marcus înţelese că orice ar face nu ar schimba lucrurile. Putea să-l laude sau să-l insulte pe Penn, cuvintele lui nu aveau niciun efect.

— Această discuţie nu duce nicăieri, zise el, însă aş vrea să reţii un

singur lucru: nu accept băutura în această casă. O voi încuia şi cheia va sta la mine. Văzând că Penn nu zice nimic, el continuă: Dacă nu te gândeşti la tine, gândeşte-te cel puţin la mama ta. Nu vezi cât suferă din cauza asta?

— La naiba! Nu sunt alcoolic! Nu sunt. Mă pot lăsa oricând de băutură.

Marcus îl privi lung;

— Eşti sigur?

Penn privi paharul pe care-l ţinea în mână:

— Pot să renunţ oricând.

Când Marcus deschise uşa, rămase fără suflare. Catherine şedea la o măsuţă în faţa şemineului, complet absorbită de ceea ce făcea, ignorând prezenţa bărbatului care o urmărea uimit cum înmoaie peniţa în cerneală. Purta o cămaşă de noapte închisă la culoare, moale, care se mulase pe trupul ei. Părul, strâns în creştet, îi sublinia delicateţea trăsăturilor. O clipa avu impresia că o are în faţa ochilor pe Catalina, în ascunzătoarea lui *El Grande,* din Spania.

Când îşi reveni din uimire, Marcus i se adresă cu blândeţe:

— Ce faci, Cat?

Ea îi răspunse, continuând să scrie:

— Îmi notez impresiile despre casa şi familia ta.

— Ţii un jurnal?

Ea se opri din scris. Apoi, ridică ochii şi-i zâmbi:

— Nu este un jurnal, Marcus. Sunt nişte însemnări. Sunt scriitoare şi obişnuiesc să notez imediat ceea ce mă impresionează. Cine ştie? Poate voi găsi o sursă de inspiraţie pentru *The Journal* aici. Te rog, zise ea, invitându-l să se aşeze. Ce voiai să-mi spui?

— Nimic special. O, nu te mai uita aşa la mine. Se presupune că suntem căsătoriţi. Nu crezi că ar trebui să petrecem câteva ore împreună? Nu voi sta mult.

Catherine trebui să recunoască faptul că el avea dreptate.

Marcus oftă, apoi îşi întinse picioarele, sprijinindu-şi tălpile de marginea şemineului.

— Îmi cer scuze pentru scena la care ai asistat. Ştiam că bea, dar acum a devenit şi agresiv. Nu se va mai repeta. Am ordonat să se încuie toată băutura din casă, iar cheia va sta la mine.

— Nu m-am supărat. Mi-a părut rău pentru el.

Marcus sesiză nuanţa de reproş din glasul ei:

— I-am cerut scuze lui Penn pentru afacerea cu iapa de prăsilă pe care o voia David. La naiba, Cat. În fond, eu sunt stăpân aici.

— Iar Penn ştie asta. Nu vreau să te critic, dar...

— Continuă. Ştiu că mai ai multe de spus.

Marcus se uită la însemnările pe care le făcuse Cat. Ea nu-i mai

putu vedea expresia feţei, dar vorbele lui o încurajară să vorbească.

— Nu cred că procedezi corect. L-ai umilit în public, punând servitorii să încuie băutura şi acum el se va încăpăţâna şi mai tare. Până nu va recunoaşte că este alcoolic, nimeni nu-l va ajuta. Poate că dacă ai încerca să te apropii de el, să-i devii prieten, s-ar schimba.

— Cum să fim prieteni, Cat, suntem fraţi.

— E adevărat, dar chiar tu ai recunoscut că nu sunteţi o familie unită. Poate că asta este problema.

Marcus o privi cu severitate. El îşi putea reproşa unele lucruri, dar îl deranja când altcineva făcea asta. Mai cu seamă ea.

— Eşti în casa mea doar de douăzeci şi patru de ore şi ai început deja să-mi dai sfaturi?

— Mi-ai cerut părerea. Şi eu ştiu ce spun. Când un membru al familiei este alcoolic, toţi au de suferit.

Brusc, Marcus o întrebă:

— Spuneai că faci nişte însemnări despre casa şi familia mea? Ce vrei să scrii despre noi?

— Nişte schiţe. Catherine acoperi filele scrise cu palma.

— Aş putea să văd şi eu ce-ai scris?

— Nu permit nimănui să-mi vadă însemnările. Aşteaptă până le public în *The Journal*.

Marcus îi ceru pe un ton imperativ:

— Lasă-mă să văd notiţele, Cat.

Ea-şi umezi buzele şi-i spuse:

— Nu sunt complete.

Marcus îi luă paginile şi citi titlul:

„Despre alcoolici”, citi el cu voce tare. Palid la faţă, se ridică şi se aplecă spre ea. Fata se ghemui instinctiv. Dându-şi seama că a speriat-o, Marcus se depărtă puţin şi îi spuse pe un ton apăsat:

— N-o să te las să-mi faci familia de râs. Ai înţeles?

— Dar eu...

Marcus o reduse la tăcere cu un gest. Ştia că reacţionase prea dur, dar nu se putuse abţine. Tocmai se confruntase cu Penn şi se simţea atât de frustrat. Şi nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-l ridiculizeze pe fratele lui şi, indirect, pe el.

O femeie căreia i-ar fi păsat de el, n-ar fi procedat aşa. Dar ea era o femeie rece, insensibilă, pe care n-o interesa decât meseria ei.

În clipa aceea Marcus realiză cât de mult îl interesa Catherine şi acest gând îl făcu să se crispeze. Ei puţin îi păsa de el. Chiar şi pasiunea ei fusese simulată. Ea nu regretase când stopase relaţia lor, înainte de a se ajunge prea departe.

— Am crezut că eşti o persoană deosebită, dar văd că m-am înşelat. Priveşti oamenii ca pe nişte subiecte asupra cărora trebuie să te documentezi, pentru ca mai apoi să le poţi prezenta lumii. S-ar putea

ca pe unii să-i amuze ideea, iar alţii să fie chiar impresionaţi. În ce te priveşte, puţin îţi pasă de cine e vorba, important este să ai ce oferi cititorilor. N-am să-ţi permit să faci asta cu familia mea. Te plătesc bine, şi timpul pe care mi-l acorzi îmi aparţine. Cât mai eşti angajata mea, vreau să uiţi că eşti scriitoare. Şi încă ceva. Când toate astea se termină şi te vei întoarce la viaţa ta din Hampstead, voi urmări fiecare articol al tău din *The Journal*. Dacă găsesc vreodată ceva care să-mi compromită familia, te voi ruina nu numai pe tine, ci şi pe editorul tău. M-ai înţeles?

— Marcus, strigă ea. Nu scriam despre Penn. Scriam despre alcoolici în general.

— Nu minţi. I-ai notat numele aici, pe hârtiile astea.

— Nu scriam nimic despre Penn.

— Dar îl foloseai ca exemplu.

El se mai uită o dată la hârtiile pe care le avea în mână şi i le aruncă pe masă. Apoi părăsi repede încăperea.

Catherine era bulversată. Marcus n-o mai tratase niciodată astfel. Nu înţelesese. Ei îi păsa de oameni, de toţi oamenii. Tocmai din cauza asta se hotărâse să devină scriitoare. Poate că nu avea cum să schimbe lucrurile prea mult, dar nu putea rămâne doar o spectatoare la durerile oamenilor.

Rămase cu privirea aţintită asupra cărbunilor care ardeau în şemineu şi-şi spuse că n-ar trebui să-i pese atât de mult de ce credea Marcus.

CAPITOLUL 16

Trecuse o săptămână. Catherine se plimba pe meterezele din partea de sud a cetăţii. Îi plăcea să-şi petreacă timpul aici, când nu era nimeni care să-i ţină companie. Dis-de-dimineaţă, Marcus şi David plecaseră cu alţi prieteni la vânătoare; Tristram învăţa, iar despre Penn nu ştia nimic. Samantha şi Helen călăreau pe undeva în zona mlăştinoasă. De obicei, Catherine era însoţită de cineva care îi asigura paza, dar de astă dată Marcus fu şi el de acord că nu trebuia să exagereze, pentru a nu-i pune pe gânduri pe cei din jur.

Brusc i se păru că soarele a intrat după un nor şi îşi ridică privirea surprinsă. Constată că se înşelase. Cu toate că toamna era pe sfârşite, în ultimele zile vremea fusese bună. Brusc, norii negri se adunară deasupra capului ei. În depărtare se auziră împuşcături şi ea presupuse că veneau de la armele celor care plecaseră la vânătoare.

Se sprijini cu coatele de un crenel. Cât putea cuprinde cu ochii, toate pământurile îi aparţineau lui Marcus. Timp de câteva secole, locuitorii din Wrotham îşi plătiseră dările către lorzii Wrotham. Devenise conştientă de averea imensă a lui Marcus abia după ce sosise aici. Ea îl cunoscuse ca soldat, apoi ca pe un ticălos fără scrupule şi ca pe un desfrânat. Acum, avea de-a face cu un lord aflat pe propriul lui domeniu.

De la ultima lor ceartă, nu mai avuseseră niciun fel de discuţii. El nu mai venise în camera ei. Se mulţumeau să-şi transmită telegrafic ceea ce aveau de spus. Marcus se purta politicos şi distant când erau singuri şi doar politicos când mai erau şi alţii de faţă. Cu toate că nu voia să recunoască, îi lipsea vechiul Marcus.

Deşi cei din jur sesizaseră că nu aveau o căsnicie fericită, nimeni nu comenta. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui Penn, căruia părea să nu-i pese de nimic. Uneori râdea fără motiv, alteori se posomora brusc şi căuta prilej de ceartă. Toţi se simţeau uşuraţi când Penn pleca de acasă cu diverse treburi.

În casă nu mai exista picătură de alcool. Penn nu se plângea, dar toată lumea ştia că-şi procura băutura din alte surse. David Lytton era de părere că Marcus nu reuşise să-i pedepsească decât pe ceilalţi membri ai familiei.

David nu avusese intenţia să stea atât de mult, dar Helen îl rugase să mai rămână. Peste câteva zile urma să aibă loc un bal în onoarea lui Marcus şi a soţiei lui şi Helen dorea ca David să participe. Până la urmă, acesta acceptase. Catherine îşi zise că, în locul lui, ea ar fi inventat orice, chiar şi un unchi aflat pe moarte, pentru a pleca.

Apoi se gândi că era nedreaptă. Familia lui Marcus nu era atât de rea. Cu timpul, începuse să se simtă atrasă de ei, chiar şi de Penn. De

multe ori, ceva din privirea lui îi trezea dorinţa de a-l ajuta. Pe Helen şi pe Samantha le plăcuse de la început: erau dornice să afle cât mai multe despre doamnele din Spania şi de la Londra, despre felul în care se îmbrăcau, despre balurile pe care le dădeau. Cât despre Tristram, acesta devenise admiratorul ei devotat.

În ceea ce-l privea pe Marcus, acesta o considera o aventurieră fără inimă, cu care încheiase o înţelegere. Dacă ar fi ştiut adevărul, poate că ar fi gândit şi mai rău.

Se simţi frustrată. Maiorul Carruthers n-ar fi fost prea încântat să afle că ea şovăie. De nenumărate ori o atenţionase să nu se implice sentimental. Catherine spera ca maiorul să-şi fi făcut datoria. Cât despre ea, începuse să creadă că era angrenată într-o vânătoare fără scop.

Brusc, începu să plouă şi Catherine o porni spre poarta care ducea la scara turnului. Era întuneric. Lumina zilei abia de pătrundea prin fantele din perete şi de aceea felinarele din interior rămâneau permanent aprinse. Era ciudat de întuneric. Apoi îşi dădu seama că unul dintre ele nu ardea. Acest lucru n-o deranja prea mult. Treptele erau destul de abrupte, dar le coborâse de atâtea ori încât nu mai reprezentau o problemă pentru ea.

Când începu să coboare, auzi un zgomot slab, de parcă cineva intrase pe poarta interioară a cetăţii. De la una din fantele de lumină din perete veni o adiere de vânt şi câţiva stropi de ploaie. Duse automat mâna la buzunarul în care ţinea pistolul.

Trecură câteva minute şi ea nu făcu nicio mişcare. Simţea că se petrece ceva. La început o intrigase acel felinar stins, acum era altceva. Dar ce oare? Apoi începu să înţeleagă.

Uşa avusese balamalele ruginite şi scârţâia atunci când o deschideai. De astă dată, nu făcuse zgomot, de parcă balamalele ar fi fost unse recent.

Începu să coboare câte o treaptă, lipită cu spatele de peretele exterior, străduindu-se să pătrundă întunericul cu privirea. La fiecare pas, se oprea şi asculta. Deodată, piciorul îi alunecă. Se lăsă pe spate în cădere şi scăpă pistolul care zăngăni lovindu-se de treaptă. Îşi dădu seama că ceva se rostogolea şi auzi un zgomot ca de sticlă spartă.

O durea spatele din cauza căzăturii, dar mai tare o durea cotul stâng pe care se sprijinise. Aşteptă ca durerea să scadă în intensitate.

Când încercă să se ridice, alunecă din nou şi căzu pe spate. Îşi duse mâna la talpa pantofului şi constată că e plină de unsoare.

Recuperă pistolul, îşi şterse pantofii cu fusta şi căută drumul cu mâna. Mai coborî o treaptă şi dădu peste o baltă de ulei şi de felinarul spart. Părea că în cădere acesta se spărsese şi conţinutul lui se vărsase pe scări. Oricine altcineva s-ar fi mulţumit cu această explicaţie, însă Catherine avea îndoielile ei.

De altfel, auzi din nou acel zgomot al uşii care se deschidea. Ridică încet capul.

— Catherine? Eşti sigur că este aici? Era vocea lui Marcus.

Apoi îl auzi pe Tristram:

— Am văzut-o lângă metereze cu vreo zece minute în urmă.

— Catherine?

— Sunt aici. Nu, nu veniţi sus. Cobor eu.

Când ajunse pe la mijlocul scărilor, Marcus îi spuse:

— Te-am căutat la marginea zidului, dar nu te-am mai găsit. Unde ai fost?

Catherine nu voia să-i spună că cineva încercase s-o ucidă. Marcus ar fi dat vina pe Catalina şi pe *El Grande*. Oricum, cineva încercase s-o suprime, înscenând un accident.

Încercă să-şi facă singură curaj:

— Am urcat în turn ca să mă adăpostesc de ploaie. Îmi pare rău că v-am speriat. Unul dintre felinare a căzut pe trepte şi s-a spart.

— O să trimit pe cineva să-l înlocuiască, zise Tristram.

Marcus o privi cu atenţie.

— Cat, te simţi bine? o întrebă el cu blândeţe. Eşti foarte palidă.

Şi-ar fi dorit ca Marcus să fie îngrijorat de soarta ei, dar îl suspecta că tocmai încercase s-o ucidă. Poate că ştiuse tot timpul că ea era Catalina. Oricum, nu-şi va trăda bănuielile.

— Cat?

— Mă simt bine. Nu înţeleg de ce îţi faci atâtea probleme.

Tristram îi deschise uşa, iar ea îşi trecu degetele ca din întâmplare pe balamalele acesteia. Aşa cum bănuise, cineva le unsese de curând.

— Probabil că n-ai observat că începe furtuna, zise Marcus. Mi s-a spus că te plimbai lângă metereze şi am venit să te iau. Atunci când fulgeră nu este bine să stai lângă peretele unui castel! Credeam că ştii asta.

Marcus îi adusese pelerina. Ca la comandă, cerul se lumină de un fulger şi ploaia începu să răpăie puternic.

Îşi puse pelerina pe umeri şi, împreună cu Marcus şi Tristram, se îndepărtară cu paşi repezi de fortăreaţă.

Întrucât era catolică, Catherine se ducea la o biserică catolică, aflată la marginea oraşului, pentru a se confesa. Uneori, preotul venea să stea de vorbă cu ea. Nimeni nu ştia că părintele Granger era omul maiorului Carruthers.

Catherine coborî din trăsură şi intră neînsoţită în biserica goală la ora aceea. Părintele Granger stătea cu spatele spre ea şi punea cărbuni pe foc. Vremea se cam răcise şi Catherine purta doar o pelerină cu guler de blană care se asorta cu manşonul. Privi statuile de marmură, ferestrele cu vitralii şi lumânările din altar. Apoi, după ce-şi înmuie

degetele în apa sfinţită, îşi făcu semnul crucii şi intră în confesional. Părintele Granger o urmă imediat.

Nu putea vedea figura preotului, dar îi putea auzi respiraţia. Trebuia să-i spună că fusese ţinta unui atentat. Gândul l-ar fi dus imediat la Marcus. Asta aşteptau ei, un semn că Marcus îi minţise şi că, de fapt, el îi omorâse pe soldaţii englezi. Asta ar fi însemnat că el ştia că ea era Catalina şi că acest complot prin care să-l ademenească pe *El Grande* şi să-l scoată din ascunzătoarea lui ar fi putut să ducă şi la uciderea lui. Îndată ce ea raporta preotului, sarcina ei s-ar fi terminat. Nu o interesa ce consecinţe ar fi avut asta asupra lui Marcus.

— Ce s-a întâmplat, copila mea?

Vocea preotului o aduse la realitate. Îl privi speriată. Ştia ce aştepta de la ea. Logică. Deducție. Să ajungă la o soluţie corectă. Dar când era vorba de Marcus, logica devenea imposibilă. Ea nu putea accepta ideea că Marcus este criminalul. Ar fi fost capabilă să-şi rişte viaţa pentru a demonstra asta.

— Nu am nimic de raportat, zise ea.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Asta este tot ce ai de spus?

Dacă în locul preotului ar fi fost *El Grande,* altfel ar fi stat lucrurile. El nu era ca maiorul Carruthers. Ar fi pătruns în esenţa faptelor, ar fi înţeles de ce nu putea ea să-l învinuiască pe Marcus. Altcineva fusese în spatele acestui atentat asupra ei. Cu *El Grande* s-ar fi putut sfătui cum să procedeze ca să demaşte criminalul.

Îi veniră câteva nume în minte, dar le elimină. Nu putea să creadă că vreun membru al familiei lui Marcus ar vrea s-o ucidă. Atunci, cine?

— Copilă, spuse preotul, făcând o pauză, timp în care Catherine reveni la realitate.

— Nu am nimic de spus, preciză ea.

CAPITOLUL 17

Pentru Amy Spencer era mult prea devreme; ea nu se trezea înainte de ora prânzului. De fapt, niciuna dintre prietenele ei nu se trezea atât de devreme. Dar de astă dată, se sculase cu noaptea în cap, îşi puse o haină şi o bonetă simplă, pentru a trece neobservată prin oraş, alături de bărbatul care îi schimbase viaţa. Nu mai dăduse nicio petrecere de multă vreme. Se ducea tot mai rar la teatru. Popularitatea ei era în scădere, dar nu-i păsa de asta.

Privi pe fereastră şi constată că ploua. Poate că Robert nu va veni, îşi spuse ea. De fapt, ar fi fost mai bine să nu vină! Între ei doi nu trebuia să se înfiripe nimic. Îi repeta şi lui această părere, de câte ori i se ivea ocazia. Era prea bătrână pentru el şi avea prea multă experienţă, iar viaţa o obosise foarte tare. Şi, pe lângă toate astea, Robert era spaniol, nu irlandez cum crezuse ea. Existau prea multe deosebiri între ei. Mai precis, nu aveau nimic în comun. Şi atunci, de ce naiba mai ieşea cu el? Din toată prietenia asta ea va ieşi cu inima frântă, rănită de moarte.

Ei şi? El o făcuse să-şi dea seama că mai are inimă. Robert o făcea să se simtă, dacă nu tânără, cel puţin neîntinată de murdăria vieţii. Îi spusese că ar vrea să se întoarcă în Spania, să trăiască acolo. Asta ar fi fost cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face, dar până atunci se bucurau de clipele pe care le puteau petrece împreună.

De obicei, Amy Spencer nu gândea aşa. Ce naiba o apucase?

Domnişoara Collyer deschise uşa:

— A venit, zise ea timidă ca o şcolăriţă. Nu era singura care-şi pierdea cumpătul când îl vedea pe Robert.

Amy cunoscuse mulţi bărbaţi frumoşi, dar niciunul nu arăta ca Robert. Desigur, frumuseţea nu însemna totul. Ea ştia mai bine decât oricine că frumuseţea nu aduce întotdeauna fericire. De fapt, pe ea o atrăgea felul lui de a fi. Câteodată avea impresia că Robert ştia mai multe despre viaţă decât ea.

— Am crezut că mergem la picnic, zise el şi, înainte ca Amy să-şi pună mănuşile, îi sărută încheietura mâinii.

Acest sărut nevinovat o înfioră. Dumnezeule, se juca cu focul de astă dată. Nu-i păsa dacă se ardea, ea se străduise să-l lase să plece neîntinat în Spania. Îi zâmbi:

— N-ai observat? Plouă cu găleata.

El începu să râdă.

— Voi, englezii, aveţi un mod foarte plastic de a vă exprima. Ai vrut să spui că plouă torenţial, nu?

— Da. Deci cum să mai mergem la picnic?

— Ai încredere în mine, Amy. Ştiu ce fac.

Bărbatul acesta reuşea să transforme o discuţie obişnuită în ceva intim.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, acum. Să ne bucurăm de cele câteva ore pe care le vom petrece împreună.

Ieşiră pe uşă, ţinându-se de mână.

— Am închiriat o trăsură care să ne ducă în Chelsea, să urmărim bărcile ce plutesc pe râu.

Robert alesese o trăsura închisă. Amândoi se temeau să fie văzuţi. Amy nu ştia de ce anume se ferea el, dar în ce-o privea intenţiona să evite bârfele, ce s-ar fi vehiculat pe seama lui, dacă ar fi fost văzut alături de ea.

Când trăsura porni, el îi scoase mănuşa şi îşi aşeză palma peste palma ei.

— Nu-ţi fie teamă.

Amy îi privi mâna puternică şi se simţi pătrunsă de forţa pe care el o degaja. Privind mâinile lor unite, ea îi spuse încet:

— Robert, ai avut relaţii cu vreo femeie până acum? Mă refer la...

— Ştiu ce vrei să spui. Răspunsul este nu. De obicei, preoţilor le sunt interzise astfel de relaţii, iar de când am părăsit seminarul n-am găsit femeia cu care să mă căsătoresc.

— Presupun că n-ai accepta niciun fel de relaţie în afara căsătoriei?

El zâmbi din nou:

— Nu mă interesează decât căsătoria.

Cu aceste vorbe, Robert îi alungă temerile. Amy avea certitudinea că nu-i va face niciun rău. El se va întoarce în Spania, va întâlni o tânără drăguţă, se va căsători şi va trăi fericit alături de ea. Gândul acesta îi provocă amărăciune.

— Acum este rândul tău, zise Robert. Spune-mi de ce ai apucat pe un drum diferit de cel al surorii tale?

Pe Amy n-o deranjă întrebarea. De la început simţise nevoia să-i spună adevărul, iar acum era gata să-i împărtăşească toate secretele ei. La ultima lor întâlnire Robert îi spusese din ce motive îşi pierduse credinţa. În timp ce el studia pentru a deveni preot, francezii îi torturaseră şi îi uciseseră familia. Ca urmare, se hotărâse să devină partizan. Când războiul se terminase, se simţise dezgustat de ceea ce devenise. Trebuise să părăsească Spania, de care se legau amintiri extrem de dureroase.

Amy se hotărî să-i spună tot adevărul:

— N-am fost fericită acasă, în copilărie, şi poate din acest motiv am ales o cale care să-mi asigure cât mai repede independenţa. Într-o seară, unul dintre prietenii mei, un bărbat care credeam că mă iubeşte, m-a violat. Mai târziu şi-a cerut scuze, spunându-mi că-şi pierduse controlul. A vrut să se căsătorească cu mine, să îndrepte lucrurile dar, din motive pe care nu le ştiu nici acum, căsătoria trebuia

ţinută în secret. Îl iubeam, aşa că l-am iertat şi am fugit cu el. În tot acest timp m-a considerat amanta lui. Aşa a început cariera lui Amy Spencer, cea care sunt astăzi.

— Wrotham a fost nemernicul?

Ea îl privi uimită:

— Ce te face să crezi asta? Nu, n-a fost el. El a apărut în viaţa mea mai târziu. Pe vremea aceea nu-l cunoşteam.

— Atunci, de ce îl urăşte Catherine atât de mult?

Robert o privea atent, fără să lase impresia că o condamnă în vreun fel. Amy simţi nevoia să-i spună adevărul.

— L-am văzut prima dată pe Marcus la Vauxhall Gardens, în compania unor prieteni. Toată lumea vorbea despre el. Era tânăr, bogat, educat. Când m-am întors în noaptea aceea acasă, am avut o ceartă îngrozitoare cu mătuşa mea. Ea mi-a spus nişte lucruri oribile. Atunci, m-am agăţat de primul nume care mi-a venit în minte. „Lordul de Wrotham este îndrăgostit de mine!" i-am aruncat eu în faţă mătuşii. „Aş putea ajunge contesă." Cu cât era ea mai dispreţuitoare, cu atât mai mult insistam cu această minciună.

Amy îşi duse o mână la ochi.

— Catherine m-a găsit în noaptea în care am fost violată. Cred că arătam foarte rău. Ea mi-a cerut să-i spun dacă Wrotham o făcuse. Eu n-am avut puterea să recunosc că bărbatul pe care-l iubeam era de vină. Cat a insistat şi, în final, am dat vina pe Wrotham. Mi s-a părut mai uşor aşa.

Robert îi ridică încet bărbia şi îi spuse:

— Sora ta trebuie să afle adevărul.

— Ce rost are să i-l mai spun acum? A trecut prea mult timp de atunci. Marcus nu înseamnă nimic pentru ea, sau cel puţin aşa susţine. Amy făcu o pauză: Crezi că m-a minţit?

— Nu asta vreau să spun. Trebuie să-i mărturiseşti adevărul pentru că aşa este corect.

Robert nu părea nici dezgustat, nici dispreţuitor, în ochii lui se citea doar compasiune.

— O să-i spun, zise ea.

Robert îi zâmbi ca de obicei:

— Hai să mâncăm acum, în trăsură, iar când ajungem în Chelsea să ne plimbăm puţin.

— Să ne plimbăm? Pe vremea asta?

— Cerul pare a se limpezi. Amy, cu puţină credinţă, poţi muta şi munţii din loc. Ai încredere în mine.

De astă dată, Robert se înşelase. În Chelsea ploua.

— Ţi-am spus eu, zise Amy, încercând să-l necăjească.

Robert o trase jos din trăsură, cu toate protestele ei.

— O să ne plimbăm puţin.

Se plimbară prin ploaie şi Amy se bucură din toată fiinţa ei. Se amuzau de orice le ieşea în cale, totul li se părea minunat.

— Suntem doi nebuni, zise Amy, râzând.

— Nu, suntem doar îndrăgostiţi.

Amy deveni brusc serioasă:

— O, Robert, ce bine ar fi să fie totul atât de simplu.

În clipa aceea, o voce de bărbat strigă:

— Ea e. V-am spus eu că e Amy. Amy! Nu mă mai ţii minte? Patru tineri foarte eleganţi coborâseră gălăgioşi dintr-o trăsură. Petrecuseră toată noaptea şi acum se întorceau spre casă.

— Nu-ţi aduci aminte de mine, Amy? Sunt Harry Simpson. Vărul meu m-a adus odată la o petrecere la tine. Bărbatul sughiţă: De ce nu vii cu noi să ne amintim puţin de vremurile trecute?

Propunerea tânărului fu susţinută zgomotos de tovarăşii lui. Doi dintre ei începură s-o tragă spre trăsură.

— Lăsaţi-o în pace! strigă *El Grande*.

— Dumnezeule! exclamă Simpson, privindu-l de sus până jos pe *El Grande* şi observând îmbrăcămintea sărăcăcioasă, care în mod sigur nu era creaţia unui croitor londonez. Cine eşti? Vreun lacheu? Vezi-ţi de drum, omule, ca să nu scot cravaşa!

Amy se luptă şi protestă cu curaj. Ştia cum să se descurce cu indivizii aceia care băuseră cam mult. Se împiedică, iar când fu ridicată în picioare, începu să ţipe.

El Grande se năpusti asupra tânărului şi se rostogoliră la pământ. Pumnul lui îi zdrobi lui Simpson nasul, şi sângele ţâşni împroşcându-i pe amândoi. Urmă o clipă de tăcere, apoi Amy fu dată la o parte şi cei trei bărbaţi se repeziră la *El Grande*. Unul dintre ei începu să-l lovească cu bastonul. Un altul îl atacă din lateral.

Amy ţipă şi sări în apărarea lui, dar o lovitură puternică o trimise la pământ. Ţipând cât putea de tare, ea se ridică şi sări din nou asupra lor. Unul dintre bărbaţi o imobiliză, iar ceilalţi îl ridicară pe *El Grande*. În timp ce ea urmărea scena, şocată, ceilalţi începură să-l lovească puternic cu pumnii. Totul dură doar câteva secunde, dar lui Amy i se părură o veşnicie. Când îi dădură drumul, el căzu întâi în genunchi, apoi se prăvăli pe spate. Amy îşi reveni.

— O să plătiţi pentru asta, strigă ea. Pe tine te cunosc, Harry Simpson. O să vedem ce-o să spună legea.

— Care lege? îi strigă acesta dispreţuitor. Ce lege ţi-ar da ţie câştig de cauză? Nu eşti decât o târfă bătrână.

În acel moment apăru o trăsură din care coborî un bărbat ce se precipita spre ei. În mână avea un pistol. Cei care-l atacaseră pe *El Grande* o luară la fugă spre trăsura lor. Amy porni după ei, dar nu-i ajunse.

— Sălbaticilor! N-o să scăpaţi aşa uşor! Vă jur!

— Târfă bătrână, strigă din nou unul dintre ei. Târfă bătrână, târfă bătrână, târfă bătrână! strigară toţi în cor, în vreme ce trăsura dispăru pe Chelsea Road.

Suspinând, ea se îndreptă şi îngenunche lângă Robert. Omul care le sărise în ajutor îl cercetase deja.

— Nu are răni grave, zise el. Cred că nici oase rupte. Apoi, o privi pe Amy: Sunteţi cumva Amy Spencer?

Cu privirea aţintită asupra lui *El Grande,* ea încuviinţă dând din cap. Robert avea faţa plină de sânge şi de noroi. Ploaia încetase, dar Amy nici nu observase. Găsi o batistă cu care începu să-i cureţe faţa. Când el deschise ochii şi o privi, Amy începu să plângă cu sughiţuri. Îşi reproșa tot ce se întâmplase. Ştiuse că se juca cu focul, dar la aşa ceva nu se aşteptase. Dacă trebuia să plătească un preţ, era gata s-o facă. Dar nu în felul acesta. Se simţi pustiită şi pângărită. *Târfă bătrână.* Aceste cuvinte îi reveneau mereu în minte. Era clar că trăise într-o lume în care predomina prostia şi acesta era rezultatul. Trebuia să vegheze ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple niciodată.

El Grande se ridică într-un cot gemând:

— Amy?

— Ţine-te cu braţele de gâtul meu, îi spuse salvatorul.

Când vizitiul îi văzu apropiindu-se, sări de pe capră să-i ajute. În trăsură, *El Grande* îşi mai reveni.

— Cum te simţi? îl întrebă Amy.

Robert reuşi cu greu să articuleze cuvintele:

— Mă dor toate de parcă aş fi fost călcat de o trăsură. Mi-am pierdut deprinderea de a lupta şi am fost luat prin surprindere.

— Nu aveam nevoie de ajutorul tău, Robert. Eu trăiesc de pe urma indivizilor de teapa lui Harry. Mâine seară dau o petrecere. Numai Dumnezeu ştie dacă va mai veni cineva. Asta m-ar putea ruina. Acest Harry Simpson este un individ destul de influent.

— Aş vrea să te căsătoreşti cu mine şi să plecăm în Spania.

— În Spania? râse Amy. Ce să fac acolo?

— Să fii soţia mea. Să avem copii. Să mă ajuţi să redobândesc ceea ce am pierdut.

— Tot ceea ce-mi doresc eu se află aici. Am crezut că ai înţeles asta. O, Doamne, te rog iartă-mă.

— Am auzit ce-ai spus, Amy. Dar cred în adâncul inimii că asta îţi doreşti.

— Dacă m-ai cunoaşte bine, Robert, ţi-ai da seama că nu mă las condusă de sentimente.

Când trăsura ajunse în dreptul casei ei, Amy coborî înainte ca Robert s-o poată opri.

— De astă dată ne luăm rămas-bun, Robert, zise ea, şi Robert înţelese că vorbea cât se poate de serios.

CAPITOLUL 18

Catherine privea de la etaj Marea Sală plină de lume. Recepţia dată în onoarea ei se afla în plină desfăşurare.

Îl căuta cu privirea pe Marcus printre dansatori. Îl zări valsând cu o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie albă cu garnitură aurie. Era a doua oară când Marcus o invitase pe acea femeie la dans.

— Tristram, îl întrebă Catherine pe fratele lui Marcus, care-i ţinea companie, cine este doamna care dansează cu Marcus?

El îi privi pe cei doi şi în ochi îi apăru o strălucire ciudată.

— Elizabeth Proudfoot. Văzând că numele femeii nu avea niciun efect asupra lui Catherine, nu-i dădu alte amănunte.

Catherine deveni brusc suspicioasă, se întoarse spre el şi-l întrebă:

— Şi cine este această Elizabeth Proudfoot?

El o privi atent înainte de a-i răspunde:

— Este femeia care nu l-a luat pe Marcus de bărbat. Am crezut că toată lumea ştie acest lucru.

Catherine privi în altă parte pentru a-şi ascunde uimirea.

— O, fu tot ce putu ea să spună.

— S-a întâmplat cu ani în urmă, zise Tristram. S-au logodit când Marcus avea vârsta mea. Elizabeth l-a părăsit când i s-a ivit o partidă mai bună.

— O partidă mai bună? Ea nu-şi putea imagina că ar exista aşa ceva.

— Era un duce, zise Tristram, care îşi dădu seama că ar fi făcut mai bine dacă ar fi tăcut. Dar nu s-a măritat cu ducele. Înainte de nuntă, ducele, care era cam bătrâior, a suferit un atac de cord şi a murit. Până la urmă, ea s-a căsătorit cu unul dintre vecinii noştri.

— Cine este soţul ei?

— A, bătrânul Proudfoot a murit în urmă cu câţiva ani. Catherine, nu face figura asta, te rog. Marcus o dispreţuieşte. L-am auzit numind-o... vrăjitoare care umblă numai după profit...

Catherine începu să râdă, apoi se opri zicându-şi că n-ar trebui să mai aibă încredere în nimeni după episodul de la turn.

Îi aruncă o privire lui Tristram. Nu putea fi un ucigaş. Niciunul dintre cei de la Wrotham nu putea fi acuzat.

Conştientă că Tristram o urmărea curios, ea îi spuse:

— N-aş fi crezut că va veni atâta lume să ne ureze bun venit.

— Toată provincia a venit să-l vadă pe Marcus. Ultima oară când am mai văzut atâta lume aici, a fost la majoratul lui Marcus. Eram un puşti la vremea respectivă, dar îmi amintesc.

— De atunci n-au mai fost alte baluri?

Tristram privi jenat într-o parte, apoi mărturisi:

— Ştii care este situaţia cu mama mea. Dacă n-ar fi fost petrecerea lui Marcus, jumătate din cei prezenţi ar fi găsit pretexte pentru a refuza invitaţia. De fapt, mamei nu-i pasă, căci nu pune prea mult preţ pe societatea lor.

Catherine o căută din priviri pe văduvă şi-i spuse lui Tristram:

— Mama ta arată grozav.

Tristram, care urmărise privirile lui Catherine, o văzu pe contesă dansând cu fiul ei Penn:

— Cred că asta se datorează faptului că Penn s-a abţinut de la băutură în seara asta, iar Samantha a făcut o impresie grozavă.

Muzica încetă şi, peste câteva clipe, îl văzură pe Marcus urcând spre ei.

— Dansul următor este un vals, zise el. Aş vrea să-l dansez cu soţia mea. Nu zâmbea. Era foarte grav şi foarte, foarte frumos.

Catherine îşi puse mâna înmănuşată în palma lui. Simţea căldura mâinii lui. Era atât de conştientă de prezenţa lui încât i se tăie răsuflarea.

Situaţia deveni şi mai gravă pe ringul de dans, în timp ce aşteptau ca muzica să înceapă. Îi simţea inima bătând şi căldura obrazului lipit de al ei. Marcus o privea fix, fără să-i zâmbească, şi ea începu să tremure uşor. Îşi amintea acea privire de la baza lui *El Grande*. Discutau normal, apoi, dintr-o dată, nu mai avură despre ce să vorbească. Privirea lui devenise arzătoare şi ea îşi simţi gura uscată. Ştia la ce se gândeşte Marcus, pentru că şi ea se gândea la acelaşi lucru. Îşi dorea să fie în braţele lui. Dorea să facă dragoste cu el.

Catherine înghiţi în sec şi încercă să rămână ancorată în realitate. Nu reuşi. Se îndrăgostise de el, asta era clar. Fusese geloasă pe Elizabeth Proudfoot. Rapoartele ei către maiorul Carruthers nu conţineau nimic important, din acelaşi motiv. În unele dimineţi se simţea atât de nefericită încât nu voia să se scoale din pat. Era îndrăgostită de Marcus.

Orchestra începu valsul. Marcus o ţinea foarte aproape, prea aproape. Îşi simţi fustele mângâind picioarele lui Marcus, remarcă supleţea mişcărilor lui, când el o conduse spre locul în care ar fi vrut să ajungă. Avea impresia că sunt doar ei doi pe ringul de dans. Totul părea că dispare din calea lor. Conştientiză doar faptul că se afla în braţele acestui bărbat înalt, puternic care o sorbea din priviri.

Când muzica încetă, Marcus o eliberă. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi revină. Pentru prima dată, după o lungă perioadă, Marcus îi zâmbea.

— Trebuie să vorbim. Ştii asta, nu? Voi veni în camera ta diseară, îi spuse el în şoaptă.

Prea tulburată ca să-i răspundă, Catherine îşi reveni abia în braţele următorului partener de dans.

Catherine era conştientă că îşi juca destul de bine rolul, deşi trăia senzaţii confuze. Pentru a doua oară în viaţa ei se îndrăgostea de acelaşi bărbat, de Marcus.

După ce plecară ultimii invitaţi, se simţi cuprinsă de nelinişte şi începu să tremure. O domina un singur gând: să rupă vraja. Când Marcus va veni în camera ei, va pretexta o durere de cap. El o va privi ciudat, apoi va pleca trântind uşa.

Servitoarea îi pregăti patul; când rămase singură, îşi puse un halat mai gros. O cuprinse o stare de agitaţie. Încercă să nu se mai gândească la sentimentele ei pentru Marcus, dar îi fu imposibil. Recunoscu acum că, în pofida celor spuse de Amy, în pofida tuturor celor întâmplate, nu putea să nu-l iubească. Iubea un bărbat pe care-l dispreţuia. Aşa să fie? De fapt, ea nu-l dispreţuia. La un moment dat, ajunsese chiar să-l admire, ba chiar să se îndoiască de sora ei. Nu putea crede că Marcus o violase pe Amy.

Avea nevoie de timp să se gândească. Totul părea să se transforme într-un coşmar. Misiunea ei se cam terminase. Trebuia să plece.

Se duse la fereastră şi privi afară. Peste întinderea de apă, luminile oraşului păreau că-i fac cu ochiul. Tânjea să iasă la plimbare cu Vixen şi să simtă vântul răsfirându-i pletele. Fusese prea mult timp prizoniera rolului pe care-l juca.

Încercase să afle tot ce se putea afla în timpul cât hoinărise pe metereze. Niciunul dintre bărbaţi nu avusese un alibi, nici măcar Tristram. Capelanul plecase la căpătâiul unui muribund. Bărbaţii care plecaseră la vânătoare se despărţiseră, iar Marcus şi David nu întâlniseră pe nimeni altcineva.

Se întrebase dacă nu cumva fuseseră implicaţi servitorii, dar toţi lucrau de mult la castel. Nu putea suspecta pe nimeni. În afară de Marcus şi de ea, nimeni nu pusese vreodată piciorul în Spania, sau dacă o făcuseră, niciunul nu recunoştea. Deci, cine ar fi vrut să-i facă ei rău, în afară de Marcus?

Se aşeză pe pat să-şi limpezească gândurile. Probabil că aţipise chiar, pentru că se trezi cu mintea limpede. Ştia ce are de făcut. Trebuia să găsească o scuză pentru a pleca la Londra ca să discute cu Carruthers. Trebuia să afle tot ce ştia acesta despre Marcus. Îl va chema şi pe *El Grande.* Toţi trebuiau să pună cărţile pe masă. Ea le va spune despre accident. Apoi îi va mărturisi lui Marcus că ea era Catalina şi va decide ce va face în continuare.

Se ridică şi se duse la fereastră. Rămase acolo privind în întuneric. Simţi cum îşi recapătă forţele şi puterea de decizie.

Reveni de la fereastră şi începu să se îmbrace.

Marcus trase de hăţuri, calul se ridică pe picioarele din spate şi

când simţi pintenii zvâcni înainte. Trecură gardul în plină viteză, fără a ţine seama că se lăsase întunericul Marcus cunoştea însă fiecare piatră, fiecare stâncă sau crăpătură, fiecare ungher, fiecare lespede. El şi Tarquin trecuseră de multe ori pe aici.

Când ajunseră pe o creastă, armăsarul se întoarse spre stânga şi descrise un cerc. Atins uşor, el ridică capul şi se opri. Marcus privi valea. Pe o parte se vedeau luminile oraşului, iar pe cealaltă castelul. Drumul în coborâre trecea peste podul de piatră de peste Avon, apoi prin păduri dese şi ferme. În spatele lor se aflau mlaştinile. Toate acestea erau domeniul lui, casa lui. Se simţea bine privindu-le.

Doi însoţitori îl aşteptau. Îi salută. Aceştia se obişnuiseră cu preferinţa ciudată a lui Marcus de a călări pe întuneric. Marcus îşi zise că probabil îl consideră cam nesăbuit şi poate că aveau dreptate. Simţea nevoia de a obosi înainte de culcare, ca să nu rămână treaz toată noaptea. Treaz. Fără odihnă. Ardea de o dorinţă nesatisfăcută – o stare neobişnuită pentru un bărbat care ştia să obţină totul de la o femeie.

Îşi dădea seama că putea s-o aibă pe Catherine. Dar nu asta îşi dorea. Nu voia s-o seducă, ci s-o determine să vină spre el, fără regrete. Dacă ar găsi-o pe Catalina, ar divorţa. Cat ştia asta, dar până atunci n-ar fi acceptat un bărbat căsătorit.

Sentimentul acesta de frustrare îl făcuse dur, distant. Îl înfuriase articolul ei referitor la Penn; gândindu-se mai bine, realizase că de fapt se temuse să nu devină şi el subiect de discuţie. Nu-i păsa prea mult de felul în care îl aprecia ea pe Penn, atâta timp cât îl vedea pe el, Marcus Lytton, ca pe un bărbat adevărat.

Felul în care reacţionase Catherine în timpul valsului îi demonstrase că nu se înşelase în privinţa ei. Aproape că făcuseră dragoste sub privirile a zeci de persoane. Fata fusese ca un fulg în braţele lui, se pliase şi îi răspunsese la fiecare mişcare. El nu se mai gândise la dansul lor, ci la felul în care ar fi putut face dragoste, şi Cat îşi dăduse seama. Atmosfera din jurul lor era încărcată de sexualitate. Pentru o clipă se simţise transportat în acea încăpere de la mănăstirea din Spania. Îşi amintise cum Catalina se oprise la mijlocul unei fraze când el nu-şi mai controlase privirile, pentru ca apoi să fugă din încăpere.

Îl deranja faptul că uneori le confunda pe Catherine şi Catalina. Cele două femei treziseră acea pornire primitivă a fiinţei lui, făcându-l să dorească să întindă mâna şi să-şi ia ceea ce voia. Poate că nu era cel mai moral bărbat din lume, dar respecta un cod al onoarei. Asta le deosebea şi pe cele două femei. Una avea onoare, cealaltă era doar o profitoare.

Gândul la Catalina îi trezi furia. Nu mai avea răbdare. Trecuse mai bine de o lună de când o introdusese pe Cat în societate, la Londra şi

apoi la Wrotham, dar nici Catalina şi nici *El Grande* nu încercaseră să ia legătura cu el.

Sosise momentul să treacă la următorul pas din planul lui. Catherine trebuia să-şi ceară drepturile de la *El Grande.* Nu ştia încă cum, dar îşi va consulta avocaţii. Dacă nici astfel nu-i va forţa pe Catalina şi *El Grande* să iasă la lumină, nu-şi dădea seama ce mai putea face.

Se bucură de aerul rece care îi răvăşea părul. Tarquin muşca din zăbale şi zbura ca vântul. Marcus începu să râdă şi slăbi frâul; calul ţâşni înainte. Însoţitorii lui scăpară o înjurătură şi o porniră după el.

CAPITOLUL 19

Catherine părăsi castelul fără să întâmpine vreo dificultate. Lumea intra şi ieşea; erau mulţi comercianţi şi servitori. Hainele pe care le purta o făcură să treacă neobservată, mai ales că gluga de la pelerină îi acoperea faţa.

Dădu de bucluc doar la grajduri. Se aşteptase să fie întuneric, dar când dădu colţul clădirii în formă de U, descoperi că felinarele fuseseră aprinse şi că în curte trei oameni se certau lângă un cal priponit. Îi recunoscu pe Tristram şi pe Penn; cel de-al treilea era îmbrăcat în uniforma de la Wrotham – probabil era un lacheu. Catherine se lipi de peretele unui adăpost. În timp ce se gândea cum să procedeze, Penn se prăbuşi, iar Tristram şi lacheul îl ajutară să se ridice. Penn se îmbătase din nou.

— Nu vreau să mă duc la culcare, strigă Penn, încercând să se elibereze. Vreau să mă duc în sat. Nu mai am băutură, dracu' să vă ia! Trebuie să mai iau o sticlă. Smollet, să te ia naiba de informator. O să-ţi arăt eu ţie.

— Bine, domnule, zise lacheul cu respect.

Tristram era furios.

— Ar trebui să-i mulţumeşti că nu te-a lăsat să pleci călare. O să-ţi rupi gâtul într-o zi.

Sprijinit de Tristram şi de lacheu, Penn fu scos din curte. Catherine se întoarse, dădu colţul şi aşteptă. Cearta dintre Penn şi Tristram stârnise câinii. Când bărbaţii ajunseră la staule, ogarii începură să latre şi să sară pe garduri, de parcă ar fi vrut să scape.

Catherine rămase nemişcată, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Apoi se furişă cu prudenţă spre curtea unde era priponit calul.

La apropierea ei, animalul ridică capul. Era un cal negru, lucios cu urechile drepte şi nările fremătânde. Avea ochii mari, negri şi curioşi. Lui Catherine i se păru că acesta o cântărea din priviri, la fel cum făcuse şi ea cu el.

— Frumosule, îi şopti ea, tu eşti Charon al lui Tristram, nu? Andaluzul. Eşti chiar atât de bun precum se spune?

Când îşi trecu mâna peste coama lui bogată, calul necheză încet. Catherine verifică chinga, privi repede în jur şi se săltă în şaua bărbătească. Apăsă încet coastele calului cu genunchii şi acesta porni. Ieşiră din zona luminată şi dispărură în beznă. În urma lor, câinii continuau să latre. Va mai trece ceva timp până să se întoarcă Smollet ca să verifice calul lui Tristram. Când va constata lipsa lui Charon, îşi va închipui că s-a speriat de lătratul câinilor şi a luat-o razna. La întoarcere, va lăsa calul liber şi grăjdarul va crede că animalul s-a întors singur.

Când ajunse pe câmpul de lângă apă, trase de hăţuri şi întoarse calul. Acesta se ridică în două picioare. Un vânt uşor unduia suprafaţa apei, aerul era curat şi proaspăt. În depărtare văzu luminile satului. Charon deveni neliniştit şi muşcă zăbala când ea încercă să-l înfrâneze. Catherine avu impresia că îi transmitea să nu se teamă, deoarece el era destul de curajos pentru amândoi.

Fata începu să râdă şi simţi cum îi vine inima la loc. Nu mai urcase până atunci pe un cal de talia lui Charon. Musculatura calului se încordă şi fata simţi că îi aşteaptă comenzile. Era la ordinele ei. Cum putea ea să reziste unei asemenea tentaţii?

Slăbi frâul şi îl lăsă pe armăsar să-şi ridice capul. Acesta fu încântat, cel puţin aşa i se păru lui Catherine, apoi se cabră şi păru că dansează, după care porni în galop şi Catherine avu senzaţia că zbura peste pajişti, ca rândunelele.

Catherine îşi zise că armăsarul cunoştea bine drumurile pe care le avea de străbătut. Probabil că le făcuse de multe ori cu Tristram. Dacă ar fi fost calul lui Penn, ar fi dus-o probabil la Black Boar, în Wrotham, şi ar fi lăsat-o la uşa cârciumii.

Îi veni în minte scena penibilă la care asistase. Penn avea nevoie de ajutor, dar ea nu ştia cum să i-l dea. Tatăl ei renunţase la băutură când una dintre pacientele lui, o tânără, murise. Nu fusese vina lui, dar el se învinuise de moartea fetei. Din acel moment alcoolul dispăruse din casă.

Din întuneric o umbră apăru brusc. Instinctiv, strânse hăţurile şi atinse calul cu călcâiele. Charon se crispă, apoi ţâşni.

— La naiba! Un gard! zise Catherine şi începu să râdă nervos. Când Charon ateriză în siguranţă de partea cealaltă, ea trase tare de hăţuri şi se întoarse să vadă obstacolul pe care de-abia îl trecuse.

Cu toate că era întuneric, lumina lunii îi permitea să distingă contururile şi umbrele. Constată că lăsaseră în urmă drumul şi că se aflau pe un altul, paralel. Era evident că Tristram şi calul lui preferau drumul cu obstacole.

Îl bătu încet pe Charon pe gât.

— Asta o să-mi fie învăţătură de minte. Nu este bine să te laşi condus de un cal, mai ales dacă acestuia îi plac obstacolele.

Charon îşi ciuli urechile de parcă s-ar fi căznit să înţeleagă ce spunea Cat. Apoi necheză şi o luă spre râu. Catherine zări două căprioare. Nu avea timp să se bucure de prezenţa lor; cineva le stârnise. Din întuneric apărură siluetele a trei călăreţi. Catherine reacţionă rapid: duse mâna la pistol şi-l scoase din buzunar.

— Cine este acolo? întrebă o voce de bărbat şi ea îl recunoscu pe Marcus.

Trase hăţurile lui Charon pentru a-l întoarce. Totul se derulă cu repeziciune. Auzi împuşcătura unui pistol, apoi pietrele şi pământul

loviră copitele calului care se ridică în două picioare, cât pe ce s-o arunce pe Catherine din şa, după care făcu un salt înainte la îndemnul ei. Unul dintre călăreţi încercă s-o prindă, şi Catherine trase un foc de avertisment peste capul lui.

— Kenyon, Harley! Împrăştiaţi-vă! le strigă Marcus.

Cathertne se lăsă purtată de instinct. Ea ştia că Marcus o va prinde în cele din urmă.

Era mai bine să se întoarcă la castel înainte ca Marcus s-o recunoască. Dacă dădea greş, el va şti că ea este Catalina. Catherine n-ar fi avut curajul să-l călărească pe andaluz. În orice caz, ea nu-şi putea dezvălui identitatea până când maiorul Carruthers nu-i dădea voie. O cuprinseră din nou vechile îndoieli şi nu mai simţi decât nevoia de a scăpa de urmăritori.

Charon o luă spre zona împădurită şi Catherine îşi reaminti traseul pe care trebuia să-l urmeze. În partea de nord a castelului erau nişte stânci care duceau spre o pantă aproape perpendiculară. Pentru a ocoli stâncile trebuia să treacă prin pădure şi prin zona de mlaştini şi dealurile abrupte în care putea fi uşor reperată pentru că acolo nu se aflau decât tufişuri. Aproape de castel curgea un râuleţ. Dacă reuşea să treacă podul de lemn, era scăpată.

Sări peste un zid mic din piatră şi intră în pădure. Din păcate, copacii erau desfrunziţi. Drumul era accidentat şi Catherine îl lăsă pe Charon la pas, conştientă de prezenţa urmăritorilor. Era o cursă sălbatică, incitantă. Când ajunse la marginea pădurici ea înfrână calul, cu speranţa că urmăritorii înconjuraseră stâncile şi se aflau de cealaltă parte a castelului. De aici, drumul trecea peste mlaştini şi prin tufişuri. Înainte ca ea să-şi impulsioneze armăsarul, aerul nopţii fu despicat de mârâitul unui animal de pradă. Catherine ţipă. Charon se poticni şi pufăi speriat.

— Opreşte! se auzi vocea lui Marcus, de undeva din dreapta. N-ai ce mai face.

Gândul că va fi descoperită o făcu pe Catherine să se năpustească înainte. Calul ţâşni de sub copaci ca o săgeată scăpată dintr-un arc. În spate, auzi nişte înjurături şi pe Marcus dând noi ordine. Catherine se ghemui în şa. Noaptea şi umbrele ei o învăluiră.

Când Charon sări un şanţ, un glonţ îi şuieră pe lângă cap. Calul se poticni şi o aruncă pe Catherine din şa. Încercă să se ridice, dar căzu la loc. Charon o luă la fugă ca un iepure, urmărit de Marcus şi de însoţitorii lui.

Pe Catherine o durea tot corpul, dar nu era rănită. Trase aer în piept, se ridică în genunchi şi rămase o vreme aşa, încercând să-şi recapete respiraţia. Auzi o bufniţă, trosni o creangă, apoi o fiinţă, ceva mic, trecu pe lângă ea. După câteva minute încercă din nou să se

ridice. Se afla într-un luminiş. Încercarea nereuşită o făcu să izbucnească într-un râs nervos. O, Doamne, nu era momentul să cedeze nervos. Ca partizan, în Spania, trecuse prin momente mult mai grele. Partizanii nu intrau în panică niciodată. Se regrupau şi plecau mai departe.

El Grande o învăţase că un soldat trebuia să aibă grijă în primul rând de armele sale. Duse mâna la pistol, se ridică şi porni şchiopătând spre cel mai apropiat copac. O dată ajunsă acolo, se aşeză pe un tufiş de ienupăr şi se propti cu spatele de un buştean căzut. Acum, când începuse să gândească precum un partizan, se simţea mai bine. Dintr-un buzunar interior al pelerinei scoase o pungă cu bile de oţel şi praf de puşcă. *El Grande* o învăţase cum să reîncarce rapid pistolul şi să tragă trei gloanţe pe minut. Ştia atât de bine toate operaţiile încât putea să le facă şi cu ochii închişi.

Ţinu pistolul şi bilele în mâna stângă şi turnă pulberea în butoiaş cu dreapta. După ce introduse bila, dădu drumul tijei de oţel de sub butoiaş, readuse bila o dată, de două ori, apoi înlocui vergeaua înainte de a trage piedica armei. Puţină pulbere pusă în sertar era tot ce trebuia pentru a încărca arma.

Luă pistolul cu dreapta şi îl privi câteva momente. Nu intenţiona să-l folosească împotriva lui Marcus, ci pentru a se apăra, dacă va fi încolţită. Se simţi cuprinsă de un tremur ciudat. În încercarea ei disperată de a-şi recăpăta libertatea, nu se gândise ce motive avea Marcus să călărească noaptea. Îi trecură prin minte tot felul de idei, care mai de care mai ciudate. Încercă să gândească raţional. Era cert că Marcus nu-i întinsese o cursă, pentru că nu ştia de plecarea ei. Dacă se va întoarce la timp la castel, înainte de a i se descoperi lipsa, el nu va bănui nimic.

Încurajată de acest gând, o porni la drum printre copaci. Încercă să se grăbească, dar picioarele n-o mai ajutau.

Copacii se mai răriră şi ea se opri. Din acest punct drumul cobora spre podul de lemn care trecea peste râuleţ. Staulele şi grajdurile se aflau mult în urmă şi ea nu avea cum să le mai vadă. Se hotărî să treacă podul, dar auzi un zgomot care părea să vină din adâncurile pădurii. Ciuli urechile. Zgomotul se apropia şi îşi dădu seama că era făcut de ogari. Marcus îi pusese pe urmele ei. Nu putea trece podul. Trebuia să facă în aşa fel încât ogarii să-i piardă urma. Avea o singură soluţie. Îşi ridică fustele şi porni spre râu. Intră până la genunchi în apa rece. O luă spre pod. Auzi voci şi zgomot de copite. Se adăposti sub pod, luând în braţe un pilon şi strângând din dinţi ca să nu-i mai clănţăne.

— Ce naiba faci aici? auzi ea o voce. Era Harley, unul dintre grăjdarii lui Marcus.

Grăjdarul şef, Kenyon, îi răspunse:

— Înălţimea sa a dat drumul ogarilor să prindă hoţul.

— Hoţul? zise Harley. N-a fost niciun hoţ. A fost domnul Penniston, beat ca de obicei.

— Domnul Penniston n-ar fi tras în fratele său.

— Dar era beat... I-au găsit calul, nu?

— Poţi să recunoşti un cal pe întuneric? De cele mai multe ori, nu poţi. Era calul domnului Tristram. De la grajduri ni s-a spus că domnul Penniston n-a ieşit din castel în seara asta. Şi nu e treaba noastră să-i punem întrebări lordului Wrotham. Suntem plătiţi să executăm. Aşa că hai să prindem hoţul şi să mergem apoi la culcare. E pe undeva pe aici.

După câteva clipe, călăreţii trecură podul şi se îndreptară spre platou. Catherine nu mai putea aştepta. O dureau picioarele. Trebuia să iasă din apă. Încercă să iasă pe mal şi se lăsă cu faţa în jos la pământ, dar fu reperată.

— Cine este? se auzi vocea puternică a grăjdarului şef. Neprimind niciun răspuns, el îi spuse lui Harley: Coboară acolo şi vezi cine e. Grăjdarul coborî de pe cal. Catherine se lipi de pământ. Când auzi zgomotul paşilor ce se apropiau, nici nu mai respiră. Începu să tremure. Harley începu să râdă:

— Asta a fost. A sărit o căprioară. După ea venise hoţul nostru.

— Ce?

— O căprioară! strigă el. Zilele astea, dragele mele, o să-mi fac o şa nouă din pielea voastră. O să vedeţi voi!

Catherine nu îndrăzni să-şi ridice capul până când nu auzi tropotul cailor depărtându-se. Se uită în jur şi văzu nişte căprioare care se adăpau la celălalt capăt al podului. Brusc, tăcerea fu sfâşiată de lătratul câinilor şi căprioarele o luară la goană printre copaci.

Catherine reuşi să se ridice. Picioarele n-o prea ascultau; traversă cu greu podul. Iedera şi muşchiul care creşteau pe peretele castelului păreau că întind braţe nevăzute spre ea învăluind-o. Îşi lipi obrazul de peretele de granit de parcă ar fi regăsit în el un iubit de mult pierdut. Apoi, cu inima bătând puternic, o luă pe drumul ce ducea spre poarta de sud.

Intrarea în curtea interioară a castelului nu-i puse probleme. Ea reuşi să se strecoare în momentul în care ieşea o bandă de muzicanţi. În Sala Mare a castelului, servitorii făceau curăţenie. Smulse o lumânare şi începu să urce scările.

Când ajunse în camera ei, încuie uşa şi se lipi cu spatele de ea. Acum, când primejdia trecuse, începu să-şi simtă hainele ude şi picioarele îngheţate. Se grăbi să-şi scoată hainele ude şi îmbrăcă o cămaşă de mătase. Părul i se răspândise într-o dezordine totală. Şi-l dădu la o parte de pe faţă şi-l prinse cu ace. Când puse pistolul la loc în sertar, simţi că ceva nu e în ordine. Înţepeni, dar nu încercă să se

întoarcă.

— Deci tu ai fost, Catalina, auzi ea vocea lui Marcus.

CAPITOLUL 20

Rămase uimită, incapabilă să scoată vreun sunet, întrebându-se cum ajunsese Marcus în camera ei. Îl auzise şi îl văzuse afară, galopând în urma câinilor. Cum de ajunsese aici înaintea ei?

Marcus se ridică şi statura lui o făcu să simtă dezavantajul de a fi femeie. Ochii lui exprimau furie şi dispreţ. Cu toate că vorbea pe un ton măsurat, Catherine ştia că e furios.

— Mi-am lăsat grăjdarii să urmărească hoţul şi am venit aici ca să mă conving că eşti în siguranţă. Am vrut să mă asigur că n-ai păţit nimic, pentru că, acum o oră, s-a tras asupra mea. Nu mi-am imaginat că tu ai făcut-o. Făcu o pauză: tu ai fost Catalina, nu?

Marcus şi-ar fi dorit ca ea să nege. Chiar şi acum, când ştia adevărul, era dispus s-o asculte şi să accepte orice explicaţie plauzibilă pe care ea i-ar fi oferit-o.

Catherine stătea în faţa lui ca o figurină de porţelan, cu faţa albă, cu privirea inexpresivă. Marcus îşi strânse pumnii şi se simţi trădat. Ar fi vrut s-o facă bucăţi.

În sfârşit îşi explica starea de confuzie cu care se confrunta atunci când încerca s-o separe pe Catherine de Catalina. Acum ştia adevărul. Fata aceasta îşi bătuse joc de el în Spania sub numele de Catalina, apoi în Anglia. În naivitatea lui, încercase s-o convingă să joace rolul soţiei sale. Asta ar fi trebuit să-l înfurie şi mai mult. Totul se făcuse cu ajutorul lui. Când făcu un pas spre ea, fata ieşi din starea aceea de amorţeală.

— Marcus, ascultă-mă, strigă ea dându-se un pas înapoi. Trebuie să înţelegi că *El Grande* şi Catalina nu reprezintă o ameninţare pentru tine. Suntem de atâta timp împreună. Dacă aş fi vrut, aş fi făcut-o de mult.

— Dar erai pe punctul de a mă ucide în seara asta.

— Am tras peste capul tău, ca să te previn.

— Unde te duceai? Ce voiai să faci? Unde este *El Grande?* Cine eşti şi ce vrei de la mine?

Catherine se simţi încolţită. Din instinct, îi susţinu privirea şi spuse repede:

— Sunt Catherine Courtnay. Am lucrat ca spion britanic în Spania, Catalina a fost doar un rol pe care l-am jucat. *El Grande* nu este fratele meu.

Marcus nu păru şocat de vorbele ei, dar când făcu un pas spre ea, Catherine strigă:

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic!

— Ai putea s-o faci, spunându-mi ce complici ai.

— Complicele meu nu este aici. Se află la mănăstirea Marston.

— *El Grande* este preot? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— A fost preot, înainte ca francezii să invadeze Spania. Acum este mirean şi locuieşte la mănăstirea de călugări.

— Atunci cu cine trebuia să te întâlneşti în seara asta?

— Cu nimeni. Nu aveam astâmpăr. M-am dus la grajduri şi l-am găsit pe andaluz priponit acolo. N-am rezistat şi am plecat la plimbare.

Marcus trase aer în piept.

— Nu ştiu dacă să te cred sau nu. Începe cu începutul şi explică-mi ce naiba se întâmplă. Dă-i drumul. Vreau să ştiu cum ai ajuns să te implici în toate astea.

Catherine simţi primejdia. Marcus aflase că ea era Catalina, ştia despre *El Grande,* dar atât. Ea nu intenţiona să-l implice şi pe maiorul Carruthers, şi nici să-i spună că lucra pentru Serviciul Britanic de Informaţii.

— Cineva i-a ucis pe toţi soldaţii britanici, zise ea. Eu şi *El Grande* am crezut că suntem suspecţi de aceste crime. Când mi-ai cerut să joc rolul Catalinei, am considerat că avem şansa să descoperim ce pui la cale.

Explicaţiile ei scârţâiau, aveau prea multe întoarceri în timp. Marcus o întrerupse şi, în câteva minute, află tot ceea ce voia să afle. Era clar că îi aştepta o noapte lungă, pentru că în timp ce discutau, el mai puse de câteva ori cărbuni pe foc.

— De ce naiba nu mi s-a spus adevărul de la început? întrebă el.

Catherine înghiţi în sec.

— N-am avut nicio confirmare că ai fost atacat la Londra. Tu erai primul suspect. De aceea nu ţi-am putut spune adevărul.

După un moment de tăcere, Marcus spuse:

— Hai să uităm asta! Să ne întoarcem la vremea când eram în Spania. De ce m-ai obligat să te iau de nevastă? De ce m-ai acuzat că am vrut să te violez?

Se aplecă deasupra ei, aşteptând răspunsul:

— Am auzit doi soldaţi vorbind despre tine. Atunci am aflat că nu eşti un simplu căpitan, aşa cum spuneai, ci conte de Wrotham. Mi s-a părut că te jucai cu sentimentele mele. Catherine nu avea de gând să-i pomenească despre Amy.

Marcus izbucni:

— Nu mă minţi! Nici tu nu erai ceea ce păreai. Când ai auzit că sunt conte, te-ai hotărât să beneficiezi de titlul şi bogăţia mea.

Catherine reacţionă, împingându-l pe Marcus. Apoi deschise uşa dulapului de stejar de unde îşi scoase un halat mai gros pe care îl îmbrăcă. În momentul în care se întoarse spre el, ochii ei aruncau flăcări.

— Ascultă-mă bine, Marcus Lytton, toţi banii de pe lume nu mă pot convinge să mă mărit cu tine. Când am aflat că eşti contele de

Wrotham şi că ţi-ai bătut joc de mine, am vrut să-ţi plătesc cu aceeaşi monedă. Am crezut că vei anula căsătoria imediat. Nici n-am crezut că acea căsătorie a fost legală. Mi-am dat seama cât de greu îmi va fi să divorţez abia când m-am întors în Anglia.

Marcus o prinse de braţ şi o întoarse spre el:

— Eşti soţia mea, spuse el, şi m-ai ţinut la distanţă atâtea luni, amintindu-mi mereu că sunt un bărbat însurat. La naiba, Cat, eşti soţia mea. Puteam să te am oricând.

Asta îl revolta cel mai mult. În timp ce el trecuse prin chinurile iadului, din cauza dorinţelor nesatisfăcute, ea îşi bătuse joc de el. O lăsase să-şi impună regulile, şi-şi bătuse joc de el.

— Călăreşti la fel de bine ca un poliţist, zise el. Te-am văzut cu ochii mei, alergai ca gândul.

Marcus părea că-şi pierde controlul, ceea ce o sperie.

El respiră adânc şi spuse:

— Am văzut că eşti şi o bună trăgătoare.

— Ţi-am spus că ştiu să folosesc pistolul.

Marcus îi prinse bărbia cu mâna, iar ea de-abia mai clipi:

— Şi spaniola o vorbeşti fluent.

— Da, şopti ea.

— Dumnezeule, până unde vrei să ajungi cu minciuna?

Marcus nu ştia încă dacă trebuia s-o creadă, pentru că nu-şi dădea seama ce jocuri făcea Catherine de astă dată. Această femeie îl făcuse să se îndrăgostească de două ori de ca. O iubea, altfel de ce l-ar fi durut atât de mult trădarea ei? Se gândise de atâtea ori la momentul în care se va răzbuna. Acum, se simţea trădat de două ori. Marcus o strânse de braţ.

— Te-am prevenit când eram în Spania că într-o zi o să mă răzbun. M-ai făcut să te iau de nevastă. Bine. Ai obţinut ceea ce ai vrut. Acum a venit momentul să plăteşti pentru asta.

— Ce vrei să spui?

— Că va trebui să faci tot ceea ce face o soţie.

— Nu fi ridicol, Marcus. Sper că n-ai de gând să... faci dragoste cu mine împotriva voinţei mele. Nu vreau să cred că vei face asta.

Catherine atinsese o altă coardă sensibilă. El făcuse încercări disperate de a se ţine departe de ea, conştient de faptul că o putea avea oricând.

— Împotriva voinţei tale? strigă el. Madame, erai pregătită încă de când te-am văzut prima oară. Nu ar fi fost împotriva voinţei tale.

Ea respiră adânc, apoi se eliberă.

— Eşti un îngâmfat. Ştii care este problema ta, Marcus? Când Catherine se retrase, el făcu un pas spre ea blocându-i calea. Problema ta este legată de faptul că femeile îţi cad prea uşor în braţe. Prea multe se lasă cucerite de un titlu de nobleţe şi de bogăţie.

Marcus rânji dispreţuitor.

— Te-ai caracterizat cum nu se poate mai bine, draga mea. Tu eşti un exemplar tipic al acestei categorii de femei, dar n-am de gând să mă cert cu tine pe tema asta. De când m-ai forţat să te iau de nevastă, nu m-am gândit decât la felul în care mă voi răzbuna.

Catherine se refugie în spatele unui fotoliu şi-şi înfipse degetele în speteaza acestuia.

— Marcus, încetează! strigă ea. Spre surprinderea ei, Marcus se opri. Ea respiră adânc. Acum, continuă ea, încercând să zâmbească, aş vrea să ne aşezăm şi să discutăm ca doi oameni civilizaţi.

Marcus apucă un scaun şi-l trânti de pământ. Gestul o sperie şi ea se lipi de perete. Sânii i se ridicau şi coborau din cauza stării de agitaţie. Pulsul i se accelerase. Îl privea cu ochii măriţi de spaimă.

Privind-o, lui Marcus nu-i venea să creadă că se lăsase păcălit. Catherine îi trezea mereu aceleaşi porniri primitive, dorinţa de a o poseda. Era femeia lui. Soţia lui. Nu mai simţise aşa ceva pentru vreo femeie. Dumnezeule, îşi pierdea minţile dacă nu putea s-o aibă imediat.

— Nu-ţi fie teamă, şopti el. Nu-ţi voi face rău.

Întinse mâna spre ea, dar Catherine, într-un acces de furie, îi trase o palmă. Amândoi se dădură înapoi, sub forţa loviturii. El o privi cu duritate, apoi se întoarse şi porni spre uşă. Catherine nu se aşteptase la asta, şi rămase împietrită. Când îşi dădu seama că el pleca şi că nu avea de gând să se mai răzbune pe ea, păşi spre el. Marcus întinsese deja mâna să deschidă uşa, dar ea se lipi de tăblie, împiedicându-l. Îl privea stând cu braţele larg desfăcute, blocându-i ieşirea.

— Marcus, te rog nu pleca. Îmi pare rău. Te-am judecat greşit. Te rog să nu te superi pe mine. Acum ştia că nu el fusese acela care spărsese felinarul pe treptele turnului. Era furios pe ea, dar nu voia să-i facă rău.

— Dă-te la o parte, îi spuse Marcus, altfel nu mai răspund de mine.

— Ştiu că glumeşti, nu-mi vei face rău.

Cu dinţii încleştaţi, Marcus o dădu la o parte. Nici nu apucă să se întoarcă spre uşă, că ea se strecură pe lângă el şi-i bară calea.

— Cat, te previn...

— Marcus, nu mi-e teamă de tine.

— Ar trebui să-ţi fie, strigă el.

Catherine înţelese că-l rănise, dar nu o făcuse cu intenţie. Marcus păruse întotdeauna sigur de el, stăpân pe situaţie. Cum de o lăsase să aibă atâta putere asupra lui? Catherine era impresionată. Nu se mai gândea la ea, ci la el.

— Îmi pare rău, şopti ea. Îmi pare atât de rău.

— N-am vrut decât să te sperii puţin. Ai merita mai mult. Nu înţeleg de ce m-ai lovit. Eu n-am forţat nicio femeie până acum. Nici

cu tine nu vreau să procedez altfel.

— Ştiu, ştiu. Suntem amândoi prea agitaţi. A fost o noapte groaznică, groaznică.

— N-ai vrea să nu mai repeţi asta ca un papagal şi să te dai la o parte din uşă?

Ea începu să râdă:

— Cat.

— Oh, dragostea mea, dragostea mea.

Ea îi căzu în braţe şi-şi lipi buzele de ale lui. Lui Marcus nu-i venea să creadă. Încercă să se elibereze, dar nu reuşi. După un moment cedă.

Catherine sesiză schimbarea şi continuă să-l sărute.

— Cat, zise el.

— Mm?

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

— Ştii tu ce.

— Asta?

Catherine începuse să-i descheie nasturii cămăşii, apoi îşi strecură mâna spre pieptul lui.

— Nu-ţi place? şopti ea. Dac-ai şti de cât timp voiam să fac asta.

— Cat, n-ai vrea să facem acelaşi lucru în pat?

Catherine se lăsă condusă fără să protesteze, cotropită de dorinţă. Lui Marcus începu să-i bată inima mai tare. Buzele ei erau moi şi pline. Pline de pasiune, în aşteptarea bărbatului dorit. De data asta, fusese alegerea ei. Nu va putea să regrete mai târziu.

— Cat, asta vrei? Ar trebui să te hotărăşti mai repede, altfel nu voi mai răspunde de acţiunile mele.

Catherine ştia că nu poate gândi raţional, mai ales după ce se întâmplase cu ea, dar se lăsă condusă de sentimente.

— În loc să vorbeşti, mai bine arată-mi ce am pierdut în aceşti trei ani. De câteva săptămâni încerci să mă seduci. Te rog, fă-o acum.

— Dar n-am încercat niciun moment să te seduc.

— Bine, fie cum zici, dar continuă.

Marcus începu să râdă şi s-o dezbrace pe Cat.

— Marcus, zise ea, şi în glasul ei sesiză dorinţa.

O dezbrăcă de cămaşa de noapte şi începu să-şi scoată şi el hainele. Frumuseţea trupului ei îl surprinse. Sânii erau perfecţi, cu sfârcurile ca nişte cireşe coapte. Marcus îi atinse şi apoi îi sărută. Când o simţi fremătând sub el şi desfăcându-şi picioarele, Marcus, încercând să-şi stăpânească dorinţa de satisfacţie imediată, îşi strecură mâna între coapsele ei. Catherine gemu şi se lipi de Marcus. El o depărtă o clipă pentru a o privi. Ochii lui Catherine străluceau, respiraţia îi era rapidă, mâinile i se încleştaseră pe umerii lui. Începu să râdă încet, mulţumit de reacţia fetei.

— Ai fost făcută pentru mine, zise el. Nu-ţi fie ruşine, priveşte-mă, Cat. Sunt doar un bărbat.

Catherine se ridică într-un cot şi-l privi. Îi admiră forţa şi bărbăţia.

— O, Marcus, şopti ea.

Marcus recepţionă dorinţa din glasul ei şi dădu frâu liber pasiunii.

— Stai aici, lângă mine. Începu s-o mângâie fără reţineri, folosindu-şi buzele şi limba pentru a o excita. Nu voia să-i lase timp de gândire. Nu voia ca ea să-şi schimbe hotărârea. Când fata începu să tremure sub el, şi să-i şoptească numele, se ridică deasupra ei, dar n-o pătrunse încă. Aşteptă ca ea să deschidă ochii şi să-l privească. Dorea să fie conştientă de ceea ce va urma.

— Ah, Cat, zise el şi o sărută lacom.

Ea ţipă uşor, încercând să protesteze. Marcus îşi muşcă buzele străduindu-se să se oprească, dar simţind că este pregătită, o pătrunse.

Ea gemu şi Marcus o sărută.

— Va fi bine, o linişti el, va fi bine.

Vorbele lui o liniştiră. Marcus observă strălucirea ochilor ei, dar n-o lăsă să vorbească. Începu să se mişte, mai încet la început, apoi cu mai multă vigoare când o simţi răspunzându-i. Îşi propusese s-o abordeze încet, să-i ofere senzaţii puternice de plăcere, pentru ca ea să tânjească după dragostea lui, dar trupul lui căruia i se refuzase prea mult timp dragostea nu-l mai ascultă. Începu să-şi intensifice mişcările.

Se retrase, apoi o pătrunse din nou, provocându-i valuri de plăcere. Pielea fetei ardea: îl dorea cu ardoare. I se păru că se află pe creasta unui val, tânjind după ceva ce nu îi stătea în putere.

Marcus nu se mai putea abţine, şi o pătrundea tot mai adânc. Apoi se îngropă, cutremurat de plăcere, în trupul ei.

Cat zăcea sub el, căci nu avea forţa necesară pentru a se elibera. Era şocată şi rănită. Se simţea înşelată de o promisiune care nu se materializase. Renunţase la ceea ce-şi refuzase o viaţă întreagă, pentru a ajunge la ceva ce nu exista... Acum, când îşi redobândise conştiinţa, se simţea ruşinată şi încurcată. Cum de ajunsese la această situaţie? Ce-i mai putea spune? Era întinsă pe pat cu picioarele desfăcute, cu Marcus deasupra ei, îngropat în ea. Nu reuşea să înţeleagă. Seducţia nu mai venise din afară, ci din interiorul ei.

Marcus se ridică pentru a-i permite să respire şi o acoperi cu sărutări.

— Va fi mai bine data viitoare...

Drept răspuns primi o lovitură puternică în maxilar. Gemând, el se ridică şi se aşeză lângă ea. Catherine coborî rapid din pat şi se îmbrăcă. Apoi, se întoarse spre el.

Marcus stătea sprijinit într-un cot, dar nu se acoperise. Catherine întinse mâna după hainele lui aruncate la întâmplare şi-i dădu cămaşa.

— Nu ai pic de ruşine! şuieră ea.

— Faţă de tine? Nu. Chiar dacă nu crezi, va veni o zi în care nici tu nu te vei ruşina de mine.

Ea aşteptă până când Marcus îşi încheie cămaşa, apoi îi spuse cu o voce joasă, încărcată pe pasiune:

— Ai idee ce s-a întâmplat acum?

Pe buzele lui Marcus apăru un zâmbet senzual.

— De ce nu-mi reaminteşti tu, Cat?

Nu putea răspunde la provocare, deoarece cu câteva minute înainte se aflase goală în braţele lui. Se mulţumi să-i spună pe un ton serios:

— Ceea ce am făcut noi, prin consumarea căsătoriei noastre, va complica şi mai mult lucrurile.

— Căsătoria noastră nu s-a consumat, dacă asta vrei să spui.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ai fost a mea, zise el. În sfârşit, ai fost a mea. Dumnezeule, câte probleme mi-am făcut. Am crezut, am sperat că eşti o fire pasională, dar un bărbat nu poate şti asta decât în clipa în care ajunge cu femeia în pat. În orice caz, a meritat să te aştept.

Marcus nu sesiză efectul vorbelor lui asupra ei, căci se ridicase din pat şi punea cărbuni pe foc. Era atât de bine dispus încât începu să fredoneze un cântec pe care-l învăţase în Franţa. O femeie asemeni lui Cat nu se oferea unui bărbat, dacă nu ţinea la el.

Şi pentru a se asigura că fata înţelesese perfect ce voise el de la ea în acel pat, se gândi să repete acţiunea până când amintirea acelei nopţi se va întipări pe vecie în memoria ei. Trebuia să fie o noapte lungă. Trebuia s-o iubească până se iveau zorii. Zâmbi acestui gând.

Catherine încercă să nu fie prea insistentă:

— Bănuiesc că ai spus asta tuturor femeilor pe care le-ai avut.

— Ce?

— Că a meritat aşteptarea.

Marcus veni spre ea şi-o îmbrăţişă.

— Greşeşti, dragostea mea. Până acum nicio femeie nu m-a făcut să aştept.

— Ce consolare! Ar trebui să încerci să fii mai modest, Marcus.

El ridică capul privind-o, apoi îi spuse foarte serios:

— N-am de gând să-mi justific trecutul faţă de tine sau de altcineva. Aşa că, nu-mi mai pune întrebări.

Catherine îl provocă:

— Sunt sigură că ai un trecut fascinant, Marcus, dar crede-mă că nu mă interesează. Mă preocupă viitorul. Acum, că ai aflat totul despre mine şi *El Grande,* avem alte lucruri de discutat. Aş vrea să te îmbraci şi să mă laşi să-mi pun ordine în gânduri.

Marcus o trase spre el; ea încercă să se elibereze. Marcus o privi atent, observându-i obrajii îmbujoraţi, strălucirea din ochi, felul provocator în care-şi ridicase bărbia.

— Nu mai punem ordine în nimic acum, zise el. Ţi-a scăpat totul de sub control. De acum înainte eu hotărăsc. Nici tu, nici *El Grande*. Ai înţeles, Cat?

Catherine îi spuse printre dinţi:

— N-am de gând să continuu să joc rolul soţiei tale, mai ales după ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Cat, eşti soţia mea şi nu te mai poţi eschiva.

— Şi tu crezi c-o să mă poţi avea oricând de acum înainte?

— Ce vezi rău în asta?

— Ar trebui să mă întrebi şi pe mine ce gândesc.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? întrebă Marcus, observând lacrimile din ochii ei.

— O să-ţi spun ce se întâmplă. Te urăsc. Asta este.

Marcus o privi furios.

— Ai un mod ciudat de a arăta că mă urăşti.

— Ai obţinut ceea ce ai vrut. Acum, pleacă.

— Ai vrut-o şi tu.

— Probabil că-mi pierdusem minţile.

Uimit de schimbarea ei de atitudine, Marcus întinse mâna după haine. Se uită o clipă la ele, apoi le aruncă.

— Dacă ceea ce ai făcut tu a fost determinat de ură, te-aş ruga să mă urăşti şi de acum înainte.

— Marcus, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Spania. Îmi pare foarte rău, însă tu ţi-ai făcut deja numărul. Ajunge.

— Deci asta este. Cat, răzbunarea a fost ultimul lucru la care m-am gândit când am făcut dragoste cu tine.

Catherine păru să-l creadă:

— Adevărat?

— Te rog să ai încredere în mine, Cat.

Mâinile lui Marcus pe umerii ei o tulburară. Îşi trecu limba peste buze:

— Aş vrea să am încredere în tine, Marcus.

— Cat, gemu el şi o luă în braţe. O puse pe pat şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna. Catherine simţi cum se aprinde dorinţa în bărbatul de lângă ea şi se simţi nevoită să-l accepte.

Sărutând-o, Marcus înţelese că ea renunţase la împotrivire. O dezbrăcă fără a-şi dezlipi buzele de pe buzele ei, în vreme ce mâinile lui îi explorau trupul.

Când Cat începu să tremure uşor, Marcus era deja deasupra ei, hotărât să uite de propria-i satisfacţie şi să-i ofere plăcere femeii. O aduse la ritmul trupului său, continuând să o sărute, stimulându-i dorinţa. Sprijinindu-se în mâini pentru a o pătrunde tot mai adânc, Marcus începu să se mişte cu sălbăticie. Strigătul ei de plăcere şi surprindere îl încântă.

O lăsă să doarmă câtva timp, dar el rămase treaz, savurându-şi victoria. Era a lui. După noaptea asta, Cat nu mai putea să nu recunoască.

Catherine nu se trezise când Marcus o pătrunse din nou. De pe buzele ei răzbătu un protest slab. Marcus nu-i dădu importanţă.

— Dormi, iubito, îi spuse el şi continuă să facă dragoste cu ea până când fata renunţă la somn abandonându-se total în braţele lui. Marcus o învăţă cum să-i ofere plăcere, apoi regretă că-i dăduse această putere, deoarece ea îşi folosea instinctiv trupul pentru a-l face s-o dorească.

Adormiră în zori. Marcus fu primul care se trezi. Rămase cu ochii deschişi, bucurându-se de prezenţa ei. Când îşi aminti cum îl ţinuse ea la distanţă sub pretext că el era un bărbat însurat, pulsul i se acceleră. Retrăi noaptea care tocmai trecuse. Într-o singură noapte ea recuperase tot ceea ce pierduse în ultimele luni.

Mai erau multe întrebări la care Marcus aştepta răspuns. Cu cât se întâlnea mai repede cu *El Grande,* cu atât mai rapid putea să adune la un loc piesele disparate ale jocului. Îl exaspera gândul că trebuie s-o ia de la capăt. Mersese pe o pistă greşită şi asta se datorase minciunilor lui Catherine. Nu va mai lăsa loc minciunii şi secretelor între ei. Fata îi aparţinea şi trebuia să-i fie loială.

Catherine se trezi. Ochii ei albaştri îl priviră. El o sărută şi Catherine îl prinse cu braţele de gât.

— Marcus, murmură ea, Marcus.

Mâna lui alunecă pe coapsa fetei.

— Iubeşte-mă, Cat.

Fata începu să tremure simţindu-şi pulsul accelerat.

— Nu este bine, şopti ea, deşi îl dorea.

— Nu există bine sau rău între noi. Nu, acum.

După ce făcură dragoste, Cat izbucni în lacrimi. Marcus nu se simţi vinovat, n-o consolă şi nici nu-i făcu promisiuni.

— De acum încolo vom face totul aşa cum hotărăsc eu, zise el, şi începu să se îmbrace.

CAPITOLUL 21

— Mai povesteşte-mi despre El Grande.

Catherine netezi şervetul alb pe care-l ţinea în poală, înainte de a-i răspunde. Trecuseră trei zile de când Marcus îi descoperise identitatea. Se aflau în casa lui din Londra, în Cavendish Square, şi luau micul dejun înainte de a merge la mănăstirea Marston, ca să se întâlnească cu *El Grande.* Restul familiei rămăsese la Wrotham.

Catherine îşi puse puţină dulceaţă pe farfurie.

— Ţi-am spus tot ce ştiu.

— Atunci, mai povesteşte-mi o dată.

Catherine ştia că el voia să o provoace. De fiecare dată când îi povestea acelaşi lucru, îşi mai amintea câte ceva. Asta o făcea să-şi iasă din fire. Avea impresia că Marcus o obliga să-i destăinuie ceva ce ea încerca să ascundă. Şi avea multe de ascuns. Nu-i spusese de maiorul Carruthers, de rapoartele ei pentru Serviciul Britanic de Informaţii.

Când îi povesti despre felinarul de pe scările turnului, el înţelese că fata nu-i spusese de la început despre acest incident deoarece îl considerase vinovat. Încă nu aveau încredere unul în celălalt.

Marcus o pusese să descrie episodul de mai multe ori. În final ajunse la concluzia că niciun membru al familiei lui şi niciun servitor nu fusese implicat. Penn dăduse şi altă dată ordin să se ungă balamalele porţii. Pe de altă parte, nu se putea exclude posibilitatea ca o persoană din afară să fure o livrea de la castelul Wrotham şi să se strecoare în castel.

Lucrurile rămaseră încurcate. Nu rezolvaseră nici măcar problema căsătoriei lor. Ea nu putea continua la nesfârşit rolul pe care-l juca. Voia să redevină ea însăşi, dar înainte de asta trebuiau să cadă de acord în privinţa versiunii pe care o vor prezenta în legătură cu dispariţia Catalinei. Aceste probleme nu-l opreau pe Marcus de a-şi exercita drepturile de soţ. Catherine îşi petrecea nopţile într-un exces de senzualitate, iar ziua nu se gândea decât la seara care va urma.

— De ce te încrunţi? o întrebă Marcus.

Catherine îşi descreţi fruntea.

— Ce vrei să ştii?

El o privi în tăcere, apoi o întrebă încet:

— Te simţi bine, Cat?

— De ce nu m-aş simţi? Când observă că o priveşte printre gene, ea îi răspunse imediat: Mă simt bine, Marcus. Ce vrei să ştii?

— Mai povesteşte-mi despre viaţa lui *El Grande.*

Catherine reluă povestirea. *El Grande* era fiul cel mai mic al marchizului Vera el Grande. De copil fusese destinat Bisericii. Acest

lucru se obişnuia în familiile englezeşti. De obicei, fiul cel mare moştenea titlul şi averea, următorul intra în armată, iar cel mic servea Biserica încercând să-şi facă o viaţă cât mai bună.

Marcus îşi tăie o bucată de şuncă.

— La mine în familie nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu, sigur că nu, sunt conştientă de asta.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că familia ta este... se opri când îşi aminti cum se certaseră când Marcus o găsise scriind despre obiceiul lui Penn. Nu contează, zise ea.

— Continuă, Cat.

— Vreau să spun că ei nu cunosc decât domeniul Wrotham. Nu le-ar strica să-şi mai lărgească orizontul.

Marcus o privi atent.

— Şi ce-ar trebui să fac pentru asta?

— Păi, zise ea cu prudenţă, dacă aş fi în locul tău, i-aş aduce la Londra şi i-aş introduce în societate. În special pe Helen şi Samantha. Samantha ar trebui să participe la un sezon la Londra, la fel ca toate tinerele de vârsta ei. Acum, că s-a terminat războiul, Tristram ar trebui să plece într-o călătorie după ce îşi ia diploma.

— L-ai uitat pe Penn.

— Nu ştiu ce s-ar putea face pentru el. Poate că ar fi bine să-l trimiţi cu David în Irlanda. Apropo, mi se pare trist că tu şi David nu sunteţi mai apropiaţi. N-ai vorbit deloc despre tatăl lui, unchiul tău.

— Da, cred că era unchiul meu, zise Marcus zâmbind. După cum ţi-am mai spus nu suntem o familie unită. Tata se ducea o dată la câţiva ani să-şi vadă fratele şi acesta venea uneori în Anglia cu David. Marcus o privea curios. De ce te interesează atât de mult familia mea, Cat? Despre familia ta ce poţi să spui? Ce s-a întâmplat cu ea?

Ochii fetei căpătară o strălucire aparte, dar imediat îşi coborî privirile.

— O să-ţi spun ce s-a întâmplat. Am crezut că suntem o familie normală, dar s-a dovedit tocmai contrariul.

Catherine sesiză că în ochi îi apăruseră lacrimile. În ultima vreme plângea cam prea uşor.

— Continuă.

Ea înghiţi în sec înainte de a continua.

— Aveam doisprezece ani când mama a căzut la pat, cu febră mare. Nici nu m-am gândit că nu-şi va reveni. Părea o simplă stare febrilă, iar tata era medic. M-am culcat seara fără gânduri negre. Când m-am trezit, viaţa mea n-a mai fost aceeaşi.

— Vrei să spui că mama ta a murit în noaptea aceea.

Ea încuviinţă:

— N-am înţeles ce s-a întâmplat, dar de atunci n-am mai fost o familie. Tata a început să bea. A chemat o mătuşă să aibă grijă de noi. Nu ne simţeam deloc bine.

— Tatăl tău bea mult?

— Devenise alcoolic, zise ea.

— Şi a scăpat de acest viciu?

Ea dădu din cap.

— I-a murit o pacientă şi el s-a considerat vinovat de moartea ei. N-a mai pus niciun strop de băutură în gură după aceea.

— Înţeleg.

După o scurtă tăcere, el zise:

— Se pare că ai avut o soră mai mare.

Ea-şi ridică privirile spre el.

— Cine ţi-a spus asta?

— Prietena ta, doamna Lowrie.

Cat nu intenţionă să-i spună despre Amy, deocamdată. Asta era o altă minciună, altă problemă care stătea între ei şi pe care nu ştia cum s-o rezolve. Amy o minţise. Marcus nu era capabil să violeze o femeie.

— Da, am avut o soră. A fugit de acasă, iar de atunci tata nu ne-a permis să-i mai pomenim numele. Mătuşa avea întotdeauna reproşuri la adresa mea. Noaptea stăteam trează şi mă gândeam că într-o zi tata o să aibă ceva şi împotriva mea. Eram hotărâtă să nu fac nicio greşeală şi nu mi-a fost uşor. Poate părea ciudat, dar cât am stat în tabăra partizanilor am simţit că fac parte dintr-o mare familie.

Marcus o privea gânditor, încercând să facă legăturile necesare. Mătuşa, după cum aflase de la Emily Lowrie, fusese o puritană convinsă. Sora mai mare a lui Catherine se revoltase şi el înţelegea motivele care o determinaseră. Catherine se conformase tuturor cerinţelor. Acum, Marcus înţelegea o mulţime de lucruri pe care nu le pricepuse înainte.

Pentru prima oară o văzu pe Cat în adevărata lumină. O admirase întotdeauna, dar abia acum aprecia cu adevărat caracterul ei. Îşi aminti de copilăria lui. Amândoi fuseseră nişte singuratici.

— Presupun, zise Marcus, că pe *El Grande* l-ai considerat frate?

— *El Grande* a fost conducătorul nostru. Uneori el lua decizii care nu erau prea populare. Alteori îi executa pe cei care colaborau cu duşmanul.

— Îmi amintesc că avea reputaţia unui barbar.

Catherine şovăi:

— Războiul a fost barbar, iar *El Grande* a luptat pentru victorie. Cum altfel ar fi putut reacţiona când francezii se comportau ca nişte animale sălbatice? Aş vrea însă să ştii un singur lucru: nu a existat vreun bărbat sau vreo femeie care să nu fi fost gata să-şi dea viaţa pentru *El Grande.* Asta le inspira el oamenilor.

— Nu-l învinuiesc pe *El Grande.* Încerc doar să-l înţeleg. Lui Marcus nu-i convenea faptul că ea îl diviniza pe *El Grande.*

— Ce face el aici, în Anglia, acum, când războiul s-a sfârşit? De ce nu se întoarce în Spania, să-şi reia viaţa acolo?

Ea repetă răbdătoare ce-i mai spusese şi altă dată:

— Despre Spania are prea multe amintiri dureroase. Francezii i-au ucis toată familia. Lui îi place Anglia, îi plac englezii. Ridică din umeri. Nu-l înţeleg în totalitate. Zice că vrea să-şi purifice sufletul, de asta stă aici. Mai spune că o să se întoarcă în Spania când va fi pregătit s-o facă. Cine ştie, poate că n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Să-şi purifice sufletul? Vorbeşti de penitenţă?

— Cred că despre asta e vorba. Marcus, încearcă să-l înţelegi. Înainte de război se afla într-un seminar şi studia teologia. Şi-a dedicat viaţa lui Dumnezeu. Ceea ce a făcut, felul în care şi-a adus aportul la câştigarea războiului, i-a afectat conştiinţa. De ce continui să-l suspectezi?

Marcus evită întrebarea, uitându-se la ceas.

— Ar fi mai bine să plecăm, zise el.

Catherine încuviinţă şi se strădui să-şi recapete calmul. Nu reuşise să-i transmită lui *El Grande* sau, maiorului Carruthers că Marcus îi descoperise adevărata identitate. Marcus n-o lăsa singură niciodată. Ea bănuia că Marcus voia să-l ia pe *El Grande* prin surprindere şi nu ştia cum să împiedice acest lucru.

— Ce este, Cat, de ce mă priveşti aşa?

Cat ridică ochii. Marcus avea privirile aţintite asupra ei, cu acea expresie de atotcunoscător pe care ea ajunsese s-o urască. Nu aveau încredere unul în celălalt.

— Mă gândeam la *El Grande,* zise ea şi se simţi mai bine când el îi acceptă explicaţia.

Mănăstirea Marston se afla la jumătate de oră distanţă de Londra, pe drumul spre Sevenoaks. Fură întâmpinaţi la intrare de un călugăr înveşmântat în alb, un irlandez masiv care îi amintea lui Marcus de un luptător pe care pariase odată. Călugărul le ceru să-şi spună numele, apoi îi lăsă să aştepte la poartă. Peste vreo zece minute se întoarse şi le spuse că fratele Robert era liber şi îi aştepta.

Marcus, care nu ştia mai nimic despre viaţa monahală, începu să pună întrebări când fratele Fineas îi conduse spre clădirea principală. Aflară că această clădire fusese un conac achiziţionat pentru a fi transformat în mănăstire.

— Suntem Benedictini, zise fratele Fineas. Călugării poartă straie albe, iar mirenii maro. Ne împărţim timpul între rugăciuni, studiu şi muncă.

— Vă rog să mă corectaţi dacă greşesc, zise Marcus, dar am înţeles

că Henry al VIII-lea a vândut toate mănăstirile când s-a certat cu Papa.

— Asta, zise călugărul, aruncându-i o privire piezişă, s-a întâmplat acum trei sute de ani. Timpurile s-au mai schimbat.

Drumul cobora spre o alee cu tei bătrâni, apoi spre o curte interioară pavată, pe care călugări cu straie albe sau maro o traversau îndreptându-se spre diferite clădiri din piatră.

— O fermă, observă Marcus când trecură pe lângă o turmă de oi pe care nişte călugări o mânau spre ţarc.

Ajunseră la conac. Călugărul îi conduse pe sub un portic arcuit cu un blazon deasupra, apoi printr-o curte interioară. Intrară într-o clădire întunecată cu două etaje. Fratele Fineas îi lăsă să aştepte în vestibul. Femeile nu aveau voie să intre în incintele ocupate de călugări, iar în spaţiile exterioare se putea pătrunde doar îmbrăcat corespunzător. Catherine era îmbrăcată în negru şi purta un văl pe faţă.

— Domnule, doamnă, poftiţi, pe aici.

Aceste cuvinte de bun venit se auziră de undeva din spatele lor. Marcus se întoarse surprins. Un călugăr în straie maro o conducea pe Catherine spre o uşă care se afla lângă o scară de piatră. Îi urmă pe cei doi.

Încăperea în care pătrunseră avea drept mobilier o masă şi patru scaune fără spătar. Marcus mai văzu un şemineu masiv, în care nu ardea focul. Călugărul cel tânăr o îmbrăţişă pe Catherine. Când aceasta începu să-i explice de ce se aflau acolo, Marcus avu răgazul să-l studieze. *El Grande* nu avea nimic din acel conducător legendar pe care-l cunoscuse el în Spania. Arăta ca un om obişnuit.

— Am impresia, zise Marcus, că ţi-ai găsit cea mai bună ascunzătoare.

Catherine îl privi cu suspiciune. *El Grande* zâmbi, iar Marcus îi întinse mâna.

— Nu ne-am cunoscut oficial până acum, zise el. Eu sunt Wrotham.

El Grande avea o privire uşor amuzată.

— Iar eu sunt Robert, zise el.

Atingerea mâinii lui puternice îl impresionă pe Marcus. Simţise asprimea palmei, ceea ce demonstra că tânărul muncea din greu.

— Vă rog, zise *El Grande,* luaţi loc.

Marcus nu făcu risipă de cuvinte. După ce se aşeză, intră direct în subiect.

— Nu pot face nicio legătură, zise el, cu ceea ce mi-a spus Cat despre dumneata. Ce fel de om este acela care se ocupă de minciuni şi înşelătorie ca apoi să-şi dedice viaţa Domnului?

Catherine stătea în picioare lângă fereastră. Ea îşi dădu vălul pe spate, trase aer în piept şi i se adresă lui Marcus:

— Mi-ai promis că nu-ţi vei pierde cumpătul!

— Am pus doar o întrebare foarte serioasă la care aştept un răspuns la fel de serios.

— Dar...

El Grande o linişti:

— Nu-i nimic, Cat. Oricum, îi datorez o explicaţie. Apoi se întoarse spre Marcus: Cel mai scurt răspuns la întrebarea dumitale este că nu am o vocaţie reală. Nu sunt preot, lord Wrotham şi ştiu că nu voi fi niciodată. Am prea multe obiceiuri lumeşti.

Marcus îl privi lung şi insistent. Nefiind sigur de ceea ce citea în ochii tânărului, îi spuse:

— Cum rămâne cu Spania? Eşti ultimul descendent al familiei tale. Probabil te vei întoarce acolo.

Lui *El Grande* îi pieri zâmbetul.

— Orice este posibil.

Catherine interveni:

— Robert se pricepe la zidăria din piatră. Se construieşte o biserică pentru ordinul lor. Cariera se află chiar aici, în apropiere. Ar trebui să facem o vizită acolo.

Se lăsă tăcere, apoi *El Grande* li se adresă pe un ton calm:

— Lordul Wrotham are alte gânduri, Cat. Cu ce altceva v-aş putea fi de folos, domnule?

Marcus avu senzaţia că i se oferise o şansă pe care el o irosise. Se uită la Cat, care îl privi şi ea cu ochii mari, plini de întrebări.

Începu să se simtă stingherit. El fusese un simplu soldat. Nu luptase aşa cum luptaseră partizanii, acolo unde se luaseră prizonieri, unde fusese masacrată populaţia civilă. Ca atare, nu putea înţelege prin ce trecuse *El Grande*. Catherine nu greşise. Nu avea voie să-i judece pe alţii, atâta timp cât nu ştia ce fel de viaţă duseseră aceştia.

Catherine ridică din sprâncene. Marcus oftă şi încercă să fie mai împăciuitor:

— Nu sunt sigur dacă voi avea timp să văd totul, dar oricum aş vrea să vizitez conacul, asta dacă dispuneţi de timpul necesar.

Expresia de încordare de pe faţa lui *El Grande* dispăru:

— Sigur că-mi voi face timp. Acum, cu ce vă pot ajuta, lord Wrotham?

Marcus intră direct în subiect:

— Spuneţi-mi ce vă amintiţi despre soldaţii englezi care s-au aflat în acelaşi timp cu mine în ascunzătoarea dumneavoastră?

El Grande nu-i putu oferi nimic în plus faţă de ceea ce el ştia deja. El se aflase în misiune la Madrid în perioada în care Marcus şi tovarăşii lui fuseseră încartiruiţi în mănăstire, iar când se întorsese, îi escortase imediat până la liniile englezilor. Nu prea avusese când să-i cunoască pe soldaţii englezi, chiar dacă ar fi vrut s-o facă.

La un moment dat, Marcus zise:

— Mă întorc mereu la puşcaşul misterios care a scăpat. Aş putea afla cine era şi ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. Poate că ar trebui să-l întrebaţi pe... *El Grande* se uită la Catherine care stătea în spatele lui Marcus şi-i făcea semne disperate.

Marcus se întoarse:

— Pe cine să întreb? zise el, uitându-se la Catherine.

El Grande i se adresă:

— Ce crezi, Catherine?

— O, cred că nu mai avem cum să aflăm ceva despre puşcaş. A trecut prea mult timp de atunci.

După o clipă de tăcere, Marcus zise:

— De ce ai dorit ca ea să joace rolul Catalinei ?

Catherine îi răspunse imediat:

— Dar ţi-am spus asta, deja.

— I-am adresat întrebarea lui *El Grande.*

Nici *El Grande* nu-l slăbise pe Marcus din priviri.

— V-am suspectat că i-aţi omorât pe soldaţii englezi încartiruiţi în mănăstire. Cerându-i lui Catherine să joace rolul Catalinei am reuşit să vă ţin sub observaţie.

— Dumnezeule! Dacă aş fi fost eu ucigaşul? Te-ai gândit la ce se putea întâmpla cu ea?

Catherine i se adresă lui *El Grande:*

— Marcus mă consideră o femeie lipsită de apărare. Apoi, se întoarse spre Marcus: Poate nu-ţi vine a crede, dar francezii fixaseră o recompensă pe capul meu. Nu m-a obligat nimeni să joc acel rol. A fost hotărârea mea. De fapt, eu nu te-am suspectat niciodată, adăugă ea fără prea multă convingere, dar chiar dacă te-aş fi suspectat, tot aş fi făcut-o. Ştiu să am grijă de mine.

— Ştii cum să ai grijă de tine! izbucni Marcus. Dar cum rămâne cu atentatul?

— Ce atentat? întrebă *El Grande.*

— Nu ştiu ce să cred, zise ea şi începu să povestească cele întâmplate la turn.

— Poate că exagerăm. Şi eu am fost atacat pe când mă plimbam cu Amy, dar erau nişte indivizi dezlănţuiţi din cauza băuturii.

— Amy? întrebă Marcus.

El Grande îl privi cu răceală:

— Doamna Spencer, zise el.

— Doamna Amy Spencer? se încruntă Marcus. Cea care locuieşte pe Pall Mall?

— Văd că vă este cunoscută, replică *El Grande.*

Catherine se întoarse şi-şi făcu de lucru cu marginea pelerinei. O năpădiră gândurile. *El Grande* şi Amy? Ar fi vrut să pună şi ea nişte întrebări, dar se opri, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă.

Marcus zise:

— O cunosc pe doamna Spencer. Apoi, făcu o pauză. Mă surprinde că un bărbat ca dumneata care a îmbrăţişat haina monahală are relaţii cu această doamnă.

El Grande se crispă. Ochii lui aruncau flăcări. Marcus mai văzuse astfel de priviri, dar în condiţii diferite, de exemplu când un bărbat îl provoca la duel. *El Grande* se uită la Catherine, apoi Marcus observă că încordarea din privirile lui dispărea încet.

El Grande ridică din umeri:

— Eu nu stau tot timpul în mănăstire. Ca mirean, pot ieşi oricând în oraş. În cadrul muncii mele, m-am întâlnit cu doamna Spencer. Aţi mai vrea să ştiti ceva?

— Da, zise Marcus. Aş vrea să clarificăm ceva. Dumneata şi Catherine aţi acţionat independent? A fost cumva implicat şi Serviciul Britanic de Informaţii?

Catherine rămase mută.

El Grande îi spuse încet:

— Trebuie să înţelegeţi că eu n-am mai fost implicat în acţiuni ale Serviciului Britanic de Informaţii de când am plecat din Spania.

— Ţi-am spus, Marcus, eu am hotărât să fac asta, interveni Catherine.

Marcus nu mai insistă şi continuară discuţia pe o altă temă. Catherine răsuflă uşurată. Un călugăr în veşmânt alb le aduse nişte căni cu o băutură fierbinte şi aromată. Afară începuse să ningă şi nu mai aveau timp să viziteze mănăstirea.

— Desigur, zise Marcus luând o înghiţitură, eu n-am avut prea mult timp să mă gândesc la toate astea aşa cum aţi avut voi. După cum ştiţi, am pornit de la premisa că voi sunteţi nişte ticăloşi, iar eu victima. Acum, după ce ne-am lămurit, înţeleg că trebuie să ne aşteptăm la ceva.

— La ce să ne aşteptăm?

— Dacă aş şti asta, aş cunoaşte şi ucigaşul.

— Eu mai păstrez jurnalul şi însemnările din perioada aceea, zise Catherine. Poate vrei să te uiţi peste ele, deşi nu cred că vei găsi ceva interesant.

Marcus o privea şi nu-i venea să creadă:

— De ce nu mi-ai spus până acum? Însemnări? Un jurnal? Sigur că vreau să-l văd!

Catherine se explică:

— N-am putut să-ţi spun despre ele până acum, deoarece mă credeai Catalina. Oricum, dacă s-ar fi întâmplat ceva deosebit, aş fi consemnat. Eu nu i-am cunoscut pe soldaţii britanici. După cum ţi-am mai spus, n-am vrut să dau ochii cu ei, de teama de a nu fi recunoscută după aceea. Aş fi procedat la fel şi cu tine, dacă n-ai fi

fost rănit şi n-ar fi trebuit să te îngrijesc. Am făcut şi portretele partizanilor.

— Şi cui le-ai transmis?

— Poftim?

— Tocmai ai spus că dacă se întâmpla ceva neobişnuit, trebuia să raportezi. Cui, Catherine?

Se lăsă tăcere, apoi Catherine spuse:

— Maiorului Carruthers. În Spania, el a fost legătura mea cu Serviciul Britanic de Informaţii.

Înainte ca Marcus să mai poată spune ceva, *El Grande* interveni:

— Cred că ar fi bine dacă aţi vedea jurnalul şi însemnările. Poate aţi descoperi ceva care i-a scăpat din vedere lui Catherine.

După o vreme cei doi plecară. În trăsură, Marcus o lăsă să înţeleagă foarte clar că ea şi *El Grande* nu reuşiseră să-l păcălească. El nu scoase niciun cuvânt. Nici nu era nevoie. Îi aruncă o privire atât de rece încât Catherine simţi nevoia să se ascundă sub pelerina ei. Nu schimbară niciun cuvânt pe drumul de întoarcere, dar când intrară în casă el o prinse de braţ şi o conduse direct în dormitor.

CAPITOLUL 22

— Ascultă-mă cu atenţie, zise Marcus. Nu vreau să mă repet. Povesteşte-mi totul de la început. Fără minciuni. Nu mai accept să te eschivezi. Vreau să-mi vorbeşti despre maiorul Carruthers, Amy Spencer şi legătura ta cu ea. Felul în care i se adresă Marcus, accentuând fiecare cuvânt, o sperie. Te rog să nu faci nicio greşeală, altfel îl provoc la duel pe *El Grande* al tău, sau îl biciuiesc până îşi dă duhul.

Marcus îşi dădu seama că vorbele lui îşi făcuseră efectul. Catherine pălise. Nu ameninţările la adresa ei o speriau, ci faptul că viaţa lui *El Grande* era în primejdie.

Catherine zise cu jumătate de glas:

— Sper că nu vorbeşti serios, Marcus.

— Nu mă pune la încercare. Constatând că obţinuse efectul dorit, el continuă: Te rog să începi cu maiorul Carruthers sau cu cel care este legătura ta cu Serviciul Britanic de Informaţii.

Se lăsă tăcerea. Marcus se aşeză, dar n-o invită şi pe Catherine să ia loc; ea rămase în faţa lui simţindu-se ca un condamnat în faţa judecătorului care s-a hotărât deja să-l condamne.

Nu-i era teamă, ci ruşine. El n-o minţise niciodată, în vreme ce ea nu făcuse altceva decât să-l păcălească, să-l ademenească, ba chiar să-l forţeze s-o ia de nevastă în Spania. La început îşi găsise scuze pentru că acceptase misiunea maiorului Carruthers şi toată mascarada, dar ele dispăruseră în noaptea în care Marcus descoperise adevărul şi ea îi devenise cu adevărat soţie. Catherine îşi zise că procedase astfel numai pentru că fusese antrenată ca agent şi gândea ca atare. Dar ea îl iubea pe acest bărbat şi nu mai voia să-l mintă.

Întinse o mână privindu-şi degetele lungi, apoi se concentră asupra verighetei pe care i-o dăduse Marcus, şi începu să-i povestească totul pornind de la noaptea în care el îi ceruse să joace rolul Catalinei. În timp ce vorbea, frânturi de amintiri începură să se deruleze în mintea lui Marcus. Chiar şi atunci când îi făcuse această propunere fusese îndrăgostit de ea. Avusese încredere în ea, o considerase o femeie onorabilă. Dar ea încercase să-i câştige încrederea. Mai mult chiar, îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Speculase faptul că Marcus o plăcea atât de mult pentru a se folosi de el.

— Acum, hai să vedem dacă am avut dreptate, interveni el. Maiorul este superiorul tău. El ţi-a dat ordin să joci rolul Catalinei. Eşti agent al Serviciului Britanic de Informaţii şi ţi s-a dat sarcina de a mă supraveghea pentru că maiorul mă suspectează că mi-am omorât tovarăşii. Ai ţinut legătura cu el prin intermediul altor agenţi, infiltraţi în rândurile personalului, cu excepţia perioadei cât am fost la

Wrotham. Acolo, fratele Granger a devenit legătura ta cu maiorul. Am omis ceva? O, da, *El Grande* n-a avut niciun rol? Asta este tot ce mi-ai spus până acum?

— Marcus, ar mai fi atâtea lucruri de adăugat.

— Te rog să-mi răspunzi la întrebare.

Ea încuviinţă, conştientă că se află într-o situaţie dificilă. Această trecere în revistă a păcatelor săvârşite de ea o făcuse să pară o aventurieră fără inimă, care îl atrăsese în mrejele ei.

— Marcus, aş vrea să ştii că am încercat să-ţi dovedesc nevinovăţia, spuse ea încet.

— Aştept răspunsul la întrebarea mea.

Ea îi evită privirea:

— *El Grande* n-a jucat niciun rol în asta, zise ea.

— Aşa crezi tu. Eu cred că a fost implicat destul de mult.

Catherine îşi ridică privirea spre el:

— Sper că nu-l suspectezi că i-ar fi ucis pe acei bărbaţi?

— De ce să nu-l suspectez?

— Pentru că eu îl cunosc, Marcus.

Marcus nu se putu abţine.

— Dar eu ce motive aş fi avut? Şi, totuşi, m-ai suspectat. Dar să trecem la Amy Spencer. Ce legătură ai tu cu ea?

— Amy este sora mea, zise ea.

Pe moment, Marcus păru descumpănit, dar imediat făcu legăturile logice:

— Este sora care a fugit de acasă?

— Da.

Marcus o privi printre gene:

— Ea ce rol are în toată povestea asta?

— *El Grande* a cunoscut-o acasă la mine. Şi eu am rămas surprinsă când mi-a spus că au fost la plimbare împreună. Probabil că s-au întâlnit şi cu alte ocazii. Nu-mi dau seama din ce motive, doar dacă nu cumva ea l-a ajutat în munca lui cu săracii.

Marcus îi auzi vorbele, dar atât. El mai încercă încă să pună la un loc toate piesele jocului. Deci, Amy Spencer era sora lui Catherine. Marcus se ridică şi se sprijini de tăblia patului.

— Sora ta, zise el. Nu-i venea să creadă.

Îşi aminti de o casă din Chelsea, de Amy, complet dezbrăcată, purtând doar un medalion pe care i-l dăruise el, întinsă provocator pe o sofa galbenă, în timp ce el se grăbea să se dezbrace.

O privi pe Catherine şi roşi ca un şcolar vinovat. Catherine înţelese mesajul şi, pentru prima oară de când se întorsese în acea încăpere, nu se mai simţi vinovată.

— Da, despre acea Amy Spencer este vorba, zise ea.

El porni imediat defensiva.

— Nu neg că a fost cândva amanta mea, dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă.

Fu rândul lui Catherine să atace:

— După câte îmi amintesc, ne-am întâlnit pe treptele casei ei.

— Amy dă multe petreceri, Catherine. Nu văd nimic rău în asta. Din clipa în care ea a ieşit de sub protecţia mea, am fost doar amici.

— Da, ea organizează petreceri la care bărbaţii cunosc femei de o anumită categorie. Mai precis, femei libertine.

Marcus îşi trecu degetele prin păr.

— Eram singur pe atunci. Nu te cunoşteam.

— Dar erai căsătorit cu mine. Eu eram Catalina.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— De ce aş fi făcut-o? Mă răzbunasem pe tine când te-am pus să mă iei de nevastă.

Continuară să se privească în tăcere. Marcus vorbi primul:

— Răzbunare? M-ai spionat din răzbunare?

— Nu. Nu asta am vrut să spun.

— Dar ce?

— În Spania, când te-am obligat să mă iei de nevastă, am făcut-o numai pentru că te-ai jucat cu sentimentele mele. Mă gândeam că la fel ai procedat şi cu Amy.

El lovi cu putere tăblia patului, iar Catherine tresări.

— De ce mă învinuieşti? Ea a mai avut şi alţi amanţi înaintea mea. De ce te-ai hotărât să te răzbuni? Marcus izbucni într-un râs nervos: Ce întrebare prostească ţi-am pus! Ne-am cunoscut datorită unei întâmplări, iar tu te-ai hotărât să te răzbuni. Aş vrea să-ţi spun ceva, mironosiţo. Catherine se retrase un pas văzând că Marcus înainta spre ea. Nu trebuie să mă justific pentru legătura mea cu Amy. Ea şi-a ales acest drum în viaţă. Eu n-am avut niciun rol în asta. N-am fost nici primul şi nici ultimul ei amant.

Când Marcus făcu o pauză ca să respire, Catherine începu să vorbească.

— Îţi dai seama ce spui? Ea şi-a ales acest drum în viaţă? Amy este sora mea. Pe Samantha ai categorisi-o tot atât de uşor?

Marcus deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise. Într-un târziu, zise:

— Ar fi mai bine să n-o implicăm pe sora mea în această discuţie.

Catherine se înfurie:

— A, înţeleg. De-abia acum înţeleg. Samantha este pură, inocentă. De altfel, ea şi Amy nu aparţin aceleiaşi clase sociale, nu? Prima este destinată sfintei căsătorii, cealaltă reprezintă doar o jucărie pe care o foloseşte bărbatul bogat spre a-şi satisface plăcerile. Dar eu? Eu în ce categorie mă încadrez?

Vocea lui Marcus sună ferm.

— Tu eşti soţia mea.

— Şi o femeie ca Amy? Ea nu poate fi soţia cuiva?

— Îţi repet, Amy şi-a ales singură drumul în viaţă. N-a forţat-o nimeni, sau dacă a făcut-o, n-am fost eu acela. Pentru Dumnezeu, Cat! Nu-ţi cunoşti propria soră? Amy este o femeie care iubeşte luxul şi banii. Nu seamănă cu tine. Ea nu s-ar mulţumi cu viaţă pe care o duci tu.

— Iar tu o cunoşti bine, nu?

— Mai bine decât tine.

Catherine plecă de lângă el, fără să ştie precis unde voia să se ducă, apoi reveni pentru că-şi aduse aminte de altceva.

— Cândva, mi-ai cerut să-ţi fiu amantă. Ce-ai fi spus atunci despre mine? Aşa mă vedeai atunci? Îţi aminteam de Amy?

— Nu fi ridicolă. Nu semeni cuAmy.

— Pe cine insulţi acum, pe Amy sau pe mine?

— Nu am pentru ce s-o insult pe Amy. Adică...

— Deci pe mine mă insulţi? Atunci de ce mi-ai cerut să-ţi fiu amantă?

Marcus îşi cam pierduse răbdarea.

— Am crezut că ne potrivim. Eu te doream şi ştiam că şi tu simţeai la fel.

Ea respiră adânc.

— Ai crezut că ne potrivim! Nu eram destul de bună ca să-ţi fiu soţie! Apoi continuă fără să-şi dea seama ce spune: În pat am fost la fel de bună ca Amy, sau ca oricare altă amantă de a ta?

Marcus scrâşni din dinţi.

— N-am de gând să răspund la o asemenea întrebare, iar tu n-ar fi trebuit să mi-o pui.

Lui Catherine îi cam pieri cheful de a continua, şi-l privi şocată. Nici ei nu-i venea să creadă că rostise acele vorbe, nici că avusese loc o asemenea discuţie între ei. Catherine constată cu stupoare că era geloasă pe propria-i soră. Gândul că Amy şi Marcus fuseseră amanţi o biciui ca o cravaşă. Amy era frumoasă, rafinată, experimentată, în timp ce ea...

Marcus era palid şi încruntat:

— Discuţia asta, zise el, nu trebuia să aibă loc. Relaţia mea cu Amy s-a consumat cu mult timp în urmă. Acum, tu eşti soţia mea. Nu mai avem ce discuta pe această temă.

— Mai este ceva ce nu ţi-am spus, zise ea. Nu m-am răzbunat pe tine pentru că Amy a fost amanta ta. Am făcut-o pentru că ea mi-a spus că ai violat-o. Asta m-a determinat să urăsc numele de Wrotham. De asta te-am obligat să mă iei de nevastă.

Marcus sări ca ars:

— Blestemata ta de soră a minţit cu neruşinare!

— Acum, ştiu asta. Dar pe atunci nu ştiam. Acum ştiu că n-ai face aşa ceva.

— Cum să te mai cred? M-ai urât de la bun început.

— E adevărat, dar lucrurile s-au schimbat, şopti ea.

— O, nu, Cat, ar fi prea simplu. Probabil că ai nevoie de dovada nevinovăţiei mele. Dar pe mine nu mă mai interesează dacă mă crezi sau nu.

Marcus se îndreptă spre biroul ei şi luă o bucată de hârtie.

— Marcus, ce faci?

— O să-i scrii chiar acum maiorului Carruthers. Ai pomenit ceva despre o parolă. Foloseşte-o. Spune-i maiorului să vină aici imediat.

Catherine se supuse. Marcus luă scrisoarea şi-i spuse:

— Nu ieşi din cameră până nu vin eu, şi plecă grăbit.

Maiorul Carruthers zâmbi când majordomul Maiestăţii sale deschise şi apoi închise uşile după el. Erau orele trei noaptea şi o mulţime de trăsuri veneau şi plecau transportând petrecăreţii spre casă. Wrotham ar fi trebuit să aibă decenţa să-i ofere o trăsură care să-l ducă acasă. Desigur, omul fusese îngrijorat, iar el îi dăduse subiecte suplimentare de gândire. Chiar şi aşa, nu era o oră indicată pentru o deplasare în oraş, în special când se depăşeau împrejurimile Mayfair-ului.

Ridică bastonul ca să fie pregătit în eventualitatea că vreunei patrule i-ar trece prin cap să-l abordeze, apoi porni spre casă. Peste aproximativ o oră intră în propria-i locuinţă. Era o casa mică, dar frumoasă, cu camerele intime şi elegante, mult mai prietenoasă în comparaţie cu hambarul pe care Wrotham îl considera casa lui.

În vestibul era întuneric. Când fusese obligat să plece, îşi lăsase soţia dormind şi stinsese toate lumânările. Urcă scările pe întuneric şi intră în camera pe care o împărţea cu soţia lui. Se dezbrăcă şi se culcă alături de ea.

Aici, în pat, gândea el cel mai bine. Proptit între perne, îşi făcu ordine în gânduri.

— A fost un fiasco de la început până la sfârşit, se adresă el către soţia lui care dormea.

Poate din instinct, poate din obişnuinţă, ea murmură ceva.

— Ăştia erau cei mai buni agenţi pe care i-am avut în Spania şi uite ce-au ajuns. Nu mai au nicio valoare. Una s-a îndrăgostit de un suspect, iar celălalt plânge după o prostituată. Maiorul nu rosti nume, deşi nu-l putea auzi decât soţia lui. Poate că ceva din ceea ce spunea el o trezi pe soţia lui:

— O prostituată?

— El nu ştie că sunt atât de bine informat. Ce credea el – c-o să-l las să umble prin Londra cu cea mai cunoscută curtezană fără supraveghere? Nu-l suspectez de nimic. Din contră, am vrut să-i fim

recunoscători pentru tot ajutorul pe care ni l-a dat în Spania. De fapt, el s-a comportat cam ciudat de când s-a terminat războiul. Maiorul oftă. Suspectul a fost o dezamăgire şi mai mare pentru mine. N-a omorât pe nimeni. În schimb a luat-o sub protecţia lui.

Se auzi un murmur incoerent.

— Poţi să-ţi închipui că agenta mea îmi ascundea informaţiile? Maiorul căscă. Oricum, am scăpat lucrurile de sub control. Singurul suspect rămâne puşcaşul. I-am spus Maiestăţii sale că i-am pierdut urma şi nu putem face altceva decât să presupunem că acel ticălos a dorit să se răzbune. Este momentul să-mi retrag oamenii.

Soţia lui se ridică în şezut:

— Pentru Dumnezeu, Charles, nu vrei să te culci odată?

El începu să râdă:

— Acum, dacă tot te-ai trezit, ce-ar fi să-mi dai un sărut, dragostea mea?

— M-ai trezit intenţionat! Ce faci? Ce şmecher eşti! Oh, Charles!

Când îl auzi plecând pe maiorul Carruthers, Catherine deschise uşa şi ieşi în coridor. O scurtă privire spre stânga îi fu de ajuns ca să constate că majordomul care se aflase acolo când ea încercase să coboare se afla la locul lui. El n-o lăsase atunci să treacă şi, desigur, n-ar lăsa-o să treacă nici acum.

— Iau puţin aer, îi spuse ea încercând să pară prietenoasă. O enerva felul în care o controla Marcus, dar nu avea de gând să-şi reverse mânia asupra bietului William. Îşi dori ca Marcus să vină să-i spună ceea ce gândeşte despre el.

Uşa bibliotecii se deschise şi Marcus apăru în cadrul ei.

— Giles, zise el, te rog să-mi mai aduci o sticlă de coniac.

Catherine intră în camera ei şi trânti uşa. Ardea de nerăbdare să afle ce discutase Marcus cu maiorul, dar soţul ei nu avea nici cea mai mică intenţie de a o informa. Fusese îndreptăţită să se teamă de căsătorie. Ca domnişoara Courtnay putea veni şi pleca oricând, dar contesa de Wrotham nu putea face un pas fără aprobarea soţului. Nici maiorul Carruthers nu avea cum s-o mai ajute acum.

Se plimbă prin încăperea în care se afla, dar se plictisi curând. Se aşeză pe pat, însă după cinci minute se ridică. Îşi zise că revolta ei nu se datora exclusiv modului în care Marcus o controla.

Se aşeză pe marginea patului şi încercă să-şi dea exact seama. Dezamăgire? Descurajare? Era destul de disperată. Cum mai putea să-i câştige respectul şi încrederea după tot ce îi făcuse? Cum mai putea să-i câştige dragostea? Poate că el nici nu dorise ca ea să-i fie soţie, ci doar amantă.

Se întinse pe pat şi rămase cu ochii aţintiţi în tavan. Nu-şi dădea seama cum va arăta viitorul lor, dar perspectivele nu erau roz. Închise

ochii în aşteptarea lui Marcus.

Când auzi uşa deschizându-se, se ridică în şezut. Trecuseră multe ore, dar ea nu dormise. Lumânările mai ardeau încă, şi ea-l văzu scoţându-şi haina. Marcus îi zâmbea şi ea îşi dădu seama că bărbatul băuse. Simţi o uşoară nelinişte când îl văzu apropiindu-se. Era un bărbat foarte puternic şi ea nu ştia cum se va comporta sub influenţa alcoolului. Când se aplecă asupra ei, simţi mirosul de băutură; încercă să-şi ascundă frica. Marcus îi spuse:

— Jur că nu am violat-o pe sora ta.

Catherine întinse mâna spre faţa lui.

— Te cred, îi spuse ea.

— Te rog să juri că nu eşti îndrăgostită de *El Grande*.

— Nu-l iubesc, Marcus, oricum nu-l iubesc aşa cum crezi tu.

El se apropie.

— Spune-mi că te-ai simţit atrasă de mine, chiar de la început. Cel puţin asta poţi să-mi spui.

— A fost o pasiune adevărată. Chiar de la început.

Acestea fură ultimele cuvinte. El stinse toate lumânările şi veni în pat alături de ea. Făcură dragoste aşa cum nu mai făcuseră până atunci. Fără delicateţe. Doar cu pasiune. Marcus nu mai avu limite. Făcu dragoste într-un mod care îşi găsi ecou într-un colţ ascuns al fiinţei ei.

Dimineaţa următoare se întâlniră la micul dejun. Ea îl aşteptase mult timp să apară. Nu mai arăta ca bărbatul care făcuse dragoste cu ea, noaptea trecută. Redevenise arogant. Marcus făcu un semn servitorilor să iasă, apoi se îndreptă spre masă şi-şi turnă cafea într-o ceaşcă.

— Maiorul Carruthers mi-a spus multe lucruri interesante noaptea trecută, zise el şi se aşeză.

Ea n-ar fi vrut să audă acum despre maiorul Carruthers. Îşi dorea ca Marcus să-i spună ceva care să restabilească între ei acea stare de încredere, el să-i arate că avea pentru ea nu numai dorinţă fizică.

— Ce a mai spus?

— Mi-a declarat că nu mai sunt suspect şi că ancheta a ajuns într-un punct mort.

Catherine se îmbăţoşă şi îl întrebă pe un ton ironic:

— Şi, mă rog, de ce nu mai eşti suspect?

— Pentru că nu te-am ucis când am aflat cine eşti.

— Atunci, cine i-a ucis pe ceilalţi?

— Puşcaşul necunoscut.

Marcus o privi. Catherine nu mai era cea care răspunsese cu atâta pasiune dragostei lui, cu câteva ore în urmă. Cu o seară înainte

făcuseră dragoste cu o pasiune de care fusese şi el surprins. Mai rămăsese o oră sau două în bibliotecă după plecarea maiorului Carruthers, aşteptând să-i treacă supărarea pentru că fata îl trădase. Brandy-ul pe care-l băuse nu-i ajutase. Ba chiar alterase comportamentul lui civilizat. Latura violentă a personalităţii lui învinsese şi simţise nevoia să-şi controleze femeia. Trebuia să şteargă din inima şi sufletul ei amintirea lui *El Grande.* Iar acum, ea nici măcar nu-l privea. Dumnezeule, ce făcuse?

— Ai spus ceva, Marcus?

— Spuneam că maiorul Carruthers are propria lui teorie. Acei soldaţi au fost ucişi numai ca să nu-l mai poată recunoaşte pe puşcaş. Dumnezeu ştie din ce motive se fereşte să fie recunoscut. Tu, *El Grande* şi cu mine nu l-am văzut niciodată. Puşcaşul ştie acest lucru, altfel ne-ar fi eliminat şi pe noi. Pare o teorie rezonabilă, nu?

— Dar cum rămâne cu atacul asupra ta? Şi cu felinarul de pe scări?

— Maiorul susţine că dacă nu ne făcea să-l suspectăm de crimele comise, n-am fi avut pe seama cui pune incidentul de la turn.

Catherine îl privi în tăcere, reflectând la vorbele lui. Apoi, spuse:

— Am fi considerat că atacul asupra ta a fost opera unor hoţi care ţi-ar fi făcut o înscenare cu un bilet de la... amanta ta, şi că felinarul de pe scări a căzut întâmplător.

— Exact! Deci nu mai este nevoie să căutăm alte motive.

— Şi dacă teoria maiorului Carruthers este greşită?

— Nu l-am suspectat pe puscaş chiar de la început pentru că am considerat că tu şi *El Grande* vă aflaţi în spatele acestor fapte. Dar dacă noi trei suntem absolviţi de orice vină, atunci cine este autorul?

Marcus îşi unse o felie de pâine cu unt şi începu să mănânce. Catherine se uită la Marcus şi ceva din privirea ei îl puse în gardă.

— Ce este? întrebă el.

— Înţelegi ce înseamnă asta? Suntem liberi să facem ce dorim. Eu pot să fiu din nou Catherine Courtnay.

Marcus începu să se joace cu o felie de pâine.

— Nu eşti Catherine Courtnay. Eşti soţia mea, contesa mea. Dar, înţeleg ce vrei să spui. Desigur, nu mai este nevoie să joci rolul Catalinei.

Catherine se aplecă spre el:

— M-am gândit la varianta asta şi am găsit o rezolvare.

— Nu cred c-aş vrea s-o aud, zise Marcus prevăzător.

— Eu şi *El Grande* putem depune mărturie că ai fost forţat să închei această căsătorie. Acum ai martori, Marcus. Căsătoria va fi anulată şi ne vom vedea fiecare de drumul lui.

Marcus o privi atât de furios încât ea se simţi de parcă ar fi fost pălmuită. Vocea lui suna aspru.

— Ţi-am spus că de acum înainte o să mă ocup eu de toate

problemele. Nu te mai las nici pe tine, nici pe *El Grande.* Mă înţelegi?

Fata sări în picioare şi vorbele începură să-i iasă din gură ca un torent.

— Nu ştiu ce-o să faci, dar vreau să se termine cu căsătoria asta imposibilă. Refuz să mai joc rolul Catalinei. Urăsc părul negru. Vreau să-mi reiau viaţa. Vreau să am prietenii şi lucrurile care îmi sunt dragi. Vreau să fiu eu însămi. Simţind că-i tremură genunchii, se aşeză. Şi nu mă voi mai lăsa folosită ca azi-noapte.

Ochii lui Marcus aruncau flăcări şi trăsăturile îi deveniră dure. Toate chinurile prin care trecuse cu o noapte înainte, în bibliotecă, îi reveniră. Se simţea rănit nu numai de trădarea ei, ci şi de faptul că ea nu se bucurase de pasiunea pe care o trăiseră amândoi.

— Atunci, va trebui să divorţăm, zise el şi ieşi din încăpere.

CAPITOLUL 23

Catherine se întoarse la Heath House într-o trăsură elegantă. Fu o mare uşurare pentru ea să redevină ea însăşi, să renunţe la accentul spaniol, la minciunile pe care fusese obligată să le spună oamenilor pe care ajunsese să-i simpatizeze. Dar ceea ce-o încânta cel mai mult era faptul că nu va mai trebui să-şi vopsească părul.

Şi scăpase şi de Marcus! La naiba cu el!

Adusese cu ea o mulţime de cutii, toaletele pe care trebuia să le aibă ca presupusă însoţitoare a văduvei Wallace. Marcus o pusese să facă atâtea repetiţii încât nu avea cum să greşească. Alcătuiseră chiar şi un posibil itinerar pe care îl urmase ea şi doamna Wallace. Nimic nu fusese lăsat la întâmplare. Nu plecase acasă direct de la Londra: Marcus aranjă astfel lucrurile încât să pară că de-abia traversase Canalul. Ultima oară se întâlniseră într-un oficiu poştal din Dover.

Marcus fusese politicos, dar rezervat şi ea acceptase ultimele lui instrucţiuni. Urma să ţină legătura numai pentru a discuta aspectele anulării căsătoriei sau ale divorţului lor.

— Ce vei spune familiei tale? îl întrebă ea.

— Nu m-am gândit la asta. Are vreo importanţă?

Avea mare importanţă. Ea nu-i va mai întâlni pe ai lui. În scurtul timp în care stătuse cu ei, începuse să-i simpatizeze.

— Cred că nu are, zise ea. Voi accepta tot ce vei decide.

Imediat după ce sosi acasă, îşi revăzu jurnalele şi însemnările din Spania. Nu erau jurnale în adevăratul sens al cuvântului, ci nişte detalii care deveniseră rapoarte pentru maiorul Carruthers. Avea şi câteva portrete de partizani şi, desigur, portretul lui Marcus.

Se uită mult timp la el, înainte de a trece la următorul, un portret pe care i-l făcuse lui Juan, care juca cărţi cu părintele; partizanii, majoritatea femei, intrau şi ieşeau, iar *El Grande* se întorcea dintr-o misiune. Niciunul nu-i pozase pentru aceste portrete; le făcuse din memorie, cu scopul de a o ţine ocupată când *El Grande* era plecat în vreo misiune.

După întoarcerea ei acasă, Marcus veni să vadă jurnalele şi schiţele. El îşi anunţase vizita şi sosise la ea după ce familia McNally se dusese la culcare.

După ce studie notiţele şi însemnările ei, în care nu găsi nimic nou, zise:

— Cred că nici nu mai contează acum.

— Nu, cred că nu. Marcus, ai luat legătura cu avocaţii tăi?

— De-abia m-am întors în oraş, n-am avut timp s-o fac.

— Înţeleg.

— Mai vrei ceai sau cafea? îl întrebă ea pentru a rupe tăcerea care

se lăsase.

— Nu, mulţumesc. N-ar trebui să fiu aici, atât de târziu.

Ea nu zise nimic, iar Marcus continuă:

— Să nu mă înţelegi greşit, dar am închiriat o casă care se află aproape de tine. La Dalby. Ştii locul?

— Îl ştiu, zise ea cu prudenţă. A fost liberă vreo şase luni.

— Am angajat două persoane care să aibă grijă de casă. Domnul şi doamna Mills. Dacă se întâmplă ceva şi ai nevoie de mine, putem lua legătura prin intermediul lor.

— Ce să se întâmple?

— Nimic, sper. Dar eşti încă soţia mea şi răspund de tine. Şi pentru că tot veni vorba – cum pot să-ţi dau banii pe care ţi-i datorez? Prin bancă?

— Ce bani?

— Cei asupra cărora am convenit pentru ca tu să joci rolul soţiei mele.

— Dar n-am făcut-o pentru bani! Am fost în misiune. Am ştiut de la început că n-o să văd niciun ban.

Chipul lui Marcus deveni crispat.

— Desigur, zise el. Cum de am uitat?

Marcus plecă la scurt timp şi ea nu putu să doarmă toată noaptea, încercând să descifreze fiecare privire, fiecare cuvânt pe care i-l adresase.

Îşi relua firesc vechiul ei stil de viaţă, de parcă n-ar fi fost nicio clipă plecată. Itinerarul pe care-l străbătuse cu imaginara doamnă Wallace îi fu de folos. Mai făcea confuzii despre date şi locuri, dar toată lumea o privea cu îngăduinţă.

Când refuză să scrie despre locurile pe care susţinea că le-a vizitat, nimeni nu-i puse întrebări stânjenitoare. A. W. Euman aborda de obicei subiecte serioase, iar vacanţa, petrecută cu văduva era ceva prea frivol pentru a fi descrisă în cuvinte.

Şovăi mult înainte de a scrie primul articol pentru *The Journal.* Îşi spuse că nu putea lăsa ca sentimentele pentru Marcus s-o influenţeze. Scrise despre tatăl ei, dar vorbele îi erau adresate lui Penn şi izvorau din inimă. Ştia că Helen şi Samantha vor citi articolul şi încercă să le dea o rază de speranţă.

La mai puţin de o săptămână, se întâlni ca din întâmplare cu Marcus, în timp ce călărea. El privi calul, pe Vixen, şaua şi buzele ei strânse.

— O, biata mea Cat, zise el şi amândoi începură să râdă.

O informă că îşi consultase avocaţii. Desfacerea căsătoriei lor era o problemă destul de complicată. Domnii Brown şi Armitage studiau toate posibilităţile; când va avea ceva concret, o va căuta.

Îl urmări cu privirea până când Marcus dispăru.

Familia Lowrie o convinse să-i însoţească la teatru într-o seară. Emily îi spuse că nu-i plăcea felul în care arăta şi că simţea nevoia să aibă grijă de ea. Amy era în loja ei, mai frumoasă ca oricând, dar lui Cat i se păru că numărul admiratorilor se micşorase. Emily îi arătă o altă lojă, în care strălucea Julia Bryce, a cărei stea era în ascensiune, judecând după numărul admiratorilor.

Emily îi spuse:

— Aşa se petrec lucrurile în lumea asta. Nu poate exista decât o regină. Mi-e milă de doamna Spencer.

Catherine o aprobă.

În pauză, se trezi faţă în faţă cu Amy. Spre dezamăgirea ei, Amy o ignoră, dar în dimineaţa următoare primi un mesaj de la ea. Era o scrisoare destul de lungă, în care Amy îşi cerea iertare pentru toate necazurile pe care i le pricinuise. Apoi, îi mărturisi că-i făcuse o mare nedreptate lordului Wrotham şi că voia să repare acest lucru.

Catherine ştia la ce se referea Amy, şi în timp ce citea se înfurie şi izbucni în plâns. De ce nu-i spusese toate astea înainte ca ea să-l cunoască pe Marcus? Dar timpul nu putea fi dat înapoi.

Scrisoarea lui Amy o uimea dintr-un singur punct de vedere. Era rezultatul influenţei lui *El Grande*. Era clar că o luase pe Amy sub protecţia sa. Asta explica faptul că fuseseră la plimbare împreună.

Amy încheia scrisoarea spunându-i că va pleca pe timpul iernii în Italia şi o asigura pe Cat de toată dragostea ei.

În noaptea aceea Catherine îmbrăcă hainele de partizan şi porni călare pe Vixen.

* * *

— Ce mai face contele de Wrotham, o întrebă ea pe Emily, încercând să nu pară prea curioasă.

În acea dimineaţă, fuseseră la biserică şi apoi plecaseră la o plimbare.

— Pentru prima oară, familia a venit să locuiască cu el în oraş – cu excepţia fratelui cel mic care s-a dus la universitate. Toată lumea discută pe tema asta.

— De ce?

— Am aflat că văduva Wrotham este fiica unui măcelar şi n-a fost primită în societate în toţi aceşti ani!

— Tatăl ei a fost croitor! zise Catherine.

— Nu contează. Nu mă întrerupe, Cat. Contele a declarat că mama lui vitregă îl va însoţi pretutindeni de acum înainte. Emily începu să bată din palme. Şi totul a mers de minune. Sunt văzuţi peste tot împreună.

Catherine simţi nevoia să-şi arunce boneta în aer de fericire. Se uită lung la Emily, apoi întrebă:

— Despre soţia lui ce se mai aude?

— O, s-a dus acasă să-şi viziteze o rudă bolnavă. Desigur, se fac multe speculaţii.

— Da, este normal, spuse Catherine sec.

Ajunseseră la unul din lacuri şi se opriseră câteva minute să se mai odihnească şi să vadă raţele sălbatice. Erau mulţi oameni care se plimbau pe acolo, chiar şi călăreţi care îşi antrenau caii.

Catherine ridică o mână, îşi frecă gâtul, dar se opri brusc. Se întoarse şi privi cu atenţie feţele celor din jur.

— Ce este? întrebă Emily.

Catherine îi spuse încet:

— Am avut senzaţia că mă urmăreşte cineva. Nu este prima dată când am acest sentiment.

Emily se întoarse să vadă cine era lângă ele.

— Nu văd pe nimeni cunoscut. O privi pe Catherine, îşi drese glasul şi-i spuse: Cat, am găsit un bărbat care ţi s-ar potrivi.

— Nu cred în existenţa unui asemenea om.

Emily îi ignoră cinismul.

— S-a mutat de curând lângă noi, a închiriat casa lui Smythes, de la Church Row. O să ţi-l prezint. În curând va fi oaspetele nostru de onoare. Îl cheamă Nigel Dearing.

Catherine se opri.

— Mie îmi place viaţa pe care o duc acum.

Emily îi spuse, depăşind-o:

— Asta pentru că nu cunoşti o alta.

Catherine rămase fără replică.

În timp ce se pregătea de culcare, îşi reaminti ce-i spusese Emily despre familia lui Marcus. Faptul că el îi urmase sfatul o impresionă. Poate cu timpul va deveni mai blând, mai înţelegător. Poate că va uita toate minciunile pe care i le spusese ea. Somnul se lăsă aşteptat. Îşi aminti de ultima oară când ea şi Marcus făcuseră dragoste. Nu-i ajută la nimic faptul că îşi repeta mereu că el o umilise. Trupul ei îi spunea cu totul altceva. Ardea de dorul lui Marcus.

Gemu, îşi muşcă buzele şi începu să numere în speranţa că va reuşi să adoarmă.

CAPITOLUL 24

La numai două zile, pe când ieşea de la potcovar, unde dusese zăbalele lui Vixen la reparat, îl văzu pe Marcus care o aştepta într-o trăsură de piaţă. El nu mai coborî pentru a o ajuta pe Catherine să urce, aşa cum făcea de obicei, ci îi întinse mâna şi o trase înăuntru. Când trăsura se puse în mişcare, ea îi spuse:

— Chiar sunt necesare aceste măsuri de precauţie?

El ridică din umeri:

— Nu vreau ca lumea să înceapă să-şi pună întrebări. Toţi ştiu că ai plecat în Spania, la rude. Dacă mă văd cu tine, vor începe să bârfească. Mă gândesc la tine, Cat, nu vreau să ai probleme.

Catherine ridică ochii spre el, iar Marcus continuă:

— Vor bârfi şi mai mult când se va desface căsătoria noastră. Cred că te-ai gândit la implicaţii. Totul va ieşi la lumină. Mă refer la identitatea ta, Cat. Nu poate fi ţinută în secret. Ea îl privi consternată, iar Marcus continuă: Va trebui să te prezinţi la divorţ. Cine vei declara că eşti, Catalina sau Catherine?

— Nu mi-am pus problema asta până acum, zise ea încet.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la acest aspect. Marcus făcu o pauză, apoi continuă: Trebuie să spunem adevărul. Dacă minţim şi mai târziu se descoperă minciuna, divorţul va fi anulat. Nu pot divorţa de Catalina Cordes fără a o implica pe Catherine Courtnay. Catherine Courtnay a jucat rolul soţiei mele până acum câtva timp.

Catherine ştia că Marcus se gândea la moştenitorii lui. Un bărbat cu situaţia lui trebuia să se asigure că moştenitorii lui se bucurau de legalitate, în special primul descendent pe linie masculină.

— Ce spun avocaţii tăi despre toate acestea? zise ea, dregându-şi glasul.

— Până acum nu le-am dat amănunte. Am vrut întâi să mă asigur că ai înţeles ce implicaţii va avea acest divorţ. Oricum, mi s-a confirmat că nu putem divorţa în Scoţia. Se pare că prea multe cupluri din Anglia au apelat la acest fel de divorţ şi, mai nou, pentru a putea beneficia de aceste legi trebuie să-ţi dovedeşti originea scoţiană. Dar nu fi mâhnită, mai există şi alte posibilităţi.

Catherine nu era mâhnită. Pulsul i se accelerase şi parcă se simţea mai bine.

— Nu-i nicio problemă. Eu nu mă grăbesc. Cum a reacţionat familia când le-ai spus că soţia ta a plecat să-şi viziteze o rudă bolnavă?

Marcus căpătă un aer uşor amuzat.

— Au dat buzna cu toţii, întrebând ce s-a întâmplat. A venit până şi Tristram de la Oxford. Au rămas cu impresia că lucrurile nu merg prea bine între noi doi. Eu i-am derutat cât am putut, dar vor afla curând

adevărul. Marcus nu mai zâmbi, ci o privi într-un fel care o făcu să lase ochii în jos, pentru a-şi ascunde sentimentele. El continuă: Se pare că le-ai făcut o impresie bună, Cat.

Catherine simţi o strângere de inimă şi spuse:

— Şi mie mi-au plăcut.

Marcus privi pe geamul trăsurii:

— Ţi-am citit articolul din *The Journal,* zise el. Ai avut dreptate. Sper că accepţi scuze pentru că te-am judecat greşit atunci. A fost un articol plin de compasiune. Se întoarse spre ea: Despre Penn era vorba, nu-i aşa?

Catherine rămăsese fără glas, aşa că îl aprobă dând din cap.

— Şi Penn a citit articolul, dar nu s-a recunoscut. Nu consideră că alcoolul este o problemă. De fapt, de când a venit la Londra n-a mai băut deloc.

— A venit şi Penn?

— Da. Helen a insistat să-l aducă. Vreau ca Penn să rămână cu noi şi în timpul sezonului. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să auzi toate astea.

Catherine schiţă un zâmbet:

— Ai procedat bine, Marcus. Am auzit că ai reuşit s-o impui pe Helen în societate. Ai făcut un lucru minunat.

— O, cred că n-ai mai recunoaşte-o pe Helen. Nici pe Samantha. Sunt atât de entuziasmate. Eu şi Penn avem însă de suferit. Îţi dai seama că trebuie să ne escortăm doamnele care de-abia fac faţă numărului mare de invitaţii. L-am convins şi pe David să rămână. El şi Penn se ocupă de caii noştri. De Crăciun va veni şi Tristram.

Catherine simţea fiecare cuvânt ca pe o lovitură. La un moment dat, consideră că ascultase destul:

— Când vei spune adevărul familiei tale?

— Depinde!

— De ce depinde, Marcus?

El ezită, apoi îi spuse:

— De sarcina ta, Cat. Îi lăsă un moment pentru ca ea să-i confirme bănuielile. A trecut deja o lună. Cat, eşti însărcinată?

Catherine îl privi cu ochii ei mari şi trişti:

— Nu, Marcus, zise ea. Nu sunt.

Când se întoarse în oraş, Marcus se duse direct la clubul său din St. James, să-şi întâlnească vărul. David comandă cina, obişnuitul muşchi de vită şi o sticlă de vin de Burgundia. Marcus îl întrebă cum îşi petrecuse dimineaţa.

David începu să râdă; îşi petrecuse dimineaţa cu Penn, căutând un armăsar pe care să-l împerecheze cu iapa pe care i-o vânduse Marcus. De fapt, fusese ideea lui Marcus. Considerase că dacă Penn era ocupat

toată dimineaţa, nu mai avea timp să bea.

David zise:

— Sunt convins că Penn are impresia că nu ştiu să deosebesc un mânz de o iapă. Cu alte cuvinte, consideră că sunt o ruşine pentru familia Lytton, în materie de cai. Am aranjat să mergem la Tattersall mâine.

— Îţi sunt recunoscător, zise Marcus. Şi sunt sincer când îţi spun asta, David. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că-ţi pierzi timpul liber cu Penn.

— Nu este un sacrificiu. El ştie atât de multe despre cai încât nu mi-ar ajunge o viaţă să-l ascult. Ai mare noroc cu el, se ocupă bine de armăsarii tăi.

— Sunt şi ai lui.

— Nu cred că el vede astfel lucrurile. Pare destul de înverşunat. David îşi ridică privirea: Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun asta.

Marcus făcu un gest cu mâna.

— Nu ştiu de ce a ajuns Penn atât de irascibil. N-a fost aşa. Cum este friptura de vită?

Se pregăteau de plecare când Peter Farrel îi observă şi veni spre ei. Marcus nu-l mai văzuse pe Peter din seara în care avusese loc balul naşei lui, noaptea în care fusese ucis şi Freddie Barnes.

— Marcus, ce bine că te-am găsit, zise acesta. Am auzit nişte zvonuri care cred că te-ar interesa.

— Ce zvonuri? întrebă Marcus.

— Se spune că îţi ţii nevasta ascunsă pentru că este în primejdie.

— De ce ar fi?

— Ştii, am mai vorbit despre asta. Pentru că eşti singurul englez rămas în viaţă dintre cei care au fost în Spania.

— Şi ce legătură are asta cu soţia mea?

— Nu fi copil, Marcus! Dacă cineva vrea să te omoare pe tine, şi ea este în pericol.

— Cine ar vrea să mă ucidă?

— De unde să ştiu eu? Unul dintre partizanii care au fost cu tine, bănuiesc. Sau puşcaşul. Fii atent, Marcus. Să nu zici că nu te-am prevenit. La revedere, domnule Lytton.

Cu aceste vorbe, Farrel plecă.

Marcus se întoarse spre David.

— Ai auzit şi tu aceste zvonuri?

— Da, le-am auzit, dar era o poveste atât de încâlcită încât n-am ştiut ce să mai cred.

— Nici eu nu ştiu cum să interpretez aceste zvonuri, zise Marcus.

Pe drumul spre Cavendish Square, Marcus se gândi la spusele lui Farrel. Era mâhnit că aceste bârfe erau foarte aproape de a-şi atinge scopul. În acelaşi timp, se temea pentru viaţa lui Catherine. Maiorul

Carruthers îl, convinsese că ucigaşul îşi va considera misiunea împlinită numai când îi va elimina pe toţi acei care fuseseră în ascunzătoarea lui *El Grande.* Nu exista legătură între episodul cu felinarul spart de pe scări şi atacul asupra lui, în Hyde Park, dar misterul continua să persiste. Cine era ucigaşul şi ce îl determinase să comită atâtea crime? Era oare puşcaşul, sau aşa cum spusese Farrel, unul dintre partizani? Îşi aminti de *El Grande* şi nu-şi putu stăpâni o înjurătură. Era gelos pe acel tânăr, lucru neobişnuit pentru el. Se întreba dacă nu cumva după divorţ, Catherine se va căsători cu *El Grande,* idee care îl scotea din minţi. Oricum, nu-şi găsea nicio justificare pentru faptul că întârziase atât şi nu-şi consultase mai devreme avocaţii. Nu era convins că divorţul reprezenta cea mai bună soluţie. De altfel, divorţul acesta nu va aduce nimic bun niciunuia dintre ei. Se gândi la Catherine.

La naiba! Pe cine încerca el să convingă? De fapt, el simţea lipsa lui Catherine. În pofida a tot ce se întâmplase, îi simţea lipsa. Orice bărbat cu mintea sănătoasă ar fi fost bucuros să scape de ea. Dar nu el! Tristul adevăr era că se îndrăgostise de o femeie care îl trădase de atâtea ori.

Se întrebă de ce e atât de furios. La un moment dat îi trecuse toată supărarea. Dar revăzând totul, ajunsese la concluzia că nu numai Catherine era vinovată. De fapt, ea fusese doar o agentă. În această calitate se supusese ordinelor primite şi nu putuse să-i spună totul, chiar dacă dorise s-o facă.

Îşi aminti de Carruthers. Maiorul îi precizase că, întrucât Catherine nu raportase incidentul cu felinarul de pe scările turnului, nu mai putea fi folosită ca agent. La acea vreme vorbele acestuia nu avuseseră decât darul de a-l înfuria. Catherine nu raportase nimic despre incidentul din turn pentru că-l suspectase pe el că voise s-o omoare. Când se mai calmase, înţelesese mai bine. Catherine se aflase între ciocan şi nicovală. Marcus nu făcu niciun fel de supoziţii privind sentimentele ei, dar în niciun caz n-o putea acuza că ar fi vrut să-l vadă spânzurat.

Nici el nu era total nevinovat. O provocase la fiecare pas, iar când fata îşi apărase interesele, el se bosumflase ca un copil. Nici nu mai voia să-şi amintească că-i ceruse să-i fie amantă. Singurul lucru pe care-l putea spune în apărarea lui era că nu încercase niciun moment s-o seducă. Ea i se dăruise pentru că dorise s-o facă. Acum, când ştia adevărul despre Amy, realiză câte eforturi făcuse Cat ca să-l ierte, şi asta nu pentru că el ar fi sedus-o pe Amy – Cat n-ar fi iertat un asemenea lucru –, ci pentru că Amy fusese cândva amanta lui.

Numai când se gândea la Amy, chiar şi acum după atâta timp, roşea imediat. Nu-i venea să creadă nici acum că Amy este sora lui Cat. Cu alte cuvinte, cumnata lui îi fusese cândva amantă. Ruşinos lucru. Îşi

aminti casa din Chelsea în care o instalase pe Amy, sofaua cea galbenă şi pasiunea pe care o simţise pentru ea. Avea doar douăzeci şi doi de ani la vremea aceea; şi el fusese îndrăgostit aproape de toate femeile care îl atrăseseră. Amy făcuse parte dintr-un număr mare de amante pe care le avusese, dar niciuna nu-i stârnise o asemenea pasiune ca ea. Neşansa îl făcuse să aleagă tocmai pe sora celei care îi era acum soţie.

Se gândi la situaţia creată. Şi le imagină pe amândouă aşezate la masa de duminică, aşa cum era obiceiul: soţia în capul mesei şi fosta lui amantă... Marcus lăsă să-i scape nişte vorbe grele care îngroziră un trecător şi-l făcură să întoarcă, brusc, capul în altă parte.

Desigur, Amy era cea care putea să-i creeze cele mai mari probleme. Mai erau şi sentimentele lui Catherine pentru *El Grande*. Ea îl diviniza pe acel bărbat. Marcus prefera să fie bărbatul care să ocupe locul din patul lui Catherine, decât să fie divinizat de ea. Avea mai mult de câştigat. Piedestalul pe care îl aşezase ea pe *El Grande* era cam rece, spre deosebire de patul lui Catherine.

Revăzu în minte pentru a nu ştiu câta oară ultima lor noapte de dragoste. Fata fusese şocată de ardoarea lui, ca şi el, de altfel; îi ceruse prea mult dintr-o dată. Făcuse cu ea lucruri pe care nu le încercase cu nicio altă femeie şi-i ceruse să-i răspundă cu aceleaşi gesturi. Nu-şi închipuise c-o să i le ceară, dar se înscriau în limita normalului între un bărbat şi soţia lui. Sau numai el vedea aşa lucrurile. Ea nu protestase şi nici nu încercase să-l oprească. I se dăruise toată şi amândoi se bucuraseră de acele momente.

Apoi, dintr-o dată, Cat îi ceruse divorţul. Iar el îi promisese c-o să se ocupe de acest lucru. Acum, nu mai putea amâna. Mâine. Va fixa o întâlnire cu avocaţii lui, la prima oră.

Cu figura împietrită, Marcus intră în casă. Giles, majordomul, veni să-l întâmpine, dar când îi văzu expresia cruntă, nu ştiu cum să dispară mai repede.

CAPITOLUL 25

De sub candelabrul cu sute de lumânări, naşa lui Marcus, lady Tarrington, privea mulţimea de oaspeţi adunată în sala de bal a casei ei din St. James Square. La recepţiile date de ea participa întotdeauna multă lume, dar seara aceasta era deosebită, cu toate că sezonul nu începuse încă. Erau înaintea Crăciunului. Şi toată lumea care venise la petrecere o făcuse pentru a-l vedea pe Marcus şi familia lui.

Auziseră cu toţii zvonurile care împânziseră Londra şi potrivit cărora Marcus ar fi obiectul unei vendete şi îşi ascunsese soţia, pentru a o proteja. Toate aceste speculaţii adăugau farmec serii şi toţi erau impresionaţi chiar şi dacă abia îl cunoşteau. Lady Tarrington dezminţise aceste zvonuri, dar profitase de ele pentru a asigura succesul balului.

Marcus nu reprezenta singurul punct de atracţie. La fel de importantă era şi mama lui vitregă. Lady Tarrington îşi roti privirile prin sală, observând grupurile de invitaţi care stăteau în jurul ringului, aşteptând să înceapă muzica. Acolo se afla şi lady Wrotham, împreună cu cei doi fii ai ei, Tristram şi Penniston. Trecuseră aproape treizeci de ani de la scandalul acelei căsătorii care marcase societatea. Cu toate acestea, se mai putea vedea şi acum ce anume îi luase minţile lordului. Deşi se mai îngrăşase şi părul îi era grizonat, lady Wrotham era frumoasă. Trăsăturile ei aveau o anume dulceaţă şi candoare chiar şi acum. Lady Tarrington se gândi la acel conte imposibil care o forţase pe această fată inocentă să-i devină soţie şi se cutremură.

Slavă Domnului, Marcus nu moştenise nimic din obiceiurile tatălui său. Băiatul călcase cu stângul în viaţă, dar apoi îşi găsise echilibrul. Dacă ar trai Mary, se gândi lady Tarrington, ar fi mândră de fiul ei. El făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă tatăl lui cu ani în urmă, dacă ar fi avut un pic de decenţă – asigurase mamei lui vitrege şi fiilor acesteia locul care li se cuvenea în societate.

În săptămânile care trecuseră de la sosirea lor în oraş, fuseseră primiţi în aproape toate familiile importante, şi asta datorită lui Marcus. Când el îşi punea ceva în minte, nu-i putea rezista nimeni. Păcat că fratele lui, Penniston, nu-i semăna.

Penniston sesiză privirile lui lady Tarrington şi îşi îndreptă umerii. Nu se obişnuise cu atenţia care i se da. Oricum, nu făcea greşeala să creadă că lumea îl admira. Îl urmăreau şi aşteptau ca familia Lytton, pe care o reprezenta el, să-şi dea în petic. Iar el nu avea de gând să facă nimic de care mama lui să se simtă ruşinată, cel puţin nu în public.

Contesa prinse acea privire a fiului ei şi ridică din sprâncene. Ca răspuns la reacţia ei, Penniston îi spuse ceva cu o voce scăzută. Îşi

pusese ceva în gând, ceva ce voia să discute cu mama lui, dar nu în faţa lui Tristram.

Tristram nu observă ce se petrece între cei doi. Privirea lui era aţintită asupra unui alt tânăr care avea o lavalieră foarte interesantă. Dacă ar fi ştiut cineva ce gândea el în acele momente, s-ar fi ruşinat, dar nimic nu-l impresionase mai mult ca acea lavalieră purtată de un bărbat elegant. Încercă să-şi întipărească în minte fiecare fald, fiecare nod pentru a o putea descrie prietenilor lui când se va întoarce la Oxford.

Contesa spuse:

— Noi ne ducem să ne plimbăm prin galerie, Tris.

— Poftim? Da, bine. Dacă nu vă supăraţi, eu aş vrea să mă alătur prietenilor mei.

— Desigur. Distracţie plăcută.

Inima contesei se umplu de mândrie văzându-şi fiul în grupul de tineri din salonul unde se juca cărţi. Contesa îşi spuse că nu exista o femeie mai fericită decât ea în acea sală. Samantha „trecuse" testul intrării în societate şi contesa scrută din priviri pe cei care dansau pentru a-şi vedea fiica. Aceasta dansa cu moştenitorul lui Sir John Hanton şi contesa îşi spuse că fiul ei cel mic s-ar simţi foarte bine într-o asemenea companie. Penn se comporta mai bine decât se aşteptase ea.

Când Penn o conduse spre uşile de la intrare, ea îşi atinse cu mâna pandantivul pe care îl purta la gât.

Penn remarcă gestul.

— Este foarte frumos, zise el. Marcus are gust.

Ea se opri o clipă pentru a-l admira. Pandantivul avea o lucrătură extrem de fină şi era alcătuit dintr-un singur medalion din onix negru montat în rubine. Profilul fusese realizat în relief, după o miniatură a ei din tinereţe, dinainte de a se căsători cu Wrotham. În seara aceea, când Marcus i-l pusese la gât, fusese cu adevărat fericită.

Se aflau toţi într-una din camerele de zi şi Marcus spusese: „Data căsătoriei tale cu tata este gravată pe spatele acestui medalion. Prin el doresc să inaugurez o nouă tradiţie. De acum înainte, fiecare mireasă din familia Wrotham va primi un medalion asemănător."

— Oare ce s-a întâmplat cu acea brăţară? întrebă Tristram.

— Cred că nu vom şti niciodată. A fost furată? S-a pierdut? Îţi mărturisesc, Penn, prefer acest pandantiv acelei brăţări Wrotham. Într-o zi i-l voi da Samanthei, lucru pe care nu l-aş fi putut face cu brăţara. Este moştenire de familie şi, dacă va fi găsită, îi va aparţine Catalinei.

Penn o conduse spre o sofa care se afla lângă fereastră.

— Am auzit ceva ce ar trebui să ştii şi tu.

— Te referi la zvonurile despre vendetă şi Marcus? Le ştiu, dar Marcus nu le ia în seamă.

— Nu este numai asta. Este... am fost ieri la avocat şi mi-a spus nişte lucruri tulburătoare.

— Ce ţi-a spus?

— Am impresia că Marcus va anula căsătoria.

— Oh, nu! El şi Catalina păreau perechea perfectă!

Penn îi spuse cu răbdare:

— Mama, tu te gândeşti la implicaţii? Oare Catalina se va mai întoarce?

Helen ridică privirile spre fiul ei:

— Ce vei face?

— Dacă nu mă înşel, ştii ce avem de făcut.

Aceste cuvinte îi năruiră toate speranţele.

Marcus ieşi din casă, privindu-şi ceasul. Îşi făcuse datoria. Totul decursese aşa cum sperase el. Balul va continua până în zori, dar el avea alte drumuri de făcut.

Acum era momentul să se gândească la propria-i satisfacţie.

Marcus fluieră uşor şi trăsura lui opri la marginea trotuarului.

— Mergem în Hampstead, îi spuse Marcus vizitiului şi sări în trăsură.

Pe drumul spre Hampstead se gândi la ceea ce-i spusese Peter Farrel, în sala de biliard. Subiectul fusese o vendetă în stil spaniol, iar Marcus făcuse tot posibilul pentru a-l convinge că nu putea fi nimic adevărat. În acel moment, Peter îi oferise propria-i interpretare a evenimentelor.

— În acest caz, o să fiu mai atent cu cei din jurul meu.

— Adică?

— Cine va avea cel mai mult de câştigat dacă se întâmplă ceva cu tine şi cu soţia ta?

— Nu cred că te referi la Penn! Când îşi dădu seama că Peter la el se referise, Marcus îl întrebă: Dar despre celelalte morţi ce poţi să-mi spui? Şi despre Freddie Barnes?

— Ah! Totul este foarte clar. Celelalte morţi n-au avut decât rolul de a alimenta zvonurile despre vendetă. Pe scurt, dacă se întâmplă ceva cu tine şi cu soţia ta, nimeni nu l-ar suspecta pe moştenitorul tău.

— Eşti sigur? Oricum, el a angajat pe altcineva să facă acest lucru.

Conversaţia se sfârşise brusc, pentru că apăruseră Tristram şi prietenii lui. Marcus nu şi-l putea închipui pe Penn în rolul unui ucigaş. Fratele lui vitreg nu era un sfânt, dar rămăsese o persoană onorabilă. Penn ar fi avut ocazia să fure totul cât fusese el la război, dar n-o făcuse, ba chiar se îngrijise de tot ce i se lăsase în grijă. La întoarcere, Marcus îşi găsise moşiile mai prospere decât le lăsase.

Lăsă la o parte teoria lui Farrel şi se gândi la Catherine. Ştia că ea va participa la o serată dată de familia Lowrie şi se decise s-o vadă.

Voia să vorbească în particular cu Catherine. Fusese la avocatul lui şi aflase că nu putea fi vorba în cazul lor nici de anulare, nici de divorţ, englezesc sau scoţian. Nu puteau desface ceea ce îi unise. Avocatul îi râsese în faţă când Marcus îi povestise despre un presupus amic, fără a da nume, care fusese forţat să se căsătorească cu o femeie, luând-o drept alta, care când descoperise greşeala nu numai că trăise cu ea ca soţie, dar îşi exercitase şi drepturile conjugale.

Părăsise cu inima uşoară cabinetul avocatului. El şi Catherine erau căsătoriţi legal. Poate că nu era mariajul pe care şi-l doreau, dar cu timpul puteau obţine ceva. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să o convingă şi pe Catherine.

Păcat că nu rămăsese însărcinată. Asta ar fi rezolvat toate problemele lor.

Catherine nu se mai putea concentra. Ar fi vrut să plece acasă, dar nu intenţiona să strice petrecerea, mai ales că unul dintre invitaţi ar fi trebuit s-o conducă cu trăsura. Ea venise la petrecere cu domnul Dearing, cel pe care Emily îl considera bărbatul perfect, dar pe care nu-l mai putea desprinde de o individă blondă şi masivă. Biata Emily fusese teribil de dezamăgită.

Catherine mai ieşise în grădină, dar de data asta se hotărî să plece fără să facă vâlvă. Se scuză faţă de Emily şi se strecură pe uşa din faţă.

Cu toate că era întuneric, traversă pajiştea fără teamă şi ajunse la cărăruia care o ducea spre casă. Nu mai avea mult de mers şi nu era singură în parc, unde rămăseseră câteva perechi de îndrăgostiţi, ba chiar şi nişte tineri, la un fel de picnic prelungit. Zgomotele făcute de aceştia slăbiră în intensitate, pe măsură ce ea se îndepărta pe cărăruia care ducea la casa ei. Se aşternu o linişte, care brusc i se păru apăsătoare. Încetini pasul şi, la un moment dat, se opri. Ceva nu era ca de obicei. Ar fi trebuit să se audă un ţipăt de pasăre, un lătrat de vulpe, o pasăre de pradă alergându-şi victima sau vreo pisică domestică în căutare de şoareci. Dar nu auzi nimic.

Strânse pistolul în mână şi păşi pe cărare. Nu prea treceau patrule ale poliţiei prin acele locuri, de obicei se duceau în zonele mai puţin populate.

Undeva în faţa ei auzi nişte sunete slabe. Ea ridică pistolul şi aşteptă. Trebuia să se mişte înainte ca acea persoană să-i taie calea. Adunându-şi tot curajul, o porni printre copaci. Inima îi bătea cu putere şi când văzu la distanţă contururile casei, abia mai respira. Cu fustele prinse într-o mână şi cu pistolul în cealaltă, se trase într-o parte când văzu o formă întunecată care ieşi din întuneric în întâmpinarea ei.

— Marcus! M-ar speriat! Puse pistolul înapoi în buzunar. Dacă te-aş fi împuşcat?

— După cum vezi, eu sunt.

Catherine respiră uşurată.

— De unde să ştiu că eşti tu? De ce ai venit?

— Am ceva să-ţi spun.

Marcus o prinse de braţ şi o trase spre o pajişte. Trăsura lui aştepta acolo şi el o ajută să urce.

Apoi se urcă şi el alături de ea şi trăsura se puse în mişcare.

— Unde mă duci?

— Mergem la o scurtă plimbare. Aşa putem vorbi în linişte. Nu vreau să afle nimeni că am trecut pe la tine. Se discută deja prea mult pe această temă.

— Dar vizitiii tăi?

— Ei nu vor vorbi. Sunt angajaţii mei de mult timp.

— Ce vrei să-mi spui? Se lăsă tăcerea şi ea observă că Marcus o fixa.

— Nu, nu face asta, zise el, când Catherine începu să-şi aranjeze părul. Îmi placi mai mult cu părul lăsat liber, zise el şi-i scoase acele care mai rămăseseră. Ce păr frumos ai, zise el prinzând o şuviţă.

Catherine rămăsese fără replică şi-şi aminti o altă plimbare cu trăsura când el o sărutase. Privirea i se anină de buzele lui.

Marcus îi vorbi răguşit:

— Tocmai mă gândeam că n-am văzut cum arăta părul tău adevărat, împrăştiat pe o pernă. Mi-ar fi plăcut, dar eu nu l-am văzut decât aşa, închis la culoare. Catherine îşi aminti cum făcuseră ei dragoste ultima oară şi trupul ei reacţionă imediat. Nu mai ştiu cine făcuse prima mişcare. Poate ea se repezise spre braţele lui care o aşteptau. Marcus o luă pe genunchi şi-o acoperi de sărutări pasionate. Catherine simţi aceeaşi dorinţă puternică faţă de acest bărbat care era soţul ei. Gemu încet şi-şi desfăcu buzele, iar Marcus o strivi la pieptul lui. Legănarea trăsurii le stabili un ritm care îşi găsi ecou în impulsurile trupurilor lor. Calm, încet, el o ridică, apoi o aşeză călare pe genunchii lui. Când fata trase aer în piept şi se ridică în genunchi, el îi cuprinse fesele cu mâinile şi o trase în jos. Era pregătit pentru ea şi dorea ca şi ea să simtă acest lucru.

Când fata lăsă capul în jos şi el fu sigur că ea îi acceptă îmbrăţişarea, îşi ridică ambele mâini şi-i mângâie sânii.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat când am venit la tine ultima oară. Promit că n-o să mai fac nimic din ceea ce nu-ţi place.

Ea îşi înăbuşi un geamăt şi îi spuse:

— Nu m-ai speriat. Şi eu am manifestat aceeaşi lipsă de pudoare.

Marcus îi muşcă încet buzele.

— Ai fost perfectă, draga mea. Iar eu te-am dorit ca un nebun. Catherine îl opri cu un sărut. Marcus nu avea nevoie de încurajări. Îi desfăcu nasturii corsajului şi-i eliberă sânii. El îl săruta întâi pe unul,

apoi pe celălalt. Catherine simţi atingerea şi pasiunea lui, iar şoldurile ei începură să se mişte, alunecând şi strivindu-l.

Mâinile lui Marcus erau deja sub faldurile pelerinei ei, depărtându-i fesele. Catherine simţi că Marcus intenţiona să facă dragoste cu ea chiar acolo, în trăsură. Ea îşi coborî mâinile şi-l împinse uşor.

— N-ar trebui să facem asta. Dacă se opreşte trăsura? Vizitiul ne-ar putea surprinde.

El îi şopti ceva la ureche, dându-i încet chilotul la o parte, pentru a avea acces spre poarta trupului ei. Catherine nu făcu niciun gest concret pentru a-l opri. Degetele lui o explorară în profunzime, simţindu-i umezeala.

— Cat? şopti el. Respira greu, de parcă ar fi alergat. Spune-mi că şi tu mă vrei. Spune-mi, Cat.

Fata tremura. Tâmplele îi zvâcneau şi simţea că nu se mai poate abţine.

— Da, zise ea. O, da, Marcus.

Catherine se simţi pătrunsă. Marcus rămase câteva secunde nemişcat, dându-i timpul necesar să se adapteze trupului lui, dar gemetele ei îl făcură să-şi piardă controlul. O trase tot mai aproape şi se mişcă în interiorul trupului ei, oferindu-i ceea ce-şi dorea. Catherine fu cuprinsă de fiori. Când îi simţi trupul încordat şi apoi zguduit de cascadele de plăcere pe care i le produsese, Marcus dădu frâu liber propriei pasiuni până când rămaseră amândoi încleştaţi, aşteptând să-şi recapete respiraţia.

Trecură câteva secunde până când îşi dădu seama că trăsura se oprise. Catherine se uită pe geam şi văzu că ajunseseră la Heath House. Gemu şi se eliberă din braţele lui. Nu putea crede că fusese atât de nesocotită, încât să facă dragoste în trăsură.

— Nu, zise Marcus strângând-o la piept. Vreau să-mi petrec noaptea cu tine. Nu, nu aici. Vino cu mine în casa pe care am închiriat-o.

Totul se desfăşura prea repede. Ar fi vrut să-i spună că va veni, dar nu era prea sigură de ceea ce simţea, de ceea ce gândea despre el.

— Nu pot, se trezi ea spunându-i. Apoi, se ridică şi începu să-şi aranjeze hainele. Marcus nu comentă refuzul ei. Nu dorise ca lucrurile să decurgă astfel, dar dacă tot se petrecuseră, ar fi vrut ca ea să reacţioneze ca o femeie normală. El intenţiona s-o trateze ca pe o femeie onorabilă şi nu s-o pună în postura de a se strecura ruşinată după ce făcuseră dragoste. Lui nu-i era ruşine.

Nici nu mai apucă să-i spună ce discutase cu avocatul. Dacă ea nu simţea nevoia să fie alături de el, nu mai avea rost să insiste.

Marcus coborî din trăsură, îi dădu mâna şi o conduse la uşa din spate. Luă cheia de la ea, descuie, apoi i-o returnă.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Catherine?

— Eşti supărată pe mine?

— Nu, nu sunt. Nu de mânie era vorba. Ea nu-şi pierduse niciodată controlul şi-şi trăise viaţa conform propriilor ei reguli. De astă dată simţea că riscă să şi-l piardă.

— Cum rămâne cu vizita pe care ţi-am sugerat-o?

Marcus ezită.

— Ce vizită?

— Dacă te hotărăşti să vii, te aştept acolo.

Rămaseră privindu-se. Catherine ţinea buzele întredeschise. Marcus lăsă capul în jos s-o sărute, dar ea intră repede în casă.

CAPITOLUL 26

Focul era aprins şi carafa cu vin pregătită. Marcus dorise ca totul să fie bine pregătit pentru ca ea să înţeleagă că fusese aşteptată. Îşi repetă, a câta oară, că nu trebuia să se mai arunce asupra ei ca un animal în călduri, ci să fie blând şi reţinut, aşa cum îşi dorea ea. Trebuia să înceapă cu un pahar de vin, să mai discute, apoi să mai bea unul, să-i sărute mâna şi buzele, şi apoi dacă ea va vrea... Dacă va veni, se hotărî să n-o mai şocheze cu pasiunea lui nestăvilită. El nu mai curtase vreo femeie până atunci. Oare era bine cum se gândise să procedeze?

Trecuse aproape o oră până când Marcus înţelese că fata nu va veni. Dacă ar fi fost vreunul dintre partizanii ei, l-ar fi tratat cu mai multă atenţie. Catherine le dedicase partizanilor întreaga ei viaţă – erau propriile ei cuvinte. Îşi turnă un pahar cu vin şi-l bău cu înghiţituri lungi. Dintr-o dată simţi că se sufocă. Înşfăcă pelerina, şi-o aruncă pe umeri şi ieşi din casă. Pajiştea era întunecată. La un moment dat i se păru că aude sunete slabe. În dreapta trosni o creangă. Ramurile de deasupra capului se zbăteau din cauza vântului care bătea dinspre Marea Nordului, aducând ploaie şi ceaţă. Marcus se admonestă pentru imprudentă, apoi se întoarse când auzi ceva care aducea a oftat sau geamăt.

— Cat?

Umbra din dreapta făcu o mişcare spre el şi-i căzu în braţe. Începură să se sărute cu disperare. Se sărutară la nesfârşit, bucurându-se unul de celălalt. Nu ţineau seama nici de ploaia care cădea fără încetare, nici de veşmintele lor ude.

Se desprinseră din sărutul acela pătimaş, apoi începură să râdă. Ea vorbea în şoaptă, Marcus de-abia o auzea.

— Nu ştiu ce-i cu mine, Marcus Lytton. Mă faci să simt lucruri despre care nici n-am ştiut că există, sau, poate, n-am fost conştientă că doream să le simt.

— Ce te fac să simţi, Cat?

— Totul, zise ea cu un aer neajutorat şi Marcus o sărută ştiind ce vrea ea să spună. Îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse pe aleea ce ducea spre casă. Rămaseră în faţa focului, dezbrăcându-se reciproc, râzând fără noimă. Nu mai existau servitori în casă la ora aceea să le vadă hainele ude; le aşezară pe scaune la uscat. El turnă vinul şi băură la început din pahare, apoi fiecare de pe buzele celuilalt. Marcus era îmbătat de mireasma trupului ei. Se rostogoliră râzând pe pat şi Marcus îi răvăşi părul bogat pe pernă.

— De câte ori mi-am dorit să fac asta, şopti Marcus şi-şi înfăşură suviţele pe palme.

Catherine se ridică în genunchi şi veni deasupra. Marcus îşi dorea s-o atingă, dar ea nu voia să-l lase, deocamdată. Fetei îi pierise toată ruşinea şi nu mai avea niciun fel de reţineri faţă de el, iar Marcus îşi dori să profite de pasiunea pe care o intuia.

Catherine îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi-i simţi trupul musculos şi puternic, atât de diferit de al ei. Era trupul unui bărbat înfricoşător de puternic. Dar ea îşi spuse că nu avea de ce să se teamă. El era Marcus, soţul ei.

Catherine îi sărută buzele, apoi gâtul şi revăzu cicatricele de pe umărul şi coapsa lui. Erau urmele rănilor pe care i le îngrijise ea în Spania.

— Ce este, Cat?

— Când te-au adus, şopti ea, pierduseşi atât de mult sânge încât am crezut c-o să mori.

— Nu mai plânge. N-am murit. Şi nici nu-mi pare rău că am fost rănit. Dacă lucrurile n-ar fi stat aşa, nu ne-am fi cunoscut. Regreţi că ne-am cunoscut, Catherine?

— Nu. Fata respiră adânc. Nu, repetă ea.

— Nu fi tristă. Totul va fi bine, îţi promit.

— Nu vreau să mă gândesc la viitor. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre el. Vreau doar să facem dragoste.

Catherine veni deasupra lui, îl sărută şi-l mângâie, făcându-l să-şi piardă minţile. Simţea că nu se poate sătura de mireasma trupului lui. Nu rămase nicio parte pe care să n-o atingă, să n-o sărute. El se lăsă mângâiat până când nu mai putu să suporte. Atunci o răsturnă, iar mâinile lui îi mângâiară sânii, pântecele, şoldurile. Marcus surprinse plăcerea pe care i-o provoca.

Catherine se manifestă cu o sălbăticie pe care n-ar fi bănuit-o, şi atunci el ştiu că fata îi va da tot ce-i va cere.

Îi săruta sânii, dar nu zăbovi prea mult asupra lor. Buzele lui coborâră spre pântece, apoi între picioare. Catherine se arcui de plăcere, lăsă să-i scape un ţipăt, apoi începu să-l roage să facă dragoste cu ea.

Marcus îşi făcu loc. Gesturile lui erau sălbatice şi el trăi senzaţii nemaicunoscute. Ar fi vrut ca ea să ştie – de fapt nu ştia prea bine ce-ar fi vrut să ştie ea. Catherine încercă să-şi elibereze mâinile ca să-l poată atinge, dar când îl simţi pregătit, nu mai luptă, ci rămase privindu-l. El sesiză capitularea ei şi inima începu să-i bată mai tare. Îşi dădu capul pe spate şi o pătrunse. Rămase apoi nemişcat părându-i-se că procedase la fel de animalic ca şi ultima oară.

— Cat! gemu el.

Catherine nu sesiză ezitarea lui şi îl strânse cu picioarele şi cu braţele. Marcus începu să râdă, apoi gemu uşor când Catherine începu să se mişte trăgându-l tot mai mult spre interiorul trupului ei. Pe

moment se bucură de reacţia ei, apoi îşi regăsi puterea de a controla situaţia şi se abandonă simţurilor.

* * *

Pendula aflată undeva în casă bătu ora exactă. Marcus se întinse şi vru s-o ia pe Catherine în braţe, dar constată că aceasta dispăruse. Se ridică şi privi în jur. Nu văzu nicio haină, nimic care să dovedească prezenţa ei. Scăpă o înjurătură şi începu să se îmbrace.

Asta merita, îşi spuse el, pentru că îşi lăsa partenera – a câta oară? - să se scoale înaintea lui şi să plece. Înainte acest lucru nu-l deranja, deoarece femeile aşteptau mereu declaraţii de la el. Acum, când se pregătise să facă o declaraţie pe care oricare femeie ar fi dorit s-o audă, Cat fugise.

Mai înjură o dată, se aşeză pe pat şi-şi puse ciorapii de mătase. Catherine nu putea să-l convingă că nu-l iubea. Orice altă femeie şi-ar fi oferit trupul doar pentru plăcere, dar nu Cat.

De la început fusese ceva special între ei, asta până când ea aflase că el era contele de Wrotham.

De ce fugea această femeie? se întrebă el în timp ce se încălţa.

În drum spre oraş adormi şi se trezi când trăsura ajunse la destinaţie. Se aflau pe strada St. James, plină de alte trăsuri care le îngreunau înaintarea.

Marcus scoase capul pe geam.

— Ia-o prin Pall Mall, îi strigă el birjarului.

Cum şi Pall Mall-ul era plin de vehicule, Marcus se hotărî să meargă pe jos până la naşa lui. Pe la jumătatea drumului se afla casa lui Amy Spencer.

Deşi era trecut de ora patru dimineaţa, se aştepta să vadă toate ferestrele luminate. Constată că doar două ferestre erau scăldate în lumină. Nu intra şi nici nu ieşea nimeni pe poarta principală. Casa era liniştită ca o biserică. Traversă strada şi urcă treptele de la intrare.

Majordomul care îi deschise uşa îl recunoscu şi-l lăsă să intre în hol.

— Doamna Spencer nu primeşte acum, îi spuse el.

— Este singură?

— Da, domnule.

Aerul de nepăsare de pe figura lui Marcus dispăru imediat. Îl privi pe majordom şi-i spuse:

— Doamna Spencer vrea să mă vadă, Foley. Du-mă la ea, imediat.

— Dar... domnule.

— Imediat!

Majordomul lăsă privirile în jos.

— Poftiţi, domnule, zise el şi-l conduse.

Marcus nu mai aşteptă să fie anunţat. Trecu pe lângă Foley şi intră

în salon. Amy, care stătea pe un fotoliu lângă foc, se ridică mirată.

— Marcus, zise ea. Tocmai la tine mă gândeam.

Marcus îşi aminti toată frustrarea şi chinurile prin care trecuse pentru că această femeie îl denigrase.

— N-am venit în vizită, Amy, zise el. Aş vrea să ştiu de ce ai minţit-o pe Catherine. Minciunile tale mi-au adus multe necazuri.

Amy îl privi fără să înţeleagă prea bine la ce se referă.

— Niciodată nu mi-am închipuit că voi crea probleme cu minciuna asta. Doamne, ce-am făcut?

Marcus mai rămase o jumătate de oră, pentru că Amy era prea distrusă ca să plece şi s-o lase aşa. Îşi ceruse scuze de nenumărate ori şi nu se mai oprea din plâns. Marcus începu să regrete că cedase impulsului de a intra în casa ei. Amy nu-şi pierduse niciodată cumpătul în prezenţa lui şi el fu sigur că mai existau şi alte lucruri care contribuiau la starea ei proastă. Află că îi scrisese lui Catherine şi-i spusese adevărul.

Calm, el aşteptă ca Amy să-şi revină, apoi se ridică şi plecă. Se afla încă pe treptele din faţa casei, când uşa se deschise şi Amy veni după el. Respira greu, iar strălucirea ochilor ei nu se datora lacrimilor abia vărsate.

Pe un ton jos, Amy îl întrebă:

— Ce legătură există între tine şi sora mea, lord Wrotharn? Şi de unde ai aflat că mi-e soră?

— Sunt căsătorit cu ea, zise el şi continuă să coboare.

Nu ajunsese pe treapta de jos când se auzi o explozie asurzitoare şi ceva îi trecu pe lângă ureche înfigându-se în rama uşii. Amy ţipă şi trecătorii se năpustiră care încotro să se adăpostească, în timp ce caii se ridicară pe picioarele dinapoi.

— Este o crimă, strigă cineva amplificând panica ce se crease deja pe strada Pall Mall.

Marcus o prinse pe Amy de braţ, o împinse înăuntru şi trânti uşa în urma lor. Din câţiva paşi ajunse la fereastra unei camere de la parter, dădu draperia la o parte şi privi în stradă. Afară domnea panica. Nimeni nu ştia de unde se trăsese şi cine fusese ţinta. Lumea striga să vină paza, iar birjarii încercau să ţină caii sub control.

Auzind un zgomot, el se întoarse. Amy căzuse lângă uşă, albă la faţă ca ceara. Vocea îi era atât de slabă încât de-abia îi înţelese întrebarea.

— Cine vrea să mă ucidă, Marcus?

— Nu tu ai fost ţinta. Eu trebuia să mor. Apoi strigă: Foley!

Majordomul era la fel de dezorientat ca şi stăpâna lui.

Marcus începu să dea ordine:

— Încuiaţi toate uşile şi nu deschideţi nimănui, aţi înţeles?

— Marcus, sper să nu mă laşi singură! strigă Amy.

— Eşti în siguranţă aici, Amy. Foley o să aibă grijă de tine până mă întorc eu.

— Unde pleci?

— Mă duc să-l caut pe maiorul Carruthers, zise el şi porni spre uşă.

Maiorul Carruthers se trezea devreme, astfel că Marcus îl găsi gata îmbrăcat. Îşi luă micul dejun în tăcere ascultând ce-i povestea Marcus despre atac.

— Staţi să văd dacă am înţeles bine, zise Carruthers. Aţi fost la balul lui lady Tarrington, apoi la Hampstead să discutaţi cu Catherine şi, în final, v-aţi petrecut seara cu doamna Spencer.

— Şi ce vedeţi rău în toate acestea? întrebă Marcus, căruia nu-i plăcu tonul cu care i se adresase maiorul.

— Mă întreb de ce a ales atentatorul tocmai acest moment. De ce nu v-a împuşcat când aţi plecat de la bal, sau când aţi fost la Hampstead.

— Dacă m-a urmărit încă de la bal, n-a avut ocazia să mă împuşte până când am părăsit Hampstead. Luminile nu erau aprinse în faţa casei mele. Nu-mi dau seama. În orice caz, Pall Mall este o zonă bine luminată. M-a luat totuşi prin surprindere.

— Poate că doamna Spencer a fost ţinta...

— Nu cred!

Carruthers îl privi pe Marcus, apoi dădu din cap.

— Nu, nici eu nu cred. Sunt doar două posibile explicaţii ale acestui atac şi a incidentului de pe scările turnului. Prima variantă se leagă de momentul în care vă aflaţi în ascunzătoarea lui *El Grande*.

— Chiar credeţi toate zvonurile care circulă? Credeţi că este o vendetă?

— Există o explicaţie şi pentru acest atac. Îşi ridică din nou privirile spre Marcus. Sunt sigur că v-aţi gândit şi la alte variante după incidentul cu Catherine, pe scările turnului.

Marcus îi spuse cu un aer dezamăgit:

— Nu cred că fratele meu ar face asta.

— Nu? Răspundeţi-mi la o singură întrebare. Înainte de a aluneca soţia dumneavoastră pe scări, bănuia cineva că ar putea fi însărcinată?

Marcus era pe punctul de a argumenta contrariat, pentru a spulbera orice posibilitate, dar îşi aminti o discuţie pe care o avuseseră la masă, la Wrotham. Folosiseră pretextul rănii de la şoldul lui Catherine pentru ca ea să nu mai fie nevoită să călărească, dar nu-l crezuse nimeni. Helen exclamase atunci: „Eşti însărcinată!” – ceea ce de fapt, gândiseră toţi.

Văzând figura lui Marcus, Carruthers preciză:

— A fost doar o variantă.

Marcus izbucni.

— Nu mai putem continua aşa. Trebuie să punem capăt acestei situaţii.

— Ce sugeraţi?

— N-am nici cea mai vagă idee. Dumneata eşti expert în astfel de probleme, trebuie să găseşti o soluţie.

Carruthers îi răspunse:

— În afară de sugestia de a pleca în colonii cu Cat pentru a lua viaţa de la început, n-am nicio altă idee.

— De ce neapărat cu Cat? Ea este în siguranţă atâta timp cât nu se află că este Catalina.

— Nu ştiu ce să mai cred.

Marcus se ridică.

— Mulţumesc, domnule maior, zise el. Cel puţin am satisfacţia că suntem de acord asupra unui singur lucru: Catherine trebuie ferită de orice primejdie, chiar dacă va trebui s-o ţin legată până vei prinde ucigaşul. Se îndreptă spre uşă. Dar, vă rog să reţineţi: fratele meu nu este implicat în aceste atacuri. Chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, Marcus începu să se îndoiască că aşa stau lucrurile.

CAPITOLUL 27

În aceeaşi dimineaţă, Catherine îl găsi pe Marcus aşteptând-o în birou. Privindu-l, îşi dădu seama că nu prea dormise în noaptea aceea. Doamna McNally o anunţase că lordul Wrotham avea ceva urgent de discutat cu ea, şi se gândi că probabil voia să-i ceară socoteală pentru că dispăruse în timp ce el dormea.

— Ce s-a întâmplat, Marcus? De ce eşti supărat?

El închise uşa biroului, înainte de a-i răspunde.

— Nu vreau să te înspăimânt, zise el. O aşteptă să ia loc, apoi se aşeză şi el pe un scaun în faţa ei. Este vorba despre Amy. Cu câteva ore în urmă, cineva a tras asupra noastră. Nu, nu-i rănită, doar speriată. Apoi îi descrise pe scurt ce se întâmplase.

Catherine îl ascultă îngrozită.

— Iar a început. Dumnezeule, nu se mai termină odată vendeta asta? De ce Amy? Cine ar vrea să-i facă ei rău? Cred că tu ai fost ţinta, Marcus.

Marcus o aprobă, dar îşi zise că singurul mod de a o păzi pe Catherine era să susţină că Amy fusese ţinta atacului.

— Nu suntem siguri de nimic. Poate că ucigaşul ştie că Amy este sora ta. Este foarte speriată şi aş vrea să ai grijă de ea, până îşi mai revine.

— Sigur că voi avea grijă de ea, dacă o să mă lase. Brusc, îşi aminti: Dar tu de ce te-ai dus la sora mea?

Se făcu linişte un moment, apoi el zise:

— Mă întorceam la balul lui lady Tarrington şi, trecând pe lângă casa lui Amy, m-am hotărât să-i fac o vizită.

— Ai plecat la bal după ora patru dimineaţă? După... după ce am fost împreună?

— De fapt, era spre ora cinci. De obicei nu rămân prea mult în oraş, după petreceri.

El o provoca, dar Catherine se hotărî să-l ignore. Erau probleme mai grave de rezolvat decât gelozia ei.

— Amy ce crede?

— Amy credea că ar putea fi vreuna dintre rivalele ei sau cineva care îi poartă pică.

— Nu mi se pare plauzibil.

— Nici mie.

Catherine sări în picioare şi se îndreptă spre fereastra care dădea spre câmp. Simţea că-i crapă capul de atâtea gânduri. Evenimentele nu aveau legătură între ele. Realitatea ei se alcătuia doar din fragmente.

Catherine se întoarse spre locul unde stătea Marcus.

— Amy nu mai poate locui în casa ei din Pall Mall. Trebuie să vină aici.

— Dacă ucigaşul ştie că Amy este sora ta, ăsta va fi primul loc unde va veni s-o caute. Trebuie să plecaţi amândouă de aici.

— Dar tu? Tu ce vei face, Marcus?

— Ceea ce ar fi trebuit să fac de mult: să aflu ce se întâmplă, de fapt.

— O să-i întinzi o capcană ucigaşului. Asta vei face, nu?

— Trebuie să încerc ceva. Nu-l mai pot lăsa să lovească. Mai curând sau mai târziu va reuşi.

Ea îl studie cu atenţie.

— Mai precis, ce vrei să faci?

— Mă voi folosi de însemnările şi schiţele tale, drept momeală.

Când fata începu să protesteze, el o întrerupse.

— Eu sunt gata să pariez că e puşcaşul. Noi ştim că tu nu ai niciun portret de-al lui, dar el nu ştie. Va trebui să mă ajuţi, Cat. Trebuie să scrii un articol pentru *The Journal,* despre baza lui *El Grande.*

— Ce fel de articol?

— Aş vrea să te pregăteşti să petreci o săptămână la ţară. O să-ţi spun restul când vom fi în trăsură. Le-am comunicat deja celor doi McNally că-ţi vei vizita o rudă bolnavă, la Richmond.

— Ce rudă?

— Văduva Wallace.

— Dar unde mergem de fapt?

— O să mergem s-o luăm pe Amy, apoi vă voi duce în casa bunicii mele din Chelsea, casă care este nelocuită de câtva timp.

— Maiorul Carruthers ştie despre toate acestea?

— Nu, zise el plin de importanţă. Nu vreau să împânzească locul cu agenţii lui. Vreau ca ucigaşul să poată acţiona netulburat.

— Dacă vor fi probleme, aş vrea să fiu cu tine. Marcus, eu am luptat alături de partizani, nu uita asta. Ştiu să folosesc pistolul.

— De asta doresc să stai cu Amy. Nu vreau s-o pierzi din vedere nicio clipă.

Marcus nu-i dădea răgazul să gândească.

— Dar... ce i-ai spus lui Amy?

— I-am spus totul.

— Totul? întrebă ea uimită. I-ai spus totul despre Spania?' Despre noi? Despre Catalina? Despre căsătoria noastră?

— I-am spus totul. Acum, te rog să-mi dai însemnările şi schiţele despre care vorbeam.

Fata se îndreptă spre bibliotecă, apăsă pârghia şi uşa mascată se deschise.

— Ce ingenios, zise Marcus şi începu să adune jurnalele şi caietele de schiţe.

Dacă Marcus nu s-ar fi angajat într-o cursă contra cronometru, ar fi stat mai mult cu Catherine şi Amy în casa bunicii lui. Cele două surori se deosebeau mult; singurul lucru pe care îl aveau în comun era acea ciudată loialitate care se manifestă în pofida diferenţelor dintre ele. Marcus ar fi vrut să facă sau să spună ceva care să le ajute să treacă peste momentele stânjenitoare de la început, dar nu îşi putea permite să-şi irosească astfel timpul.

El i se adresă lui Catherine ca unei soţii, iar lui Amy ca unei surori. Îi spusese lui Amy mai mult decât lui Catherine. Amy era momeala care trebuia s-o ţină acolo pe Cat, în timp ce el îl urmărea pe ucigaş. Marcus ştia că fata ar fi făcut orice pentru sora ei.

Îi trebuiră câteva ore pentru a găsi servitori care să aibă grijă de casă. Apoi, plecă spre birourile lui *The Journal,* dincolo de Soho Square. Deşi el şi Gunn nu erau în relaţii prea bune, Marcus se mai calmă aflând că acesta se logodise cu văduva vicontelui Stranmere.

La început Gunn şovăi, dar când Marcus îi promise că *The Journal* va deţine exclusivitatea în publicarea poveştii de senzaţie, el intră în joc.

— Vrei să-i întinzi o cursă?

— Este singura posibilitate.

— Ce rol are Catherine?

— Va scrie despre asta în ziarul dumitale. Eşti de acord?

Melrose Gunn îl privi un moment, apoi gura i se lăţi într-un zâmbet.

— Aş face orice pentru Catherine, zise el.

Marcus ridică din sprâncene, apoi zâmbi:

— Atunci, ne-am înţeles, spuse el şi se îndreptă spre uşă.

Gunn îi strigă:

— Mult noroc şi fii atent!

Marcus ştia că-l putea găsi pe Peter Farrel la clubul White' s din St. James. Se aşezară comod în fotoliile din camera de lectura, cu câte un pahar de Madeira în faţă. Marcus abordă subiectul care-l preocupa.

— Peter, aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Ce anume?

Privirea adormită a lui Farrel se înviora. În ochii lui apăru o undă de interes. Marcus zâmbi. Acesta era adevăratul Peter Farrel, veteranul campaniei din Spania.

— Este vorba despre fratele meu, Penniston.

— Ce-i cu el?

Marcus ridică capul.

— Ce crezi despre el?

— Sincer vorbind, la început am crezut că avem câteva lucruri în

comun. Este expert în creşterea cailor şi foarte bun vânător.

— Şi?

— Nu-i deloc sociabil. E prea introvertit. Nu-şi poate face prieteni.

— Ştiu asta, zise Marcus. Făcu o pauză, apoi continuă: Chiar şi în aceste condiţii, aş vrea să te împrieteneşti cu el. De fapt, începând de joi seara aş vrea să-l iei cu tine peste tot. Invită-l la cluburile tale. Prezintă-l tuturor. Nu va dura mult ceea ce-ţi cer. Doar o săptămână. Nu pot să-l iau cu mine peste tot. M-ar stânjeni.

— De ce îmi ceri să fac asta? îl întrebă Farrel, direct.

— Pentru că Penn ar putea la un moment dat să aibă nevoie de un alibi.

— Ce se va întâmpla joi?

— Nu-ţi pot spune.

Farrel îl privi înţelegător:

— Poţi conta pe mine.

— Am ştiut asta de la început, zise Marcus.

Marcus se simţi epuizat când ajunse în Cavendish Square, dar nu reuşi să adoarmă. Începu să depene în minte lucrurile aşa cum se desfăşuraseră ele, întrebându-se dacă nu omisese ceva. Se asigurase că trăsura lui nu fusese urmărită când le dusese pe Cat şi pe Amy în casa bunicii lui. Dacă trebuia să servească cineva drept ţintă, el era acela.

Planul lui era simplu. Se baza pe dorinţa ucigaşului de a-l descoperi pe autorul articolului şi a schiţelor care apăreau în *The Journal.* Plănuise la început să-i lase la vedere nişte dovezi evidente, dar se gândi că ar fi prea uşor. Nu voia să-i trezească suspiciuni ucigaşului. Omul pe care îl aştepta el era foarte abil şi tenace. Poate că-i vor fi necesare vreo două zile ca să descopere cine scrie articolele din *The Journal,* pentru a-şi da seama că e vorba de Catherine. Iar când va ajunge la ea, el, Marcus, va fi acolo.

Îi reveneau mereu în minte frânturi din discuţia pe care o avusese cu Peter Farrel. El nu-l suspecta pe Penn, dimpotrivă. Dacă se întâmpla ceva, nu voia ca maiorul Carruthers să-l acuze pe Penn de ceva ce el nu ar fi capabil să facă.

Acest gând îl duse spre *El Grande.*

Nici Catherine şi nici maiorul Carruthers nu-l suspectau pe *El Grande,* dar Marcus nu era convins că acesta e nevinovat. *El Grande* fusese un luptător nemilos în timpul războiului, iar Marcus ştia că oamenii nu se schimbă atât de uşor.

El Grande venise să trăiască în Anglia după război. De ce oare? Chiar voia să-şi afle liniştea sufletească la mănăstirea Marston, alături de călugări?

Apoi gândurile lui se îndreptară spre Catherine. Nu apucase să-i spună că fusese la avocatul lui şi că acesta nu-i dăduse speranţe în

privinţa divorţului. De altfel, nu-i venea să creadă că după noaptea pe care o petrecuseră împreună ea mai dorea să divorţeze.

Atunci, de ce fugise de el?

Amy şi Catherine luară cina destul de târziu.

Amândouă evitară să discute despre ele şi relaţia lor. Fuseseră foarte ocupate în timpul zilei cu curăţenia casei care nu mai fusese locuită de câţiva ani.

După ce se îmbăiară şi-şi schimbară hainele, fetele se aşezară faţă în faţă într-o cameră de zi. Existau atâtea lucruri de lămurit, iar Catherine nu ştia cu ce să înceapă. Cu toate că erau surori, se simţeau ca două străine, iar dacă n-ar fi fost acest bizar concurs de împrejurări, drumurile lor nu s-ar mai fi intersectat poate niciodată.

— Am înţeles, zise Amy, că aceasta este casa bunicii lui Marcus?

Amy abordă această temă neutră pentru că se afla un servitor de faţă.

— Bunica lui a venit aici când a murit soţul ei.

Catherine îi răspunse în timp ce urmărea valetul care se chinuia să deschidă o sticlă cu vin. Nu părea prea sigur de gesturile lui. De fapt, nici nu prea arăta a valet. Acelaşi lucru se putea spune şi despre ceilalţi doi valeţi pe care Marcus îi angajase. Arătau mai degrabă a luptători.

Dopul pocni şi Hale, valetul, le turnă vinul.

— Te sun eu dacă mai avem nevoie de ceva, îi spuse Catherine.

Când acesta închise uşa, lăsându-le singure, fetele oftară, apoi începură să vorbească amândouă deodată. Catherine se opri şi o lăsă pe Amy să spună ce avea de spus.

Amy voia să afle totul despre vendetă, despre anul pe care sora ei îl petrecuse în mijlocul partizanilor, dar cel mai mult o interesa *El Grande*. Catherine îi povesti tot ce ştia. Dându-şi seama că Amy era impresionată de *El Grande,* speculă acest lucru. Steaua lui Amy începuse să apună. Nu mai dădea acele petreceri pentru care i se dusese faima. Intenţiona să-şi petreacă iarna în Italia. Catherine nu credea că ea s-a îndrăgostit de *El Grande,* dar sesiză că acesta o tulburase profund cu felul lui de a fi.

Când Catherine termină ce avusese de spus, Amy îşi ridică privirile spre ea.

— Crezi că o să se întoarcă la preoţie?

— Nu ştiu, dar are chemare spre acest domeniu.

— Da. Aşa este.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Amy surprinse privirile lui Catherine şi, după ce îşi drese glasul, reîncepu să vorbească:

— Trebuie să-ţi spun ceva, Cat. Vreau să ştii că regret din tot sufletul minciuna pe care ţi-am spus-o despre Marcus. Pe atunci, nici

nu-l cunoşteam. După cum ţi-am mai explicat în scrisorile mele, am făcut-o pentru ca să apar mai... nu ştiu cum, poate mai interesantă, nu în ochii tăi, ci ai mătuşii Bea.

— Înţeleg, Amy. Am înţeles totul.

— Adevărat? Amy o privi întrebător, apoi îi spuse: Sunt convinsă că mă crezi. Îţi mulţumesc pentru gestul tău, Cat. Ridică paharul. Şi acum, aş vrea să închin acest pahar pentru sora mea mai mică, căreia îi doresc să fie fericită alături de soţul ei.

Lui Catherine îi cam pieri zâmbetul.

— Să înţeleg că Marcus nu ţi-a vorbit despre un posibil divorţ?

Amy puse paharul pe masă.

— De ce să divorţezi?

— Din mai multe motive, pe care n-aş vrea să le menţionez acum.

Amy se încruntă.

— Marcus nu mi-a spus nimic despre asta. Vă despărţiţi din cauza mea, Cat?

— Nu, ţi-am spus că am înţeles de ce m-ai minţit în legătură cu Marcus.

— Nu asta voiam să aud. Vă despărţiţi pentru că eu şi Marcus am fost... prieteni cândva?

— Prieteni? zise Catherine. O, da, *prieteni.*

Tonul insinuant al lui Catherine o determină pe Amy să încerce să lămurească definitiv lucrurile.

— Bine, Catherine, dacă tot mă forţezi să spun lucrurilor pe nume, află că am fost amanta lui. Care este problema?

— Nu este nicio problemă, zise Catherine. Spune-mi, însă, cum te-ai simţi dacă ai afla că soţul tău a făcut dragoste cu sora ta?

— Cred, zise ea, că m-aş întreba mereu dacă mă compară cu ea.

Catherine simţi că nu mai are aer.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu? Atunci, la ce te-ai gândit?

— La ce m-am gândit?

— Ai auzit bine, Cat

— Mă întrebam dacă Marcus s-a purtat frumos cu tine. O, nu-mi vine să cred că discutăm asemenea lucruri.

— Lasă-mă atunci să-ţi spun tot ce ştiu despre Marcus şi nu vom mai avea asemenea discuţii niciodată.

— Nu vreau să ascult.

Amy oftă afectat.

— El n-a fost unul dintre iubiţii de care să-mi aduc aminte. De fapt, cred că n-aş exagera cu nimic spunând că nici nu merită. Pe atunci era un puşti care nu mi-a oferit nicio plăcere. Nu-mi dau seama cum de a ajuns la reputaţia pe care o are acum.

Când Amy se opri, Catherine o întrebă:

— Oare vorbim despre acelaşi bărbat?

— Ah, zise Amy cu un aer de atotcunoscătoare. Înţeleg că experienţele noastre cu acelaşi bărbat sunt diferite. Poate că a mai învăţat şi el câte ceva în aceşti ani, dar te asigur că nu de la mine. De fapt, nu cred că-şi mai aminteşte mare lucru în ce mă priveşte, exceptând faptul că îi ofeream serviciile mele la un preţ foarte mare. Vocea ei deveni uşor răguşită: Jur, Cat, ăsta este adevărul. Vreau să-ţi spun însă altceva. Cu toate că Marcus nu mi s-a părut interesant ca amant, s-a dovedit un prieten nemaipomenit şi-i voi fi veşnic recunoscătoare pentru asta. Îmi place, îl respect şi am încredere în el, ceea ce nu pot spune despre alţi foşti amanţi. Acest lucru te satisface?

Lui Catherine îi ardeau obrajii.

— Nu, nu asta am vrut – este atât de jenant. Îşi privi palmele încleştate. De fapt, nu contează.

Amy începuse să-şi cam piardă răbdarea.

— Cat, cu mult înainte de a te cunoaşte pe tine, Marcus a avut o amantă. O chema Amy Spencer. Femeia aceea nu are nicio legătură cu sora ta. Acum ea nici nu mai există. Nu poţi să dai totul uitării?

— Nu te învinuiesc nici pe tine, nici pe Marcus.

— Atunci, care este problema?

În sfârşit, Catherine o privi pe Amy în ochi.

— Nu înţelegi? El n-a vrut să ne căsătorim. Eu l-am forţat s-o facă. Apoi, când ne-am reîntâlnit, l-am minţit din nou şi l-am decepţionat. Dumnezeule, l-am spionat şi am raportat despre el Serviciului Englez de Informaţii.

— Şi?

— Cum, şi?

— Asta este tot?

— Nu ajunge? strigă Catherine.

— Dacă vă iubiţi, nu este o problemă.

— O, cred că el mă doreşte, dar nu pentru a-i fi soţie.

Amy îi surprinse lacrimile şi spuse încercând s-o liniştească:

— Pe tine te cunosc şi-l cunosc şi pe el. Cred că greşeşti. Hai să mai discutăm şi despre altceva. Eşti un bun trăgător, Cat?

Catherine pufni dispreţuitor, apoi dădu din cap.

— Mă poţi învăţa şi pe mine?

— Te-aş putea învăţa să mânuieşti pistolul, să-l încarci, să-l descarci, dar nu te sfătuiesc să încerci să tragi la ţintă de la început. Valeţii lui Marcus ar interpreta greşit gestul tău şi nu vreau să-i jignim.

— Şi de ce n-am face-o?

— Pentru că eu îi consider trăgători de elită.

— Pe cine? Pe valeţii de aici?

Catherine dădu din cap.

— Recunosc un luptător de la distanţă, zise ea.

CAPITOLUL 28

Articolul lui Catherine apăru pe prima pagină în *The Journal*, alături de o schiţă în creion reprezentând ruinele mănăstirii care îi adăpostise pe partizani în iarna 1812-1813. Toată Londra citi articolul, pentru că autoarea, anonimă, se descria ca o englezoaică ce luptase o perioadă alături de partizanii lui *El Grande*. Afirmaţiile ei fuseseră susţinute şi de editor care precizase că articolul era primul dintr-o serie care urma să fie publicată în fiecare număr al ziarului.

Maiorul Carruthers fu printre primii care află despre articolul lui Catherine. Se găsea în biroul său din Whitehall, când secretarul, un proaspăt absolvent de la Oxford îi puse ziarul pe birou.

— N-am timp pentru asta acum, zise el, aruncând o privire peste ziar. Spune-mi ce scrie, pe scurt.

— Spune destule, zise tânărul Crabbe; am reţinut că în viitoarele numere vor fi publicate biografii şi portrete ale celor care au luptat alături de *El Grande*. Pomeneşte şi despre o vendetă.

— Dumnezeule. Carruthers lăsă raportul la o parte şi luă ziarul. Când sfârşi de citit articolul, arăta foarte îngândurat.

Îşi privi secretarul şi-i spuse:

— Nu m-a informat niciodată că ar avea portretele celor de acolo sau că ar fi ţinut vreun jurnal. De ce n-o fi făcut-o?

Secretarul căzu şi el pe gânduri, dar nu găsi nicio explicaţie.

Carruthers îl fixă cu ochii lui de culoarea oţelului.

— Omule, vrei să faci carieră în Serviciul de Informaţii. Se presupune că ai şi mintea necesară. Foloseşte-o.

Secretarul, care se temea de şeful lui, îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— De ce nu v-a spus despre portrete şi însemnări?

— Asta este problema, Crabbe, replică maiorul.

— Poate că n-a ştiut cât de importante sunt.

— Nu sunt importante. Sunt convins de asta.

Prinzând curaj, secretarul îl contrazise:

— Nu puteţi fi sigur.

— Este adevărat. Şi nici ucigaşul nu este. Dacă ai fi în locul lui, ce-ai face?

Crabbe nu mai avu nevoie să se gândească.

— Aş sta ascuns până aş vedea dacă aceste articole mă incriminează sau nu.

Carruthers plescăi din buze.

— Nici chiar aşa. Ticălosul ăsta şi-a calculat fiecare pas, timp de aproape patru ani. Miza este prea mare pentru a mai sta deoparte.

— Dar ce altceva poate face? Sper că nu insinuaţi că va încerca să-l

ucidă pe agentul nostru.

— Ba chiar asta vreau să spun. Va merge pe urma schiţelor şi a însemnărilor.

— Şi atunci, ce vom face?

Maiorul rămase cu ochii aţintiţi asupra ziarului. În cele din urmă, îl împături şi-l puse deoparte.

— Nu facem nimic, zise el. Poate Wrotham o să aibă succes acolo unde noi am dat greş. Dacă are nevoie de ajutorul nostru, o să ni-l ceară. Deocamdată o să stăm deoparte, Crabbe.

În aceeaşi seară, la clubul Watier, *The Journal* era trecut din mână în mână. Unii făceau aprecieri, alţii luau în derâdere ceea ce scrisese anonima care se alăturase partizanilor. Cu excepţia lui Peter Farrel, nimeni nu făcu legătura cu soţia lui Marcus, deşi existau speculaţii în privinţa amestecului Catalinei şi a legăturii dintre ea şi autoarea articolului.

Penn se afla şi el acolo, dar privirea îi era uşor înceţoşată din cauza brandy-ului din care sorbea. Cineva îi puse ziarul în mână, dar abia de se uita la el. Se gândea că Marcus nu avusese dreptate când afirmase că el nu se va putea lăsa de băutură. Se aflau la Londra de ceva timp, Penn nu-şi amintea prea bine, iar el nu mai pusese niciun strop de băutură în gură. În seara aceasta, însă, era cu totul altceva. Se afla la o petrecere între bărbaţi. Putea să bea şi el.

Încercă să se ridice, dar îşi simţi picioarele grele. Tovarăşii lui crezură că glumea, şi unul dintre ei puse cana cu băutură lângă cot. Penn se uită în jur la cei care râdeau şi îşi spuse că unii se aflau într-o stare chiar mai proastă decât el.

Când încercă să-şi toarne în pahar, vărsă băutura; lordul Dowling zise pocind cuvintele:

— Nu pot să cred că te-am considerat Metodist.

Toţi izbucniră în hohote, dar Penn râdea mai tare decât ei. În acel moment, se simţea atotputernic. Gluma lui Dowling îi incită şi pe ceilalţi, care se lansară în tot felul de bancuri mult mai suculente. Nu se supăra nimeni, nici măcar Penn, care constituia o surpriză pentru ceilalţi. Acum simţea că face parte dintre ei. Îi era bine.

— Iar eu, zise Roger Beattie, hotărât să le pună capac celorlalţi, cred că tot aşa de bine ai putea fi şi criminal.

— Criminal! exclamă Penn, izbucnind în râs. Ce te face să crezi asta?

El nu-l slăbea din ochi pe Penn.

Beattie luă cuvântul, lucru pe care nu-l făcea prea des şi îşi dădu toată silinţa să pară cât mai interesant:

— Am vorbit cu toţii despre asta, zise el urmărindu-le feţele şi am ajuns la concluzii total diferite. Cred că vendeta asta în stil spaniol

este o diversiune. Când văzu privirea lui Penn care nu exprima nimic, el continuă: Acum câteva luni, Marcus a fost atacat în Hyde Park. De curând el şi-a trimis soţia în Spania, sau a ascuns-o pe undeva. Este evident că vrea s-o protejeze. Te întreb pe tine: cine ar avea de câştigat dacă ar muri Marcus?

— Cine? întrebă Penn.

— Desigur, succesorul lui, în niciun caz puşcaşul. Tu, Penn. Despre tine vorbesc.

Apoi conversaţia alunecă spre alte teme; dar Penn nu se putea concentra. Ceva îl deranja, ceva din ultimele cuvinte ale lui Beattie. Trebuia să-şi limpezească gândurile ca să-şi dea seama.

Renunţă să se mai gândească în momentul când li se aduse vinul de Burgundia. Dacă n-ar fi băut, ar fi trezit suspiciunile tovarăşilor săi, şi nu dorea să se spună că este habotnic.

Criminal. Cineva îl făcuse criminal. Gândul acesta îi revenea obsedant, ca şi vorbele lui Beattie; trecu ceva timp până când putu să facă nişte legături corecte.

Deodată, sărind în picioare, el începu să strige:

— Poliţia! Chemaţi poliţia!

Tovarăşii lui îl priviră uimiţi, apoi izbucniră în râs. Penn dădu scaunul la o parte şi vru să fugă spre uşă. Nu ajunse prea departe.

Farrel îl duse acasă cu o trăsură. Penn nici nu mai ştia cum îl cheamă. Ultimul lucru pe care şi-l aminti fu acela că valetul îl pusese în pat, iar el se gândise că trebuie să-l găsească pe Marcus şi să-i spună ce se întâmplase.

* * *

Catherine îşi citi articolul din *The Journal* de nenumărate ori, apoi aruncă ziarul la o parte. Oftă, îşi luă pistolul, îl verifică şi-l puse cu grijă pe masă.

Amy ridică privirea din cartea pe care o citea.

Catherine îi zâmbi.

— Probabil că îmi fac probleme inutile. Cu cât mă gândesc mai mult, situaţia mi se pare tot mai absurdă. Nimeni nu va accepta provocarea lui Marcus. Oricine ar fi cel care pândeşte, ar trebui să-şi dea seama că, dacă aş fi avut cu ce să continuu, aş fi făcut-o până acum.

Amy lăsă cartea deoparte. De fapt, nici n-o citea. Era la fel de neliniştită şi îngrijorată ca şi Catherine.

— Cred că ai dreptate, zise ea.

Vorbele ei nu avură darul s-o liniştească pe Catherine.

— Marcus ar fi trebuit să-mi spună ce se întâmplă. După ce mi-a luat schiţele şi însemnările a dispărut.

— Cat, ştie el ce face. Se teme că eu voi fi următoarea victimă. Iar

tu ai un rol: acela de a mă păzi.

— Ştiu asta. Mi-e teamă însă că va rezolva totul de unul singur, fără să mai aştepte ajutorul nimănui.

— Cu un minut înainte spuneai că nu se va întâmpla nimic.

— Ştiu, ştiu. Să sun să ni se aducă ceaiul şi biscuiţii? Ştiu că bucătăreasa s-a culcat, dar valeţii nu dorm încă.

— Nu mi-e foame.

— Nici mie.

Se priviră, îşi zâmbiră, apoi îşi văzu fiecare de treaba ei. De trei zile nu ieşiseră mai departe de grădină, aşteptând să apară acel număr special din *The Journal.* Se simţeau bine împreună. Discutaseră mult în aceste trei zile, amintindu-şi de vremurile trecute. Numai despre viitor nu vorbiseră.

— Haide să mai stăm de vorbă... mai spune-mi despre Wrotham, despre familia lui Marcus, zise Amy, căreia nu-i plăcea privirea îngrijorată a lui Catherine.

Catherine scutură din cap.

— Nu are rost, Amy. Trebuie să mă duc la el. Dacă i se întâmplă ceva rău n-o să-mi iert niciodată că nu l-am ajutat.

Amy încercă să protesteze, apoi îşi zise că la fel ar fi procedat şi ea dacă la mijloc s-ar fi aflat *El Grande.*

— Să fii foarte atentă! Domnul să fie cu tine, mai zise ea surprinsă că rostea acele vorbe.

El Grande se întoarse în chilia lui, după ce petrecu o noapte de meditaţie în capela Abbey. Rugăciunile lui fuseseră ascultate. De acum înainte ştia ce are de făcut. Se hotărâse să părăsească mănăstirea Marston.

Ultimul număr din *The Journal* se afla pe masa care îi servea ca birou. Fu surprins să-l găsească acolo.

Se aşeză şi începu să-l citească.

După câteva minute îşi aruncă straiele călugăreşti cu care era îmbrăcat, îşi puse altele şi plecă îngândurat.

Marcus, aflat la Heath House, se frecă la ochi, căscă şi-şi întinse trupul încordat. Stătuse de veghe în acel loc în care îşi păstra Catherine memoriile din Spania, şi era pe punctul de a renunţa. Printr-o crăpătură din uşă, putea să vadă ferestrele. O dâră de lumină venea dinspre linia orizontului. Se iveau zorile. Se pare că făcuse calcule greşite. Fusese prea sigur că ucigaşul va veni noaptea care trecuse.

Marcus stătea cu mâna pe tocul uşii, când la orizont apăru o luminiţă care pâlpâia slab; apoi zări o figură. Nu era nicio lumânare aprinsă, pentru că nu voise să-şi sperie vizitatorul, stinsese până şi focul care arsese în cămin.

Se auzi un zgomot, apoi altul şi uşile se deschiseră lăsând să pătrundă vântul rece de afară.

Intrusul se îndreptă spre birou şi începu să deschidă sertarele. Când trecu pe lângă locul în care era ascuns Marcus, acesta strigă, făcând un pas înainte:

— Stai pe loc, sau îţi zbor creierii!

Intrusul se întoarse cu faţa spre el.

— Lasă arma jos, zise Marcus, ridică mâinile.

Se auzi vocea lui *El Grande:*

— Nu sunt înarmat.

— A, deci tu erai! N-ai auzit? Ridică mâinile!

Când *El Grande* ridică mâinile, Marcus aprinse o lumânare de spermanţet de pe şemineu şi apoi celelalte lumânări din încăpere.

— Faci o greşeală, zise *El Grande.*

— O, da, asta spun toţi cei care sunt prinşi asupra faptului.

— Am venit să te ajut.

Marcus zâmbi.

— Ai venit s-o ucizi pe Catherine, şi să-i iei schiţele şi însemnările. Ar fi trebuit să le distrugi atunci când ai avut şansa s-o faci. Te-ai bazat pe faptul că noi n-o să ştim să le folosim. A fost un risc calculat, dar ai pierdut.

El Grande începu să râdă.

— Nu-mi dau seama ce-ar fi trebuit să distrug. Lasă-mă să-ţi spun pentru ce mă aflu aici. Am venit să te ajut. Nu dumneata mi-ai trimis acel exemplar din *The Journal?*

— Nu ţi-am trimis nimic.

— Atunci, poate Catherine a făcut-o.

— Nu te cred, şi chiar dacă ar fi aşa, vrei să mă convingi că te afli aici din alte motive? Te-am prins asupra faptului. Căutai în biroul lui Catherine.

— Căutam o armă. Ştiam că-şi ţine pistolul aici.

— Un pistol? sări Marcus. Parcă spuneai că te-ai săturat de război şi nu mai vrei să faci rău nimănui.

El Grande îi spuse încet:

— M-am împăcat cu mine însumi. Am părăsit şi acel locaş sfânt. Dar văd că nu crezi nimic din ceea ce-ţi spun.

Cei doi bărbaţi întoarseră capetele brusc pentru că se auzi o uşă scârţâind. În momentul următor apăru Catherine. Ţinea un pistol în mână, dar, spre deosebire de Marcus, ea îl ţinea îndreptat spre podea.

— V-am auzit din grădină, zise ea. Ce se întâmplă aici?

— La naiba, izbucni Marcus.

Cu pistolul încă îndreptat asupra lui *El Grande,* el se aşeză în aşa fel încât Catherine să nu se afle în bătaia armei.

El Grande spuse:

— Cred că vrea să mă ucidă. Este convins că eu sunt criminalul. De fapt, am venit să-l ajut, dar el nu vrea să înţeleagă.

Marcus i se adresă lui Catherine, dar privirea îi era aţintită asupra lui *El Grande*.

— A venit aici să te ucidă şi să-ţi fure schiţele şi notiţele. Tu ce naiba cauţi aici? Rămâi unde eşti, Cat, sau cel puţin nu sta în bătaia pistolului.

— Vrei să mă asculţi o clipă? strigă ea. Acesta este prietenul meu şi mi-a salvat viaţa de multe ori. Ţi-a salvat-o şi ţie, îţi aminteşti, când te-a scăpat din ambuscadă.

— Eu iau situaţia ca atare, Cat, iar tu trebuie să faci acelaşi lucru.

— Ce situaţie? pufni ea. Se postă în faţa lui cu o mână în şold.

— Tu i-ai făcut portretul. El nu poate risca să apară în *The Journal*. Cred că pregăteşte ceva. Cred că are de gând să-i ucidă pe toţi cei care ştiu că el a fost cândva *El Grande*.

Catherine strigă:

— Dar ce vă face cu călugării de la mănăstirea Marston care l-au văzut? O să-i ucidă pe toţi?

— Pentru ei, este fratele Robert. Nu-l cunosc sub numele de *El Grande*.

— Nu-mi vine să cred că gândeşti aşa.

— Atunci ce caută aici?

— A venit pentru că eu am trimis un servitor să-i ducă un exemplar din *The Journal*. N-am vrut să fii singur, am dorit ca el să te ajute. El ştie că nimic din însemnările mele nu poate incrimina pe nimeni. I-am spus asta când am fost la mănăstire, nu-ţi aminteşti?

Marcus zise:

— *El Grande* pe care îl cunosc eu ar fi citit *The Journal* şi s-ar fi dus direct la capelă să se roage, n-ar fi venit aici, decât dacă ar fi avut un motiv s-o facă.

Când Catherine începu să protesteze, *El Grande* interveni:

— Nu-l vei face să-şi schimbe convingerile.

Catherine rămase privindu-l lung pe Marcus, apoi se întoarse.

— Poate că asta o să-l facă să înţeleagă, zise ea şi se aşeză pe linia focului, acoperindu-l astfel pe *El Grande,* căruia îi întinse pistolul ei.

El Grande îl întoarse imediat spre ea.

— Nu te mişca. Acum, tu, Wrotham, lasă arma pe birou.

Marcus lăsă să-i scape o înjurătură zdravănă, dar nu avu ce face şi se conformă. *El Grande* păşi spre el, gata să tragă.

Catherine făcu un pas înapoi incapabilă să mai scoată o vorbă.

— Deci, sunteţi complici, zise Marcus cu amărăciune în glas. Aşa am gândit de la început.

El Grande îi vorbi cu blândeţe:

— Nu, Wrotham, te înşeli, eu şi Catherine nu-ţi suntem duşmani.

Îmi pare rău că am ales această cale pentru a-ţi dovedi nevinovăţia mea. Sper că de acum înainte să nu te mai îndoieşti.

El Grande îi întinse arma lui Marcus:

— Ia-l, zise el. Ia-l şi pe cel de pe birou.

Marcu luă cele două pistoale. *El Grande* se retrase, ţinând mâinile sus.

— Dacă crezi că sunt vinovat, trage, nu şovăi.

Marcus puse ambele pistoale pe birou şi îi aruncă lui Catherine o privire care o îngrozi.

— Foarte bine gândit. Şi cât curaj. Dar dacă te-ai înşelat?

Deşi nu veniseră în acelaşi timp şi urmaseră drumuri diferite, atât Catherine, cât şi *El Grande* îşi lăsaseră caii la grajdurile din Hampstead. Acum, când zorile se iviseră, puteau traversa fără probleme pajiştea care îi despărţea de Hampstead.

Când Catherine văzu calul cu care venise *El Grande,* dădu din cap dezamăgită.

— De unde ai luat mârţoaga asta?

El îi zâmbi.

— Cei de la mănăstire nu-şi pot permite rase pursânge, dar Excalibar nu este o mârţoagă. Ţi se pare. De altfel, eu mă împac foarte bine cu el. Îşi aranjă şaua şi apoi o întrebă: Nu vii cu mine?

— Nu.

— Cred că ar trebui să-l laşi pe Wrotham să se calmeze singur. Dacă te duci acum la el, o să-i spui lucruri pe care o să le regreţi.

— Nu pot să-l las aşa, Robert. Trebuie să-l fac să înţeleagă. Vreau să te rog ceva. Du-te la Woodside House în Chelsea, şi spune-i lui Amy că aici totul este în ordine. O să găseşti uşor casa. Se află la capătul drumului spre biserica parohiala. Fii prudent, paznicii sunt înarmaţi.

— De ce sunt înarmaţi paznicii şi de ce se află Amy acolo?

Catherine îi povesti despre atacul asupra lui Amy şi Marcus. *El Grande* nu făcu niciun comentariu, dar păr îngrijorat.

— Te aştept aici, spuse el, poate mai ai nevoie de mine. Dacă nu vii în treizeci de minute, plec.

Lui Catherine îi trebuiră cinci minute ca să ajungă înapoi în casă. Nu intră imediat, ci rămase cu privirile aţintite asupra câmpului. Nu ultima remarcă a lui Marcus o afectase cel mai mult, „Dacă te-ai înşelat”, ci una făcută mai înainte: „Deci, sunteţi amândoi implicaţi”.

Se părea că omul acesta nu va avea niciodată încredere în ea.

În cele din urmă se hotărî şi porni spre casă.

CAPITOLUL 29

Intră în casă, cu capul sus. Marcus stătea în faţa şemineului. Când o văzu, se albi la faţă.

— Eram convins că ai plecat cu *El Grande,* zise el. De ce naiba te-ai mai întors?

Fata făcu câţiva paşi în încăpere, apoi se opri deodată sesizând privirea lui Marcus aţintită undeva în spatele ei. Când o voce îi pronunţă numele o voce cunoscută – o trecu un fior rece.

— Mai bine ţi-aş spune *Catalina,* zise vocea din nou, iar ea se întoarse spre omul aflat în spatele ei.

David Lytton ţinea un pistol îndreptat spre ea şi altul spre Marcus.

— David, nu vreau să cred. Catherine se sprijini cu o mână de spătarul unui scaun încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Nu putea fi el. Nu avea sens.

— Unde este *El Grande?* întrebă David.

— A plecat, dar...

— Ce aţi pus la cale?

— Am stat de vorbă, zise ea. El este...

Un gest brusc din partea lui David o făcu să se oprească. El ascultă de parcă ar fi auzit un zgomot ce venea de la uşă.

Catherine încercă să se controleze, să încerce să acţioneze. Era sigură că şi Marcus făcea acelaşi lucru.

David se relaxă şi se sprijini de birou.

— Ştiţi, zise el, nici n-aş fi putut aranja lucrurile mai bine. Îţi rămân îndatorat, Marcus, că m-ai determinat să fac „de serviciu” în seara asta. Nu aveam chef să le însoţesc pe mama şi pe sora ta la petrecerea lui lady Heathcote, dar nu puteam să le refuz când Tristram era plecat la Oxford, iar tu ai fost atât de bun cu mine? Nu ştiam cum să ajung mai repede aici, întârzierea cu care am sosit mi-a folosit. N-am crezut că va fi o capcană. Ce noroc am avut că a intrat şi *El Grande* în toată afacerea asta. Nici n-am ştiut că el se află în Anglia. Nici nu ştii cât de îngrijorat am fost venind încoace. Am crezut că voi avea de-a face doar cu domnişoara Courtnay şi cu tine Marcus. Acum, totul este aproape perfect. Când cadavrele voastre vor fi găsite, vinovăţia va cădea pe *El Grande.*

— Nu pot să cred ceea ce văd, zise Catherine. Marcus, ce se întâmplă?

Marcus spuse:

— David intenţiona să intre în casă când a sosit *El Grande.* A aşteptat în grădină, în timp ce noi ne consumam aici mica noastră dramă. El este „puşcaşul” necunoscut, Cat, numai că nu-i unul veritabil. A venit în Portugalia ca să mă omoare. Mi-a urmărit toate

mişcările. N-am fost împuşcat de francezi, David a făcut-o. A avut însă neşansa să fie surprins de o ambuscadă înainte de a mă putea elimina. Apoi, au apărut partizanii lui *El Grande* şi din acel moment ştii ce s-a întâmplat.

— El ţi-a spus toate astea? întrebă Catherine nevenindu-i să creadă.

— A avut suficient timp la dispoziţie cât am aşteptat să văd dacă te mai întorci sau nu.

David îl întrerupse pe Marcus:

— *El Grande* a venit călare sau pe jos?

— Călare. Fata nu ştia dacă răspunsul fusese în avantajul ei, dar văzându-1 pe David nervos, îşi dădu seama că acesta se temea ca *El Grande* să nu fie pe aproape. N-ai să scapi. *El Grande* mă aşteaptă. M-am întors doar ca să-mi iau rămas bun de la Marcus.

David zâmbi.

— Aşa ai vrea tu să se întâmple, nu?

— Acesta este adevărul.

— Nu încerca să mă minţi, am auzit conversaţia voastră. *El Grande* nu se mai întoarce.

Catherine îşi dădu seama de capcana pe care i-o întindea David. El voia să se asigure că *El Grande* se află deja departe. Asta le mai dădu un răgaz. Marcus se afla prea departe şi nu-l putea lua pe David prin surprindere. Ea trebuia să-l atace, dar până la momentul prielnic era obligată să-l mai ţină de vorbă.

— Bănuiesc, zise ea privindu-l pe David, că vrei jurnalele şi schiţele pe care le-am făcut. Află că nu sunt aici. Le-am dus într-un loc sigur.

— O altă încercare bună, dar îţi repet, am auzit totul. Nu există nimic important în jurnalele tale, iar mie nu mi-ai făcut portretul, altfel m-ai fi recunoscut din prima clipă.

— Marcus, zise ea fără să se întoarcă spre el, de ce ar vrea vărul tău să ne ucidă?

— Asta, spuse Marcus, o să aflăm.

— Mi-a fost teamă tot timpul. De asta am răspândit zvonul vendetei în stil spaniol. Am vrut să te derutez.

— Şi ai reuşit, zise Marcus. Dar n-ai răspuns la întrebarea lui Catherine.

— Pentru că sunt urmaşul tău, bătrâne.

Marcus rămase fără replică, apoi exclamă:

— Nu se poate!

— Te surprinde, nu? Eu am fost şi mai surprins când am aflat adevărul. Tata obişnuia să se laude cu acest lucru când eram puşti, dar nu l-am crezut. Am pus totul pe seama băuturii. Apoi, când a murit, am găsit nişte scrisori care îmi îndreptăţeau pretenţiile.

— Ce scrisori? întrebă Marcus.

— Scrisori adresate de tatăl tău, tatălui meu. Trebuie să-ţi

mulţumesc pentru această seară în care am aflat multe lucruri. O privi pe Catherine. Tu ai fost în siguranţă până ai publicat articolul despre ascunzătoarea lui *EI Grande.*

— Cine ţi-a spus că ea l-a scris?

— Nu mi-a spus nimeni. Mi-am dat seama singur. Desigur, ştiam despre Catherine Courtnay şi de faptul că te întâlneşti cu ea, dar abia după ce a apărut articolul am realizat că ea şi Catalina sunt una şi aceeaşi persoană. Nu exista nicio englezoaică în ascunzătoarea lui *EI Grande,* doar dacă se afla acolo sub alt nume. Când am văzut-o la Wrotham mi s-a părut ciudat că avea pielea albă şi ochii albaştri. I-am spus acest lucru şi ea mi-a răspuns că are un predecesor englez. Totul a căpătat contur când am citit articolul din *The Journal.* Trebuia să scap de ea.

Catherine izbucni:

— Tu ai spart felinarul de pe scară!

El încuviinţă:

— Am crezut că eşti gravidă. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aduci pe lume copilul lui Marcus. A fost o adevărată lovitură „întoarcerea" ta în Spania. Chiar ai fost acolo? Eu cred că ai stat aici, în Hampstead. Când l-am urmărit prima oară pe Marcus, nu ştiam ce să fac cu fata cu părul roşu, care semăna cu Catalina. Am crezut că eşti amanta lui Marcus şi că te-a ales tocmai pentru că semănai cu ea.

— Deci tu ai fost! strigă ea. La Hampstead Heath, când mă plimbam cu Emily. M-ai urmărit!

— A trebuit să aflu ce rol jucai. Am făcut cercetări. El zâmbi: cred că ştiu mai multe despre tine, decât ştie Marcus. S-a dovedit inspirat când a hotărât să te ascundă de mine, dar a făcut greşeala de a te lăsa să scrii despre partizani. Asta mi-a oferit informaţiile de care aveam nevoie. Tu eşti soţia lui Marcus. Nu poţi nega asta. Când te-am auzit discutând cu *El Grande,* mi s-au spulberat toate îndoielile. Ştii prea multe.

— Tu l-ai atacat pe Marcus în Hyde Park şi Pall Mall?

— Da.

— Şi m-ai aşteptat şi pe mine în noaptea aceea când m-am întors de la serata dată de Emily.

— Asta nu. Încă nu ştiam că tu erai Catalina. Îl aşteptam pe Marcus şi probabil că l-aş fi ucis, dacă nu apăreai tu.

Marcus interveni:

— Pe treptele casei lui Amy Spencer ai fost la un pas de a mă ucide.

David zâmbi:

— Pall Mall este un loc minunat pentru ceea ce am vrut să fac – multă lumină şi oameni care trec în sus şi în jos.

— Dar ai ratat, îl întărâtă Marcus.

Lui David îi pieri zâmbetul.

— Acum, n-o să mai ratez.

Catherine îşi zise că timpul trecuse şi că David era sigur că *El Grande* se afla suficient de departe pentru a nu auzi zgomotul împuşcăturilor. Se apropie uşor de el şi spuse:

— Vrei să-mi lămureşti o nedumerire, David? De ce a fost necesar să-i ucizi pe soldaţii englezi care au fost cu tine în baza lui *El Grande?*

— Nu-ţi dai seama?

— Din păcate, nu. Ai procedat cu multă înţelepciune.

David îi zâmbi.

— Marcus a fost destul de aproape de adevăr când i-a spus lui *El Grande* că se pregăteşte pentru o acţiune de anvergură care se va petrece curând. El credea că *El Grande* este cel care îi va ucide pe oamenii care îl cunoşteau. Marcus s-a înşelat considerând că *El Grande* avea un motiv pentru a o face. În realitate eu sunt singurul interesat.

Marcus îi spuse:

— Ceea ce afirmi în legătură cu moştenirea este adevărat; dacă scapi de mine, vei moşteni titlul. Dar nu înţeleg de ce mi-ai omorât camarazii.

— De ce nu vrei să gândeşti, Marcus? Ţi-am spus că nu sunt un puşcaş veritabil. Am furat uniforma de la un mort, chiar înainte ca *El Grande* să mă salveze. Celălalt puşcaş nu m-a denunţat pentru ca să mă poată şantaja. Şi-a semnat condamnarea la moarte, ca şi prietenii tăi care mi-au văzut faţa. Am locuit toţi în aceeaşi cazarma. I-am minţit în permanenţă. Nici măcar nu mi-am folosit numele adevărat. Până n-am scăpat de ei nu m-am arătat în Londra sub numele de David Lytton. Am fost nevoit să-i ucid pe rând, înainte de a te omorî pe tine şi a moşteni titlul.

— Tu l-ai ucis pe Freddie Barnes, zise Marcus cu ură. Şi pe toţi ceilalţi.

David zâmbi unui gând ascuns.

— A, da, Freddie. Este o poveste lungă şi nu vreau să te plictisesc cu amănunte. O să-ţi spun doar că Freddie a apărut într-un loc unde nu mă aşteptam să văd pe vreunul dintre prietenii tăi. Ne-am împrietenit. I-am turnat nişte gogoşi pe care el le-a înghiţit. Mi-a fost de folos o vreme.

Catherine observă că Marcus încerca să-i distragă atenţia lui David şi strigă:

— Dar cu partizanii cum a fost? Te-au văzut şi te vor recunoaşte.

— Ei nu sunt în Anglia, draga mea Catalina, şi o să am grijă să evit Spania.

— Cum rămâne cu *El Grande?*

— Cred că el m-a zărit o dată, dar nu m-ar mai recunoaşte.

Brusc, totul se precipită. Când Marcus făcu un salt înainte, David Lytton apăsă pe trăgaci. Marcus păru că se împiedică şi se prăvăli pe

podea. Înainte ca fumul să se împrăştie, Catherine se aruncă asupra lui David, încercând să-i smulgă pistolul pe care acesta îl ţinea în mână. Ea îl auzi pe Marcus gemând şi-l văzu ridicându-se, în clipa în care David reuşise să scape de ea. Disperată, ea luă un cuţit de desfăcut scrisorile de pe birou şi îl lovi pe David cu toată forţa de care era în stare.

David se clătină şi căzu. Catherine ţipă îngrozită. Îl lovise în piept, aproape de umăr. Îl rănise, dar nu-l ucisese. David se schimonosi de durere, dar nu dădu drumul pistolului.

Marcus strigă:

— Cat, fugi!

David se ridicase deja în genunchi. Catherine îl ridică pe Marcus şi, sprijinindu-l, îl trase spre ieşire.

* * *

Începuse să ningă. Catherine îi mulţumi lui Dumnezeu pentru asta. Era în avantajul lor. Abia se târau şi ea se aştepta ca din moment în moment să-l audă pe David venind pe urmele lor. Reuşise să-l rănească, dar nu foarte grav.

— Pe aici, îi spuse ea lui Marcus îndreptându-se spre o zonă cu stejari bătrâni.

Marcus se sprijinea cu un braţ de umărul ei. Era rănit la şold. Catherine nu se dezmeticise. David era vărul lui Marcus. Aceste lucruri n-ar fi trebuit să se întâmple. Concomitent, mintea ei căuta o soluţie, un traseu sigur, care să-i ducă printre oameni, unde să poată primi ajutor. Nu avea rost să încerce să-şi caute doar adăpost. Nu existau prea multe locuri în care să se ascundă, iar David nu va renunţa să-i caute.

Catherine părăsi drumul. La dreapta era un terasament abrupt. Nu le oferea prea mare protecţie, dar era ceva mai mult decât nimic. Ea îl ajută pe Marcus să ajungă sus, apoi îl trase încet de partea cealaltă a şanţului; ajunseră la o zonă stâncoasă, care le putea oferi protecţie. Aici ea se opri şi se rezemară amândoi cu spatele de peretele acesta.

Catherine şi-l amintea din copilărie, era locul în care ea venea atunci când voia să scape de restul lumii. Nimeni nu ştia de această ascunzătoare, nici măcar Amy.

Încercă să-şi controleze frica şi se întoarse spre Marcus. Acesta îşi scosese fularul şi încercă să-şi oprească hemoragia. Ea îşi ridică fusta, rupse o bucată din jupon şi îi legă strâns piciorul.

— De ce ne-am oprit? întrebă el.

Vocea lui Marcus îi păru foarte slabă şi Catherine se sperie.

— Dacă David trece pe lângă noi, ar fi bine să ne întoarcem.

— Care este situaţia noastră? Cine ştie că suntem aici?

— Amy, iar *El Grande* mă aşteaptă la grajduri. De fapt, cred că a

plecat.

— Ar trebui să mă laşi aici şi să te duci după ajutor. Ştii asta, nu?

Catherine consideră că nu este momentul să se certe, dar nici nu intenţiona să-l lase singur. Încercă să evalueze situaţia. Îl înjunghiase pe David în umăr, dar asta nu îl făcuse să-şi încetinească cursa. Oare unde o fi? Căuta o urmă care să-l conducă până la ascunzătoarea lor? Dacă ar continua să ningă, îi va fi mai greu să le găsească urmele. Zăpada le va acoperi.

Ea îi spuse lui Marcus că se duce să se uite prin jur, să vadă ce se mai întâmplă. Se ridică în genunchi, apoi în picioare şi privi peste marginea stâncii. Se iveau zorile, iar zăpada continua să cadă. Domnea liniştea. Catherine auzi susurul unui izvor care pornea dintr-unul din lacuri şi sunetele făcute de păsările care se cuibăreau în cuiburile lor. I se păru că mai aude ceva şi îşi ridică încet capul, încercând să-şi dea seama despre ce e vorba.

Se trânti imediat la pământ. Un cal cu călăreţul lui apăruseră la orizont. David se opri şi privi cercetător în jurul său. De asta întârziase să-i urmărească, avusese nevoie de timp pentru a o înşeua pe Vixen. David ţinea pistolul în mână şi nu părea să se grăbească. Nici n-avea de ce, ştia că l-a rănit pe Marcus, victimele lui nu putuseră să ajungă prea departe.

— Catherine! David o strigă pe un ton jos. Catherine, nu-ţi voi face nimic rău, dacă-mi spui unde este Marcus. Te voi lăsa să pleci.

Ea se întoarse rapid, parcă fugind de vocea lui. Marcus reuşise să se ridice, dar când încercă să păşească, se prăbuşi. Frica îi dădu puteri lui Catherine; ea reuşi să-l ridice, apoi îl sprijini continuându-şi drumul pe marginea şanţului. Catherine era conştientă de faptul că lui David nu-i va fi prea uşor să străbată acea zonă. Şanţul era o capcană pentru cei neavizaţi. Stâncile şi pietrişul îi îngreunau drumul, acoperit de crengi putrede şi plin de gropi. Era greu să-l străbaţi cu piciorul, darămite călare.

Dădură peste un drum în pantă care îi scoase în mijlocul unei poieni. Aici nu mai existau obstacole pentru urmăritor. Catherine îşi dădu seama că Marcus este epuizat, dar nu se opri, ci îl trase după ea spre o zonă cu viţă de vie şi pomi tineri. Ajunseră tocmai la timp ca să se ascundă. În urma lor se năpusti un cal cu călăreţ care trecu pe lângă ei cu viteza vântului. Apoi, dintr-o dată, se făcu linişte.

Marcus murmură:

— Cat.

Fata îi făcu semn să tacă şi-i şopti:

— Este o cursă.

Marcus dădu din cap, şi amândoi ascultară, atenţi la orice zgomot. Nu auziră decât bătăile inimilor lor. Apoi, închiseră ochii.

Catherine respiră adânc şi-l privi pe Marcus. Acesta stătea cu ochii

închişi şi scrâşnea din dinţi de durere. Ridicându-se în genunchi, ea încercă să-şi dea seama cât de grav era rănit. Când îi strânse bandajul, Marcus respiră adânc şi deschise ochii.

Încet, de-abia articulând cuvintele, el îi spuse:

— Trebuie să mă părăseşti, Cat. Eu te încurc. Trebuie să te duci după ajutor.

Se auzi un trosnet şi Catherine întoarse capul, încercând să-şi dea seama ce-l provocase. Ştia că David se află undeva, acolo, pândind-o. Aşteptase patru ani. Nu putea să renunţe acum.

Din fericire, acesta era domeniul ei. Îl cunoştea ca în palmă, ceea ce nu se putea spune şi despre David. Dacă îşi păstra controlul, puteau să scape amândoi.

Se aplecă şi luă câteva pietricele, apoi aruncă una care lovi un copac. Nu se întâmplă nimic.

— Hai să ieşim de aici, zise ea.

În clipa aceea un glonţ se înfipse în trunchiul unui copac.

David îi pândise dintr-un pâlc de pini care se afla în apropiere. Catherine nu avu răgazul de a calcula pasul următor. David se afla foarte aproape. Aruncă toate pietrele în direcţia din care venise glonţul. Acestea o loviră pe Vixen în piept. Animalul se sperie, se ridică pe picioarele din spate, apoi alunecă pe gheaţa subţire care se formase şi căzu.

Fără a mai pierde timpul, îl trase pe Marcus spre liziera pădurii.

Drumul de coborâre era destul de periculos, dar tulpinile copacilor îi ajutară să ajungă jos cu bine. Marcus abia mai respira şi-şi apăsa rana cu mâna. Din când în când, Catherine îi aruncă câte o privire îngrijorată, dar nu încetinea pasul, ştiind că David se află în spatele lor. Catherine respiră adânc şi se opri o clipă. Îşi dori ca *El Grande* să se întoarcă după ea.

— Ce este? întrebă Marcus.

Catherine făcu un gest cu capul, iar Marcus înţelese imediat de ce era atât de speriată. Ajunseseră într-un loc descoperit, ninsoarea se oprise şi vizibilitatea se îmbunătăţise. În faţă văzuseră unul dintre acele iazuri, atât de frecvente în zonă. În mijlocul lui se afla un fel de insulă. Cat îşi dădu seama că nu aveau unde să se mai ascundă.

Marcus se agăţase de un copac şi încerca să-şi astâmpere bătăile inimii. Se uită apoi în jur, căutând un loc mai ferit. N-aveau prea multe alternative, ori rămâneau pe loc, ori se refugiau pe insulă. Nechezatul unui cal îl făcu să se hotărască.

— Nu avem de ales, zise el. Nu putem fugi mai repede decât el, dar vom încerca să-l păcălim.

— Ce ai de gând?

— N-avem încotro, vom risca. Tu trebuie să-i distragi atenţia, Cat. De rest mă ocup eu.

La scurt timp, David şi calul lui apărură printre pomi. Zărindu-i pe cei doi, lăsă să-i scape un strigăt de bucurie. Catherine stătea aplecată deasupra lui Marcus, frângându-şi mâinile de disperare. David descălecă şi veni spre ei, cu pistolul în mână.

— Nu amâna prea mult, îi şopti Marcus.

— Nu-ţi face griji.

Catherine aşteptă până auzi zgomotul piedicii şi se întoarse spre David. Cuţitul ei de tăiat hârtia îi făcuse o rană destul de adâncă. Îi păru rău că nu lovise mai jos, mai aproape de inimă.

Amintindu-şi ce avea de făcut, ea începu să strige, arătându-l pe Marcus.

— Dacă nu-l ducem la doctor imediat, va muri. A pierdut prea mult sânge.

— Lasă-l să moară. Mă scuteşte pe mine de efortul de a-l ucide. David se uită la Marcus care stătea chircit, arătând ca o grămadă de haine, apoi o privi din nou pe Cat. Fata încerca să se îndepărteze şi David se luă după ea.

— N-o să scapi aşa de uşor, îi strigă ea.

— Nu complica lucrurile, Cat. Nu fugi. Dacă ratez focul va trebui să te ucid cu mâinile goale şi nu cred că vrei asta.

— Crezi că vei putea s-o faci? Eşti rănit. Te-am lovit în dreptul inimii. În câteva minute o să mori. Catherine minţea, încercând să-i distragă atenţia de la Marcus.

David îşi privi o clipă pieptul însângerat. În acel moment, Marcus se aruncă asupra lui. Se prăvăliră amândoi pe pământ, dar Marcus nu avu puterea să-l imobilizeze. Se rostogoliră din nou, apoi David îl încălecă pe Marcus trântindu-l cu faţa la pământ şi pregătindu-se să tragă. Catherine se năpusti asupra lui şi-l lovi cu toată puterea. Pistolul zbură din mâna lui David şi ateriză într-o grămadă de buruieni. Catherine s-ar fi dus să-l ia dacă n-ar fi observat că David îl apucase pe Marcus de păr. Ţipă când acesta îl lovi pe Marcus cu faţa de pământ şi se aruncă asupra lui.

Marcus nu mai opunea rezistenţă şi David se întoarse spre ea cu un rânjet. Cu o lovitură puternică aplicată cu dosul palmei, el o trimise la pământ, apoi se duse după pistol. Catherine scutură capul pentru că nu mai vedea nimic; Marcus începu să geamă uşor. Ea îşi ridică privirile şi-l văzu pe David rânjind, cu arma în mână.

Catherine se aruncă în faţa lui Marcus, protejându-l.

David zâmbi.

— Vrei să mori tu prima? zise el.

— Mai bine mor eu, decât Marcus.

David era atât de aproape încât fata îi simţi mirosul de transpiraţie. El se întoarse brusc auzind un strigăt nefiresc de puternic. Un călăreţ cobora panta în viteză.

— *El Grande!* şopti Catherine şi ochii i se umplură de lacrimi.

Catherine observă că era urmat de un grup de poliţişti în uniforme. Ea privi spre Marcus, care îşi ştergea sângele de pe faţă.

David Lytton se întoarse brusc şi o porni spre calul lui. *El Grande* se apropie. Catherine observă că nu era înarmat. David Lytton se întoarse şi ridică pistolul.

— Nu! strigă Catherine. Dumnezeule, nu!

Fata auzi pocnetul şi îl văzu pe *El Grande* căzând de pe cal; apoi Excalibur îl atacă pe David lovindu-l cu copitele.

Catherine ţâşni spre *El Grande* care zăcea pe pământ. În clipa aceea ajunseră şi poliţiştii la locul luptei.

CAPITOLUL 30

Uşa de deschise şi Penn îşi făcu apariţia. Contesa care privea pe fereastra ce dădea în parc se întoarse spre el.

Penn i se adresă contesei:

— Marcus vrea să-ţi vorbească, mamă.

— L-am văzut pe doctor plecând. Cum se simte Marcus?

— Bine. Glonţul i-a intrat în coapsă. A suferit destul până i l-au extras, dar acum se simte mai bine. O să-i dea nişte laudanum pentru a-i uşura durerea.

Contesa îşi umezi buzele, dădu din cap şi porni după fiul ei. Samantha vru să-i însoţească, dar Penn o opri:

— Nu încă. Te va chema şi pe tine imediat.

În timp ce coborau scările, Penn îi spuse contesei, care părea speriată:

— Nu-ţi fie teamă, mamă. E mai bine că a aflat. De fapt, este o mare uşurare.

De fapt, contesa era mai mult uimită decât speriată de tot ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Aflase că David Lytton încercase să-l omoare pe Marcus, dar fusese ucis de cal. Catalina fusese şi ea implicată, numai că nu era Catalina, ci o englezoaică şi scăpase ca prin urechile acului de acelaşi David.

Tânărul care îi salvase pe amândoi era grav rănit: nu se ştia dacă va supravieţui. Se aflau în Hampstead, în casa Catalinei; maiorul Carruthers îl adusese pe Marcus acasă. Maiorul insistase să-i vorbească contesei în prezenţa lui Penn, care nu se simţea prea bine. Reuşiseră să-i ascundă cele mai grave lucruri Samanthei. Marcus va hotărî ce îi vor spune.

Contesa îşi privi fiul, care nu arăta prea bine. Era sigură că el băuse din nou, dar acum existau alte priorităţi.

Înainte de a deschide uşa camerei lui Marcus, ea îi spuse lui Penn:

— Nu mă lăsa singură.

Penn o linişti:

— Merg cu tine, mamă.

Când intrară, cei doi valeţi care se aflau în încăpere se retraseră. Penn o conduse pe contesă spre un scaun care se afla lângă pat. El rămase în picioare, la marginea patului în care se afla Marcus, pentru ca mama lui să-l poată vedea.

Tras la faţă şi plin de vânătăi pe obraji şi tâmple, Marcus avea fruntea acoperită de broboane de sudoare. Încercă să-i vorbească contesei:

— Nu fi îngrijorată, Helen. Ce mi-a spus David Lytton nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu, Penn şi ceilalţi sunteţi familia mea. Dar trebuie

să aflu de la tine cum stau lucrurile. I-am cerut lui Penn să-mi explice, însă el mi-a spus că tu eşti singura care o poate face. Te rog să începi cu începutul şi să-mi dai toate amănuntele.

Contesa îl privi pe Penn şi acesta încuviinţă din cap. Ea ezită un moment, apoi înghiţi în sec şi începu să relateze cel mai dureros episod din viaţa ei. Nu se putea uita în ochii lui Marcus. Îşi privea batista de mătase pe care o ţinea în mână.

— Eu n-am vrut să mă căsătoresc cu tatăl tău, începu ea. Eram îndrăgostită de altcineva. Aveam optsprezece ani, iar tatăl tău patruzeci. Îi cunoşteam reputaţia. Toată lumea ştia că bea prea mult. Era... nu ştiu cum să-ţi spun... era departe de a fi acel gen de bărbat cu care ar vrea să se căsătorească o fată decentă. M-a răpit şi m-a adus la castelul Wrotham. N-a vrut să se căsătorească cu mine pentru că nu proveneam din aceeaşi clasă socială. Intenţiona să-i fiu doar amantă, ceea ce nu puteam accepta. Nu eram de rangul lui, dar proveneam dintr-o familie onorabilă. Tatăl meu avea mai multe magazine la Londra şi eu primisem o educaţie aleasă. Până la urmă m-a cerut în căsătorie. Eu l-am refuzat. Eram sigură că tata mă va salva. Nu s-a întâmplat aşa. Tata mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că dacă refuz să mă căsătoresc cu contele, el nu mai vrea să audă de mine. Ce puteam face fără bani şi fără niciun ajutor? Ne-am căsătorit; mai precis eu am crezut că ne-am căsătorit. Capelanul cel tânăr al tatălui tău a oficiat căsătoria. Eu eram prea lipsită de experienţă ca să ştiu că fără certificat şi anunţuri căsătoria nu este legală.

Contesa îşi ridică privirile spre Marcus.

— John, capelanul, avea optsprezece ani. Nu era încă preot – mai avea de studiat. Tatăl tău l-a ameninţat că dacă nu face ceea ce i se cere, nu va termina seminarul. După mulţi ani, John mi-a mărturisit.

— John? Te referi la John Reeves, capelanul meu? întrebă Marcus. De ce nu mi-a spus nimeni până acum? De ce n-a fost concediat?

— N-am vrut să ştie nimeni ce s-a întâmplat. N-am dorit ca fiii mei să poarte această povară. În ceea ce-l priveşte pe John, şi el a fost victima tatălui tău, ca şi mine. De atunci am rămas buni prieteni.

Contesa tăcu, de parcă ar fi avut nevoie de un moment de pauză, apoi continuă:

— În toţi anii aceştia care au trecut, eu n-am bănuit nimic. Nu mi-am închipuit că un bărbat din clasa lui socială şi-ar putea instala amanta în locaşul sfânt al familiei lui. Tatăl tău a insistat ca toată lumea să mi se adreseze cu apelativul „doamnă contesă”. De fapt, lui îi plăcea să sfideze lumea. Îi plăcea să se spună despre el că trăieşte după propriile-i reguli. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în ordine, când am văzut că nu mi-a dat brăţara care a aparţinut tuturor mireselor din familie. Când prietenii lui veneau în vizită, nu-şi aduceau soţiile şi fiicele. Atunci, tatăl tău încerca să-mi dea o

explicaţie. Prietenii lui erau de viţă nobilă, îmi spunea el, şi mă desconsiderau pentru că eram fiica unui croitor. Au trecut mai mult de zece ani până când am aflat adevărul.

Marcus se uită la Penn.

— Dar nu cred că acest lucru se ştie; eu n-am auzit niciodată nimic care să... Marcus se întrerupse.

— Da, zise Penn. Au fost nişte zvonuri, dar atâta tot. De fapt, noi am locuit tot timpul la castelul Wrotham şi tu ne-ai considerat familia ta. Nici nu-ţi dai seama cât de greu ne-a fost să-ţi ascundem adevărul. Mă bucur mult că l-ai aflat. Aş fi vrut să ţi-l fi spus cu ani în urmă.

— N-ar fi schimbat cu nimic situaţia, zise Marcus. Cel puţin din punctul meu de vedere. Continuă Helen. Cum ai aflat adevărul?

Contesa dădu din cap.

— Din întâmplare. Când i-am spus că ştiu că nu suntem soţ şi soţie mi-a râs în faţă. Am vrut să-l părăsesc, dar nu aveam unde să mă duc. N-a vrut să mă lase să iau copiii cu mine, şi apoi cu ce să-i fi întreţinut? Aşa că am rămas în continuare cu el.

— Îmi pare rău, zise Marcus. Meritai o soartă mai bună.

Contesa vorbi fără să ridice privirea:

— Toată acea perioadă, David Lytton a fost considerat succesorul tău. De aceea nu ţi-am spus nimic. Eu am presupus că te vei căsători şi vei avea urmaşi. Din acel moment, situaţia mea n-ar mai fi contat.

— Şi dacă mi s-ar fi întâmplat ceva?

Penn interveni:

— Adevărul ar fi ieşit la iveală, desigur.

— Şi David ar fi moştenit totul, zise Marcus.

— Binînţeles.

— De când ştii toate astea, Penn?

— De când ai plecat la război. Mama a simţit nevoia să-mi spună, gândindu-se că exista riscul să mori. Ne-am hotărât să ascundem totul de Samantha şi de Tris. A fost secretul nostru.

Lui Marcus îi veni o idee şi zâmbi.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? întrebă Penn.

— Cât timp am fost la război m-am simţit părăsit, mi s-a părut că familiei mele nu-i păsa ce se întâmplă cu mine. Dar vouă v-a păsat, nu?

Penn îi zâmbi:

— Te asigur că nimeni nu s-a rugat pentru tine, aşa cum ne-am rugat noi doi. Penn se ridică. Ai nevoie de odihnă, Marcus. Te lăsăm să dormi.

Penn luă cupa cu laudanum şi i-o oferi lui Marcus. Acesta o luă, dar nu bău din ea. Nu terminase ce avea de spus.

Îşi privi mama vitregă.

— Ce este, Marcus? întrebă ea.

— Nu vreau să-ţi faci probleme, Helen. Totul va fi ca şi până acum. Eu şi Penn vom ţine situaţia sub control. Tristram şi Samantha nu vor afla niciodată.

Contesa rămase fără grai. Marcus continuă:

— Acum, aş vrea să discut cu Penn. Poţi să ne laşi singuri?

Când contesa ieşi, Marcus i se adresă lui Penn:

— Este o situaţie intolerabilă, Penn. L-aş fi omorât pe tata dacă aş fi ştiut ce i-a făcut lui Helen, ce v-a făcut vouă, tuturor. Nu glumesc. Vom avea grijă amândoi să rezolvăm toate neajunsurile.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Dacă mi se întâmplă ceva, nu veţi avea probleme. Dumnezeule! Căsătoria este înregistrată în evidenţele capelei. Nu trebuie decât să falsificăm un certificat de căsătorie. Nu ştiu de ce nu te-ai gândit la varianta asta până acum.

Penn fu uluit, apoi începu să râdă.

— Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Uiţi însă un lucru. Capelanul nu era preot la vremea aceea. Cum propui să rezolvăm problema asta?

— Este un amănunt nesemnificativ. Mai trebuie să adăugăm numele unei alte personalităţi ecleziastice, al uneia care nu mai este în viaţă, pentru a nu putea fi întrebat. Dar nu se va ajunge la asta, pentru că societatea va accepta. De ce mă priveşti aşa?

Penn scutură din cap.

— Am crezut că te cunosc, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat. Ne apropie mai multe lucruri decât mi-am închipuit.

— Bine, zise Marcus şi-şi drese glasul înainte de a continua. Hai să ne apucăm de toate astea de mâine dimineaţă.

— Cum vrei tu, Marcus, zise Penn.

— Acum, să ne întoarcem la ceea ce s-a întâmplat în seara asta. Nu mi-ai spus cum a ajuns să fie implicată poliţia.

— Se pare că erau într-o misiune de patrulare şi *El Grande* a dat peste ei în drumul lui spre Heath House. El a găsit o dâră de sânge care ducea de la una dintre camerele de la parter până la terasă şi a chemat în ajutor poliţia.

— Mă întreb de ce s-o fi întors?

— Nu ştiu, dar maiorul spunea că va reveni să lămurească lucrurile cu tine.

— Deci Carruthers nu era cu poliţiştii când ne-au găsit? Mă simţeam atât de rău încât nu am văzut cine este acolo şi cine nu. Îmi amintesc doar că David m-a trântit de câteva ori cu faţa de pământ, apoi am auzit strigătul acela nefiresc al lui *El Grande*.

— Nu, Carruthers a sosit doar după ce Catherine a trimis un soldat să-l cheme. El s-a ocupat de totul aici. Apropo, vrea să declarăm că aţi fost atacaţi de nişte hoţi de drumul mare. Aşa i-am spus Samanthei şi acelaşi lucru i-l voi spune şi lui Tristram.

Marcus încuviinţă.

— Desigur, voi trece aceste lucruri sub tăcere. Nu vreau să-mi pună nimeni întrebări despre David şi despre ce a sperat el să câştige dacă ne ucidea pe Catherine şi pe mine. Ai noutăţi despre *El Grande?*

— Nu. Dar e tânăr şi puternic, iar maiorul mi-a spus că a scăpat din situaţii mult mai dificile. Acum, te rog, bea laudanumul.

— Dacă vine Catherine, indiferent la ce oră, vă rog să mă treziţi. Aţi înţeles?

— Da, dar mai ai multe de explicat, frate dragă. Oricum vom aştepta până te pui pe picioare.

Marcus bău laudanumul şi îi dădu cupa lui Penn.

— E timpul să dormi, zise Penn şi ieşi.

Penn adăstă o clipă pe scări, încă impresionat de ideea cu falsificarea certificatului de căsătorie. Deşi mai mult ca sigur Marcus şi soţia lui vor avea un fiu, gestul îl impresionase. În acelaşi timp, îi fu ruşine pentru felul în care se purtase cu Marcus. Îi veni în minte noaptea care trecuse. Dacă n-ar fi fost beat, ar fi putut preîntâmpina incidentul de la Hampstead Heath. La un moment dat îi trecuse prin minte că David ar putea fi ucigaşul, dar nu acţionase în niciun fel. Toţi îl luau peste picior ori de câte ori încerca să deschidă gura. În timp ce Marcus şi Catherine luptau să-şi salveze viaţa, el dormea buştean, din cauza băuturii. Îl durea capul şi îşi simţea gâtul uscat.

Niciodată! Niciodată! Nu va mai bea. Într-o zi, îi va cere iertare lui Marcus. De fapt, erau mai mulţi cei cărora ar fi trebuit să le ceară iertare.

Marcus încercă să adoarmă, dar laudanumul nu-l ajută. Îl durea atât de tare coapsa de parcă ar fi avut un cârlig de pescuit înfipt în ea. Ultima dată când se simţise la fel de rău, Catherine se aflase alături, şi-l îngrijise.

Nu-şi putea alunga din minte imaginea lui *El Grande,* neînarmat, alergând disperat pentru a salva viaţa lui Catherine. Apoi, o revăzu pe Catherine plângând lângă trupul lui *El Grande.* Până în seara aceea, el nu înţelesese legătura dintre cei doi. *El Grande* se întorsese după ea. Cât despre Catherine, reuşise să dovedească nevinovăţia lui *El Grande,* punându-şi propria-i viaţă în pericol. Nu se îndoise niciun moment de onestitatea lui *El Grande.* Era ceva absolut impresionant.

Loialitate. Asta să fie?

Marcus constată că nu mai era gelos şi nici nu-l putea urî pe *El Grande.* Ceea ce-i datora el nu se putea plăti niciodată. Îi era milă de Catherine, dar şi de el. Erau uniţi într-o căsătorie din care nu aveau cum să scape.

Scrâşnind din dinţi, Marcus îşi schimbă poziţia. Laudanumul începuse să-şi facă efectul. Probabil că soţia sa se afla la căpătâiul lui *El Grande.* Se întrebă ce o fi gândind. El lăsase lucrurile la voia

întâmplării, îi oferise lui David prilejul să-l ia prin surprindere. Dacă n-ar fi fost *El Grande,* David i-ar fi ucis.

Îşi dori să nu fi fost niciodată soldat, să nu se fi dus vreodată la război, să nu fi fost salvat de *El Grande* şi nici dus în ascunzătoarea acestuia din munţi. Dar, cel mai mult îşi dori să nu se fi îndrăgostit de Catalina. Apoi somnul îl toropi.

Se lăsase întunericul. Într-o încăpere de la Heath House, *El Grande* zăcea palid şi epuizat. Lângă pat, pe un scaun, stătea Amy. Se afla acolo de câteva ore, veghindu-l, în timp ce Catherine dormea.

Privind trăsăturile pe care le îndrăgise atât de mult, de-abia îşi stăvilea lacrimile. Renunţase la batiste şi folosea acum un prosop pentru a-şi usca faţa. Îi vorbi bărbatului care zăcea în pat de parcă acesta ar fi putut s-o audă, spunându-i ce este în sufletul ei, rugându-l să n-o părăsească. Dar *El Grande* era pe moarte. Ea simţea asta.

Suspinând, se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere, apoi se opri şi se mai uită o dată la *El Grande.*

— Cum poţi să-mi faci una ca asta, Robert? Eu nu voiam să mă îndrăgostesc. Nu te-am invitat în viaţa mea. Tu ţi-ai făcut drum singur. Iar acum vrei să mă părăseşti. Câtă dreptate am avut să nu te cred!

Izbucni din nou în lacrimi.

— I-am spus surorii mele că ne iubim. Ea nu crede şi tu nu poţi să confirmi. Probabil că tu eşti fericit acum. Te duci la Dumnezeul în care crezi. Ştiu c-o să mă ierţi dacă o să-ţi spun că nu-mi pasă prea mult de el. N-a fost niciodată alături de mine, iar acum sigur îmi este duşman. Îşi ridică privirile spre tavan: Mă auzi, Doamne? Eu n-o să-ţi cad în mreje niciodată, mai ales după ce i-ai făcut lui Robert. De ce ai lăsat să i se întâmple asta? Este un om bun şi cinstit. Dacă ai vrut o jertfă, de ce nu m-ai luat pe mine? Uită-te la mine! Nu asta este Amy Spencer. O, ştiu ce gândeşti. Femeia se duse la celălalt capăt al patului şi îl privi din nou. Ai impresia că m-am schimbat din cauza ta. Eşti convins că mi-ai salvat sufletul. Să ştii că te înşeli. Dacă mă părăseşti acum, o să mă întorc la ceea ce am fost. Voi redeveni Amy Spencer.

El Grande continua să zacă nemişcat.

— O să încep să înjur ca un birjar. La dracu'! Pe naiba! Ce zici de toate astea? Mai ştiu şi altele, mai rele.

Îl privi, sperând într-o reacţie.

— O să dau iarăşi petreceri zgomotoase. O să mă duc la teatru, o să stau în loja mea şi bărbaţii o să roiască în jurul meu. Asta vrei?

Văzând că vorbele ei n-au efect, ea îngenunche lângă pat şi-i luă mâna rece în mâinile ei.

— O, Robert, dacă te-ai întoarce la mine aş face orice mi-ai cere. Aş deveni altă femeie. Ne vom căsători, vom pleca în Spania şi vom avea copii.

Amy tăcu o vreme, apoi rosti cu disperare:

— N-am crezut în miracole, dar te rog, Doamne, fă o minune de această dată şi îţi jur că voi deveni altă femeie.

Cat intră în încăpere.

— Amy, mi s-a părut că şi-a mişcat genele.

Amy îl privi pe *El Grande,* dar nu văzu nimic.

— O, Doamne, şopti ea. O, Doamne. Te rog!

El Grande deschise ochii.

— Amy?

Ea se aplecă pentru a-l auzi mai bine.

— Da?

— Nu te schimba. Eu te iubesc aşa cum eşti.

Amy se ridică.

— Ai auzit totul? Ai ascultat şi n-ai spus nimic!

El Grande reuşi să zâmbească.

— Dumnezeu să mă ierte, dar cum era să nu ascult?

Amy se înfurie, dar privind-o pe Catherine începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

CAPITOLUL 31

Catherine aranjă pentru a zecea oară sticla cu sherry şi paharele pe tava de argint. Îl aştepta pe Marcus. Trecuseră două săptămâni de când nu se mai văzuseră, două săptămâni de întrebări, de aşteptări şi de ipoteze privind motivele care îl reţineau. Penn venise la fiecare două zile s-o informeze despre starea lui Marcus.

Amy şi *El Grande* intrară în încăpere. Se vedea de la o poştă cât de mult se iubeau. Îl judecase greşit pe *El Grande,* îşi spuse Catherine. El nu se întâlnise cu Amy doar pentru a o aduce pe drumul cel bun, ci pentru că se îndrăgostise cu adevărat de ea.

Îi privi cu atenţie.

Erau făcuţi unul pentru celălalt. Viaţa fusese dură cu ei şi acum amândoi îşi căutau liniştea sufletească. *El Grande* îi precizase că o iubeşte pe Amy aşa cum e ea; dacă ar fi dus o altă viaţă, Amy n-ar mai fi fost acea femeie de care se îndrăgostise el.

— Ne-am gândit, zise *El Grande,* să facem o plimbare până în sat.

— Nu vrei să vorbeşti cu Marcus? Catherine nu-şi putu ascunde nerăbdarea de a-l revedea pe Marcus.

— N-o să lipsim prea mult. Roagă-l să ne aştepte. Sunt sigur că şi voi aveţi multe să vă spuneţi.

— Desigur, zise Catherine, încercând să-şi mascheze tristeţea provocată de faptul că Marcus se lăsa aşteptat.

Trecuseră extrem de greu cele două săptămâni în care aşteptase un semn. Un singur cuvânt ar fi făcut-o să zboare la căpătâiul lui, dar acest cuvânt nu venise. Penn îi transmise că Marcus dorea ca ea să rămână la Heath House până se lămureau lucrurile între ei. El urma s-o viziteze când se va simţi în stare s-o facă. Trecuse o săptămână de când Marcus se pusese pe picioare. Oare de ce nu venise s-o vadă? Catherine bănuia care e răspunsul la această întrebare şi încercă să se pregătească pentru ceea ce va urma.

Amy o sărută:

— Ţine minte, draga mea, nu-ţi fereca inima şi o să vezi ce surpriză plăcută vei avea din partea lui Marcus.

Catherine îi urmări pe cei doi de la fereastra salonului până se pierdură în zare. *El Grande* se sprijinea într-un baston, iar cu braţul celălalt de umărul lui Amy. Ea arăta ca o puştoaică, cu privirile înflăcărate de dragoste. Nimeni nu mai recunoştea în fata de acum pe fosta curtezană. La Londra se ştia că aceasta plecase să petreacă lunile de iarnă în Italia. Oamenii din sat cunoşteau varianta lui Catherine: o prietenă care-şi adusese logodnicul să se refacă după un accident de trăsură. Până şi Emily, care remarcase asemănarea dintre prietena lui Catherine şi Amy Spencer acceptase varianta aceasta. Poate că la

Londra, unde Amy era foarte cunoscută, lucrurile ar fi stat altfel, dar în acest loc uitat de lume cuvântul lui Catherine era acceptat fără discuţii.

Scuturând din cap pentru a alunga gândul iminentei plecări a celor doi spre Spania, se întoarse în biroul ei. După câteva minute, doamna McNally deschise uşa şi îl anunţă pe Marcus. Acesta nu venise singur, ci însoţit de maiorul Carruthers.

Marcus era palid la faţă şi avea cearcăne în jurul ochilor. Catherine ar fi vrut să i se arunce în braţe, dar simţi o reţinere din partea lui, care o făcu să fie prudentă şi politicoasă.

După ce schimbară obişnuitele politeţuri, se aşezară toţi la un pahar de sherry, depănând amintiri din acea noapte de pomină. Dintre toţi, maiorul Carruthers era cel mai însufleţit şi profita de toate pauzele din conversaţia lor. Se bucură că i se confirmaseră teoriile. Comisese o singură greşeală – nu legase evenimentele între ele. Remarcând că pe cei doi nu-i prea interesau teoriile lui, tăcu.

La un moment dat, Marcus scoase din buzunar nişte hârtii îngălbenite de vreme.

— Am dat peste ele ieri-dimineaţă, zise el. După funeraliile lui David, avocatul lui m-a contactat şi mi-a dat o cheie de la cutia cu acte pe care o păstra la Ransom Bank, în Pall Mall. Am găsit în cutie actele astea; sunt nişte scrisori adresate de tatăl meu tatălui lui David, în care se menţionează că David este succesorul meu.

Penn îi povestise despre ce păţise mama lui, dar ea fu surprinsă că Marcus făcea aceste mărturisiri în faţa maiorului Carruthers.

Observând privirea pe care Catherine i-o aruncase lui Carruthers, Marcus îi spuse:

— Maiorul este confesorul meu.

Carruthers rosti pe un ton sec:

— Face asta numai pentru că are nevoie de mine să aranjez lucrurile la Ministerul de Război. S-a comunicat oficial că David Lytton a fost ucis de o bandă de hoţi. În ce-i priveşte pe soldaţii englezi din ascunzătoarea lui *El Grande,* s-a acceptat varianta morţii lor accidentale. Singurul lucru care l-a interesat pe ministru a fost faptul că David Lytton l-a omorât pe Freddie Barnes într-o ceartă ca între amanţi. El a cerut ca acest lucru să nu fie făcut public. Barnes era vărul lui, sper că înţelegi.

Catherine tocmai netezea una dintre scrisorile pe care i le dăduse Marcus, dar pe care nu apucase să o citească.

— Ce înţelegi prin ceartă între amanţi? întrebă ea.

Marcus o privi înţelegător:

— David şi Freddie erau amanţi, Catherine. Amanţi! Dar David părea atât de... n-aş fi crezut asta.

— David a avut grijă ca niciunul dintre noi să nu afle realitatea.

— Dar tu de unde ştii toate astea?

— În cufărul lui am găsit scrisori de la Freddie. Bietul de el! N-a ştiut că David este vărul meu. L-a crezut un dezertor şi de aceea n-a vrut să se ştie că fusese în ascunzătoarea lui *El Grande*. Freddie a considerat că astfel îl protejează. Oare de ce nu l-a ucis pe loc, mai repede?

— Din cauza banilor, zise Carruthers. David era înglodat în datorii. Avea obiceiuri foarte costisitoare şi Freddie îi oferea tot ce îşi dorea. Când David s-a hotărât să se apropie de tine, Marcus, trebuia să-i facă de petrecanie lui Freddie Barnes. Cel puţin asta cred eu.

— Am mai găsit şi asta, tot în cutie, zise Marcus.

Catherine întinse mâna şi el îi strecură în palmă o brăţară.

— Brăţara Wrotham, pentru miresele familiei, zise Marcus.

Era o bijuterie de valoare, realizată din cinci medalioane din aur filigranat, cu aplicaţii de trandafiri şi frunze de viţă. Pe unul dintre aceste medalioane era chipul mamei lui Marcus. Catherine o descoperi după inscripţia de pe spate.

— Tata l-a rugat pe fratele lui să i-o păstreze, zise Marcus. Nu are rost să-ţi mai spun şi ce scria în acea misivă, pentru că nu-l onorează pe tatăl meu.

Catherine îi înapoie brăţara lui Marcus, dezamăgită că Marcus nu-şi manifestase dorinţa ca ea s-o păstreze.

În cele din urmă maiorul se ridică.

— Am venit aici să discut cu Robert, zise el. Unde îl pot găsi?

Catherine îl informă că *El Grande* şi Amy plecaseră la o scurtă plimbare şi că urmau să se întoarcă.

— Ah, zise maiorul, privindu-i când pe unul, când pe celălalt. Dacă nu vă deranjează, plec să-i caut. Vreau să fac puţină mişcare.

După ce maiorul ieşi, se lăsă tăcerea. În cele din urmă, Marcus i se adresă pe un ton rece:

— Am fost la avocat, Cat.

— Şi? întrebă ea cu prudenţă.

Marcus o privi.

— De fapt, am fost mai demult. Cred că trebuia să-ţi fi spus asta, dar am fost prins de problema lui David. Am făcut toate încercările de a obţine divorţul, dar n-am reuşit. Trebuie să ne împăcăm cu gândul acesta, Cat.

— Ce au spus avocaţii?

El îi explică totul în câteva cuvinte, apoi tăcu.

Catherine înţelese ce-l frământa. Dacă el nu avea un moştenitor direct, Helen şi copiii ei ar fi trăit în permanenţă cu riscul de a fi demascaţi. Penn nu putea fi succesor, şi nici Tristram. Dacă adevărul ar fi ieşit la iveală, Helen ar fi fost distrusă. Catherine nu putea să lase să se întâmple toate astea, trebuia să-i nască un fiu lui Marcus.

Catherine zise:

— În acest caz, trebuie să avem un copil.

— Îţi promit că n-o să fac presiuni asupra ta. Poate că vei dori să locuieşti separat. Domeniul Wrotham are destule case. Poţi să-ţi alegi una dintre ele, ca reşedinţă.

Fiecare vorbă pe care o rostea Marcus răsucea un cuţit în inima ei. Catherine se întrebă de ce este atât de surprinsă. În fond, nu-i spusese niciodată că o iubeşte, şi chiar dacă ar fi făcut-o, minciunile şi înşelătoriile ei îl scârbiseră.

Se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— N-aş face niciodată ceva ce ar putea crea probleme familiei tale, zise ea. Când îşi mai reveni, se întoarse spre Marcus: Ce le-ai spus despre mine?

— Adevărul, sau ceea ce am crezut eu că este mai aproape de adevăr. Marcus o urmărea cu atenţie. Le-am spus că ne-am cunoscut în Spania şi ne-am căsătorit. Ei ştiu că tu eşti englezoaică şi că ai lucrat pentru Serviciul Britanic de Informaţii. Au crezut că ţi-ai păstrat identitatea secretă pentru că mai lucrai încă pentru Serviciul de Informaţii.

— Şi cum le-ai explicat că am redevenit Catalina?

— Le-am spus că am încercat să întindem o cursă cuiva care, aşa am crezut noi, a încercat să ne omoare.

— Vendeta spaniolă?

— Da, am folosit şi această denumire. Doar Helen şi Penn ştiu adevărul despre David.

— Şi ce vei spune lumii?

— Exact ce am spus şi familiei mele. Ştiu că va face senzaţie, dar n-am altă soluţie. De fapt, am luat taurul de coarne şi am vorbit cu Melrose Gunn să publice povestea noastră în *The Journal,* imediat după plecarea noastră din Londra.

De obicei gândul de a deveni obiectul unor nesfârşite discuţii ar fi nemulţumit-o, dar acum nu-i mai păsa. Se simţea amorţită de parcă ar fi înghiţit un narcotic puternic care i-ar fi paralizat simţurile.

— Nu pot să plec, deocamdată, zise ea. Sunt prea multe de făcut aici. Catherine era gata să izbucnească în lacrimi şi de aceea făcu o pauză înainte de a continua. *El Grande* vrea să-ţi vorbească înainte de a pleca în Spania. Ştiai că se întoarce acolo?

Marcus se ridicase, iar figura lui devenise şi mai palidă.

— Nu, n-am ştiut, zise el încet. Dar cred că este o idee bună.

— Sigur că da! Mă bucur pentru el. Catherine îşi duse mâna la frunte. *El Grande* se va întoarce curând. Te rog să mă scuzi. Am atâtea de făcut. Te rog, zise ea privind în jur, serveşte un sherry.

— Nu-i nevoie, zise Marcus în drum spre uşă. Nu mă conduce. El ieşi fără să mai rostească vreo vorbă, lăsând-o cu ochii aţintiţi asupra

uşii.

Marcus strânsese atât de tare din dinţi încât îl durea maxilarul. Nu-şi dădu seama că face paşi prea mari decât atunci când îl fulgeră o durere cumplită în şold; începu să şchiopăteze. Până să ajungă la trăsură, văzu un grup care se îndrepta spre el. *El Grande* se afla în fruntea lui sprijinindu-se în baston. Marcus îşi zise că *El Grande* ajunsese să se sprijine în baston pentru că salvase viaţa lui Catherine. El era alesul Domnului. Îşi petrecuse ultimii trei ani cu călugării de la mănăstirea Marston. De fapt, *El Grande* nu făcuse nimic pentru a-şi atrage ura lui Marcus, exceptând faptul că-l determinase să se căsătorească cu o femeie care nu-l iubea.

Când cei doi bărbaţi se apropiară, *El Grande* îi zâmbi. Marcus îi răspunse şi el cu un zâmbet. Carruthers şi Amy se opriră la câţiva paşi, prefăcându-se atraşi de un prihor aflat pe ramura unui scoruş.

— N-am avut până acum ocazia să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai salvat vieţile. De fapt, nu ştiu de ce te-ai întors la Heath House în noaptea aceea; oricum, îţi voi fi întotdeauna recunoscător.

— Nu ştii ce m-a adus înapoi? Am avut tot timpul impresia că ţi-ai format o părere greşită în privinţa relaţiilor mele cu Catherine. Am citit asta pe figura ta şi nu mi-a plăcut. Asta m-a adus înapoi. Sau, el făcu o pauză, să spunem că m-a adus destinul.

Marcus ar fi trebuit să dea mâna cu acest bărbat şi să plece, dar n-o făcu.

— Părere greşită? zise el printre dinţi. Nu este vorba despre nicio părere greşită. Nu voi uita niciodată cum arătai când alergai neînarmat s-o salvezi pe Catherine.

El Grande îşi ridică bărbia. Carrutehrs şi Amy lăsară politeţea deoparte şi veniră mai aproape ca să audă ce vorbesc cei doi.

— Nu voi putea uita niciodată cum te-a acoperit Catherine cu propriul ei trup împotriva lui David.

— Ea m-a protejat cu trupul ei? Dar asta a fost o mare imprudenţă!

— Tu n-ai fi făcut acelaşi lucru?

— Dar ar fi fost altceva. Eu sunt bărbat.

— De ce ar fi fost altceva?

Amy se apropie de ei.

— Ce-i spui lui Robert? întrebă ea, lăsând politeţea deoparte.

El Grande îi înconjură umerii cu braţul:

— Lordul Wrotham îmi mulţumeşte pentru că i-am salvat viaţa lui Catherine, zise el zâmbind.

Ostilitatea din ochii lui Amy dispăru.

— Sper că şi el i-a mulţumit lui Catherine pentru tot ce a făcut. Când mă gândesc cum s-o fi descurcat ea acolo, pe câmp, cu ucigaşul pe urmele ei – în timp ce Marcus nu putea interveni...

— Amy, o întrerupse *El Grande.*

Marcus îi privea pe amândoi, dar gândurile îi erau departe. Evenimentele pe care le înregistrase undeva într-un plan secund al minţii îi reapărură în memorie. Vânătoarea aceea imposibilă în plin câmp, şi faptul că atunci Catherine refuzase să-l lase şi să plece după ajutoare. În acele momente, când făcuse eforturi de a rămâne conştient, se mai întâmplase ceva. Auzise vocea lui David, apoi pe a lui Catherine, dar mai ales acel strigăt ciudat al lui *El Grande,* care venise să-i salveze.

Oare ce spusese David şi ce-i răspunsese Catherine?

— *Tu o să mori prima?*

— *Mai bine eu decât Marcus.*

Carruthers îl bătu uşor pe umăr, readucându-l în prezent.

— Wrotham, ai uitat bunele maniere? zise maiorul. N-ai de gând să urezi fericire şi casă de piatră tinerei perechi? Ştii doar că pleacă în Spania să se căsătorească.

Fericitul cuplu? Amy şi *El Grande?* Poate că maiorul nu înţelesese bine. Apoi citi adevărul în privirile celor doi.

— O, Dumnezeule! zise el. Ce-am făcut?

Se întoarse şi porni spre Heath House, fără a-i păsa de durere şi nici de uimirea celor pe care-i lăsase în urmă. Dădu buzna în casă, strigând-o pe Catherine. Ajuns în birou, găsi uşile deschise şi trecu de ele îndreptându-se spre pajişte.

Catherine şedea pe o bancă în faţa iazului unde se petrecuse acea scenă oribilă cu David. Goana nebună spre ea îl obosise. Când ajunse lângă bancă, nu apucă să-şi tragă sufletul. Catherine se ridică. Îşi dădu seama că ea nu mai era acel aisberg pe care-l lăsase în urmă nu cu mult timp. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii strălucitori.

— Ştii ce mi-a spus sora mea înainte ca tu să vii? zise ea.

Marcus o privi întrebător.

— Mi-a spus să nu-mi mai ascund sentimentele faţă de tine.

— Te rog s-o asculţi. Adică, te rog, spune-mi ce simţi.

— Bine. Să nu spui vreodată că nu mi-ai cerut s-o fac.

Totul se petrecu atât de repede încât Marcus nu putu reacţiona. Catherine veni spre el, îl îmbrânci, şi în momentul în care el se dezechilibră îl prinse de mână rostogolindu-se amândoi în iaz.

Marcus se ridică furios.

Catherine se năpusti spre el.

— Eşti cel mai grosolan, mai nerecunoscător şi mai barbar individ pe care l-am cunoscut, strigă ea. Am fost atât de îngrijorată din cauza ta, şi tu ai aşteptat două săptămâni până să mă vizitezi.

— Am făcut asta pentru că n-am ştiut dacă vrei să mă vezi. De ce n-ai venit tu la mine?

Catherine ignoră întrebarea şi continuă:

— Şi să ştii că nu-mi este ruşine cu ce am făcut. Eu eram agent la

vremea respectivă. Nu puteam să-mi dezvălui identitatea. M-am descurcat foarte bine, până ai apărut tu. Ce-ai crezut tu – că o să mă uit o dată la tine şi o să las baltă datoria faţă de ţară şi de prieteni?

— Ai dreptate, exact aşa am crezut, zise el.

Apa din iaz nu le trecea de genunchi. Erau atât de concentraţi încât nici nu-şi dădeau seama unde se aflau şi nici cât de rece era apa. Marcus nu mai simţea nici durerea din picior.

Catherine îl lovi cu degetul în piept.

— Află că te-ai înşelat. Îmi retrag scuzele pe care ţi le-am cerut. Nu te-am trădat niciodată. M-am tradat pe mine şi principiile mele.

— Ţi-ai cerut scuze? Marcus îşi puse mâinile pe umerii ei. Nu-mi amintesc. Dar acum, nu mai contează.

— O, nu! zise ea cu sarcasm. Pe tine te interesează numai moştenitorii. Nu vrei decât un fiu ca să aibă cine te moşteni.

— Succesiunea? El o privi uimit. Nu-mi pasă de ea! M-am ocupat deja de problema asta! Am aranjat totul pentru Helen şi Penn. Succesiunea este asigurată.

— Adevărat?

— Sigur că da.

Catherine nu se mai putea abţine. De fapt, Marcus fusese foarte rezonabil.

Ea pufni dispreţuitor.

— Nu regret decât că te-am forţat să mă iei de nevastă. Aş fi vrut să pot îndrepta răul pe care ţi l-am făcut. O să regret până la moarte.

Marcus o strânse de umeri şi privirile lui deveniră mai aprige. O scuturâ cu putere.

— Îţi pare rău, da, strigă el. Dumnezeule, femeie, dacă nu m-ai fi forţat să te iau de nevastă cum te-aş mai fi găsit? Mie nu-mi pare rău. Aş fi cutreierat întreaga lume după Catalina şi niciodată n-aş fi descoperit-o pe Cat, fata cu părul roşcat.

— Marcus, zise ea, sufocându-se de emoţie. Ce tot spui?

— Te iubesc, prostuţo. Te-am iubit din momentul în care am deschis ochii în încăperea din mănăstire şi ţi-am văzut privirile aţintite asupra mea. Te-am iubit când erai Catalina. Te-am iubit şi când ai fost Catherine şi chiar atunci când am crezut că ai complotat împotriva mea. Acum e timpul să-mi spui şi tu ceva asemănător.

— Oh, Marcus, zise ea rezemându-se de el. Nu ştiu de ce te iubesc. Eşti un tip imposibil.

— Să zicem că e mâna destinului. Am fost destinaţi unul celuilalt chiar de la început.

Ochii fetei se umplură de lacrimi. ,

— Ce este?

— Mă gândeam la primul nostru sărut, al cărui farmec l-am stricat. Îţi aminteşti? Te-am muşcat tare de buze şi am pretins că ai vrut să mă

violezi.

— Atunci, să-l repetăm.

Buzele lor se uniră într-un sărut, inimile lor se contopiră şi nicio umbră nu le mai tulbură fericirea.

Sfârşit